

ΠΡΟΚΑΤΑ-
ΚΛΥΣΜΙΑΙΟΙ
ΕΛΛΗΝΕΣ
ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

20 ΧΡΟΝΙΑ
«ΔΑΥΛΟΣ»

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 1700
ΕΥΡΩ 4,99

ΔΙΕΘΝΗ ΣΑΛΟ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

“ *Καὶ θὰ ἐξεγείρω
τὰ τέκνα σου, Σιών,
ἐναντίον τῶν τέκνων
τῶν Ἑλλήνων...
» Καὶ θὰ ἐξολοθρεύσω
τοὺς Κρητικούς...
» Καὶ θὰ γίνῃ ἡ Κρήτη
βοσκή προβάτων... »*

(«ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ»)

Τὸ Κράτος... βάφτισε «**ἐλληνιστικὸ Πύργο**»
τὴν προϊστορική Πυραμίδα τῆς Ἀργολίδας!..

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Πρωτοποριακής Έρευνας.
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 3223957, 3314986,
9841655.
Τηλομοιότυπος: 3314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (και Σάββατο).

Ίδρυτής-Ίδιοκτήτης-
Έκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Παραγωγή: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 5225.479.

- Τιμή αντίτυπου: 1.700 δρχ. - 4,99 ευρώ.
- 12μηνη συνδρομή: 16.000 δρχ. - 46,96 ευρώ.
- Όργανισμών κ.λπ.: 24.000 δρχ. - 70,43 ευρώ.
- Φοιτητών: 13.000 δρχ. - 38,15 ευρώ.
- Ξεωτεριζοί: 80 δολλ. ΗΠΑ.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται αυτόματως
μετά τη λήξη του 12μήνου. Διακοπή της
συνδρομής γίνεται μόνον κατόπιν
τηλεφωνήματος του ενδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά εμπόσματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται η εν όλω ή εν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση
καθ' οιονδήποτε τρόπον
δημοσιευμάτων του «Δαυλός»
χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 15584:

Η άγχιδασίη του Γλαύκου

Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 15506:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Γ.Η.Κ., Π. ΜΑΚΕΔΩΝ, Ε. ΠΑΤΑΚΟΣ, Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ, Δρ ΑΝ.
ΚΟΒΑΤΣΗΣ.

ΣΕΛΙΣ 15586:

Σύγκριση μεταξύ «πιστεύω» και διαλόγου

Π. ΤΣΟΥΡΟΥΤΑΣ - Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 15590:

Διεθνή σάλο προκαλέσι ή συνέντευξη

του Γιάννη Μαρκόπουλου για την Π. Διωθήκη

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΣΕΛΙΣ 15591:

Η οπτοπία μιάς παγκοσμιοποίησης χωρίς Ελλάδα

Συνέντευξη της Μ. ΤΖΑΝΗ στη Ν. ΜΠΙΣΚΑ

ΣΕΛΙΣ 15599:

Η στήν Ιαπωνία εξάπλωση παναρχαίων Έλλήνων

Ν. ΣΟΦΙΑΝΟΣ - Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ - Χ. ΒΕΖΥΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15599:

Qingdao, Κίνα

ΦΟΙΒΟΣ ΙΩΣΗΦ

ΣΕΛΙΣ 15607:

Οί Ίδαϊοι - Κρήτες - Παγχαϊοί είναι

οί πρώτοι εκπολιτιστές της Μεσοποταμίας

ΚΩΝ. Β. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15619:

Η εξάλειψη προκολομβιανών λαών - πολιτισμών

από τους Χριστιανούς «κονκισταδόρες»

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΜΑΝΕΑΣ

ΣΕΛΙΣ 15625:

Αρχαίοι αλεξιπτωτιστές και όατορσχάνθρωποι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 15634:

Το «παιδωμάζωμα» του νηλιοδραπτισμού

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15637:

Ηθος Έλλήνων - μία προσπάθεια ανάμνησης

ΚΩΝ. ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15643:

Ποιά είναι ή σωστή προφορά της Έλληνικής

Α. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15649:

Ίστορικές απόπειρες απαλλαγής από τη Θεοκρατία

Π. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15653:

Το σύνδρομο του Διοπέιθ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΟΥΣΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15655:

Βάφτισαν «πύργο» την πυραμίδα του Αργοναυ

Π. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15656:

Η «πολιορκία» της Ακρόπολης

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ

ΣΕΛΙΣ 15660:

Μανωλεία Λένιν και Ιεροδιδασκαλεία

Δρ ΕΜΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΟΙ ΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ: σελ. 15617 • Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ: σελ. 15624 • Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ: σελ. 15630 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 15635 • Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 15660.

Η ΑΓΧΙΒΑΣΙΗ ΤΟΥ ΓΛΑΥΚΟΥ

Απὸ τοὺς ἡλιοχαρεῖς βράχους τῆς Ἑλλάδας βουτιά στοὺς
ζοφεροὺς πόντους τῆς Ρωμιοσύνης. Ἡ ρωμαϊκὴ κατάκτη-
ση σπρωξιά στὸν ὠραῖο ἔφηβο Γλαῦκο τοῦ Πλατωνι-
κοῦ μύθου. Κι ἀρχίζει ὁ διάπλους του στὸν βρώμικο
ὠκεανό, ποὺ κατὰ τὸν θεῖο φιλόσοφο τὸν κατάντησε ἀπο-
τρόπαιον τὴν θεὰν γέροντα, κατάφορτο ἀπὸ ὄστρακα, λέπια,
φολίδες, φύκια κι ἄλλα θαλασσινὰ σκονιπίδια, ἀγνώριστον. Κι
ὅταν τὸ ρωμαϊκὸ ἔλος ἀναμίχθηκε μὲ τὸ ἐβραϊκὸ τέλμα, ὅταν
ὁ Παλατῖνος λόφος συγκοινώνησε ἰδεολογικὰ μὲ τὸν λόφο
τῆς Σιών, ὁ διάπλους τοῦ Γλαύκου στὸν νέο, τὸν χιλιετῆ ζό-
φο τοῦ γεννηθέντος ὑβριδίου, τοῦ Βυζαντίου, τοῦ κόστιζε πιά
ὄχι μόνο τὸ τίμημα τῆς καταστροφῆς τοῦ σωματικοῦ κάλλους
του, ἀλλὰ τὸν χρέωσε καὶ μὲ τὴν ἱστορικὴ ἀμνησία, τὴν πο-
λιτισμικὴ ἰδιωτεία, τὸν ἐθνικὸ κρετινισμό. Γιὰ νὰ βουλιάξῃ ἐν
τέλει στοὺς κατακάθους τοῦ ρωμαιοεβραϊκοῦ μίγματος, τὸν Ἀστο-
καπιταλομαρξισμό, ὅπου πιά κατάντησε «ἐκτὸς ἑαυτοῦ» ἢ
μᾶλλον γελοιογραφία τοῦ ἑαυτοῦ του.

Αλλὰ πάνω στὸν Σφαῖρο τοῦ Σύμπαντος κατὰ τὸν
Ἑμπεδοκλῆ ἡ κίνηση εἶναι κύκλος μὲ κοινὰ τὴν ἀφε-
τηρία της καὶ τὸ τέλος της· καὶ στοὺς Σάρμα τοῦ Κό-
σμου κατὰ τὸν Ἡράκλειτο «ὁδὸς ἄνω κάτω μία καὶ
ὡυτή», ἡ ἀνηφόρα καὶ ἡ κατηφόρα εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ
πρᾶγμα. Διαπλέοντας χωρὶς πνύίδα τὸν ὠκεανὸ τοῦ Σφαίρου
ὁ Γλαῦκος ξαναβρέθηκε στοὺς ἡλιοχαρεῖς βράχους τῆς ἔφη-
δείας του, ὅπως ὁ Μαγελᾶνος ξαναβρέθηκε ἐκεῖ ποὺ ξεκίνη-
σε ὅταν ἔκανε τὸν γύρο τῆς Ὑδρογείου· ἢ βυθιζόμενος κα-
τηφορικὰ στοὺς Σάρμα ἀναδύθηκε στὴν ἀνηφόρα ἀπ' ὅπου εἶχε
κατρακυλίσει ὅπως ὁ Σίσυφος μὲ τὸν βράχο του. Κάτω ἀπὸ
τὴν καθαρτήρια δράση τοῦ ἐπαναανατείλαντος ἡλίου τὰ
ὄστρακα, οἱ φολίδες, τὰ λέπια ἀποπίπτουν, ὁ ἀποτρόπαιος
γέρον θάβεται, ὁ ἔφηβος, ὁλοκαίνουργιο ἄγαλμα «ὠραῖον ὡς

“Ελλην», πού μόλις φιλοτεχνήθηκε στο εργαστήριο της ‘Ιστορίας, γιορτάζει τὰ ἀποκαλυπτήριά του. Ἡ ‘Ελληνικότητα ἀποτινάζει τὴν ταφόπλακα τῆς Ρωμιοσύνης, τὴν κατάφορτη ἀπὸ τὸν χριστιανισμό, τὸν βυζαντινισμό, τὸν κρατισμό, τὸν ἀστισμό, τὸν καπιταλισμό, τὸν μαρξισμό καὶ τὸ ὑπόλοιπο σκουπιδαριὸ τῶν διαφόρων -ισμῶν καὶ ἀκτινοβολεῖ τὸν Λόγο, τὸν Διάλογο, τὴν Ὑφευνη, τὸν Ὑλεγχο, τὴν Ὑπόδειξη· ἢ μᾶλλον φορεῖ τὸν νέο λαμπρὸ χιτῶνα της, πού μόλις τώρα ἡ ἴδια ἔρραψε, αὐτὸν πού μόνον αὐτὴ εἶχε τὰ ὑλικά γιὰ νὰ τὸν ράψῃ τόσο ἀραχνούφαντο καὶ τόσο ἀπαστράπτοντα, τὸν χιτῶνα πού πλημμύρισε μὲ τὶς ἀναλαμπές του καὶ ἐξελληνίζει πιά τὴν Οἰκουμένη. Τὸν χιτῶνα τοῦ Ὑλεκτρονικοῦ Λόγου· ἓνα χιτῶνα ὅμως, πού ὅποιος ἰσχυρὸς τολμήσῃ νὰ τὸν «χρησιμοποίησῃ», θὰ τοῦ κάψῃ τὶς σάρκες του, ὅπως ἀκριδῶς ὁ Χιτῶνας τοῦ Νέσσου.

Στὴ λαμπρὴ τελετουργίαν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς Ὑλληνικότητος, πού ἄρχισε πρὶν ἀπὸ δέκα περίπου χρόνια καὶ θὰ ὀλοκληρωθῇ περίπου μετὰ ἀπὸ δέκα ἐπίσης χρόνια, καλεσμένη καὶ παροῦσα εἶναι ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα. Οἱ πολλοί, ὅπως συμβαίνει σ’ ὅλες τὶς τελετουργίες, εἶναι «ῶσεὶ παρόντες», ἐφ’ ὅσον εἶναι ἀπλοῖ θεατές, ὅπως βλέπουν ἀλλὰ δὲν κατανοοῦν τὰ δρώμενα. Ὑλλοι, *in vino* ἀλλὰ καὶ *in vitro* ἀνόσιοι, ἐπιλήσμονες τοῦ ἐφηβικοῦ κάλλους καὶ θιασῶτες τῆς ἄνοιας καὶ τῆς κατάθλιψης τοῦ ἀποτρόπαιου γέροντος, ἀφ’ ἐαυτῶν ἀπορριφθέντα θαλασσινὰ σκουπίδια, ρυπαίνουν ἀπλῶς τὰ ἀποκαλυπτόμενα. Καὶ πρωταγωνιστὲς τῶν δρωμένων οἱ δαήμονες, οἱ μνήμονες, οἱ ὀδυσσεῖς, πού ζῶντας ἐπὶ χιλιετίες ἀνάμεσα σὲ κίκονες, λαιστρυγόνες, κύκλωπες δὲν ξέχασαν ποτὲ τὴν Ὑθάκη, τοὺς ἡλιοχαρεῖς ὅσο καὶ δυσπρόσιτους βράχους τοῦ Παγκόσμιου Ὑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Τὸ «δίτερμα» στὴν ὀνοματοδοσία τοῦ βαπτίσματος

1

Κύριε διευθυντά,

Στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ ἐκδιδομένου ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν περιοδικοῦ «Τόλμη» ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος δίδει ὁδηγίες γιὰ τὴ σωστὴ τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως καὶ μεταξὺ ἄλλων ὀρίζει ὅτι τὸ ὄνομα ποὺ δίδεται στὸ παιδί πρέπει νὰ εἶναι χριστιανικὸ «καὶ μόνον διὰ συντήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας διδόνται καὶ ὀνόματα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας».

Ἐὰν καλῶς ἀντελήφθην, ὁ Μακαριώτατος ἐννοεῖ ὅτι τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ὀνόματα εἶναι ἀναχρονιστικά λόγω «Καινοῦ Ἀνθρώπου», ἀλλὰ μερικά ἐγιναν χριστιανικά λόγω μεταλλάξεως, καταργουμένου τοῦ παρελθόντος. Ὅμως ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ κάνει ὁ Θεὸς ἐκτός τοῦ νὰ ἀλλάξῃ τὸ παρελθόν! Ἀλλ' ἐδῶ ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ ἓνα σχόλιο.

Ὁ Ὅμηρος (στὴν Ἰλιάδα του) στὸν περιφημον ἀποχαιρετισμὸ τοῦ Ἑκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης ἐκφράζει ὅ,τι θαθὴν καὶ αἰώνιο ὑπάρχει στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων, τὸν ἔρωτα μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυ-

ναϊκὸς καὶ τὴν ἀγάπη αὐτῶν πρὸς τὰ τέκνα των. Ἡ κοινωνία τοῦ Ὁμήρου παρήλθε, ὁ ἔρωτας ὅμως μετὰξὺ Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῶν πρὸς τὸν υἱὸ των Ἀστυνάνακτα οὔτε ἦταν οὔτε θὰ γίνῃ ποτέ... ἀναχρονισμός· κι ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ὅσον ὑπάρχουν ἀνθρώποι νοῦν ἔχοντες, θὰ συγκινοῦνται καὶ θὰ πλουτίζουν τὴν ψυχὴ των μὲ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα θὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τέτοια ὑπέροχα – θεϊκά τολμῶ νὰ πῶ – κείμενα τοῦ λαμπροῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ μας. Καὶ τὰ ὀνόματα θὰ γίνωνται σύμβολα.

Στὴ Γραφὴν, ἃς μὲ συγχωρῇ ὁ Μακαριώτατος, δὲν βρῆκα ἐκτὸς τῶν ἐλληνοποιηθέντων ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς, ὀνόματα κατάλληλα κατὰ τὴ γνώμη μου γιὰ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ἂν καὶ φέρουμε μερικά ὡς Ἐμμανουὴλ, Μιχαὴλ, Δαυὶδ. Ἀλλὰ νὰ δίνουμε ὀνόματα ὡς Ἰούδας, Ἑφραίμ, Ἑσραῖμ, Σολομών, Οὐρίας, Βοὸς καὶ Ροῦθ, Ραχάβ καὶ Θάμαρ, ἔστω καὶ ἂν τῆς τελευταίας τὸ δακτυλίδι, ποὺ ὡς πόρνη ἔλαβε ἀμοιβή, εὐλογητὴ κατὰ τὸν χριστιανικὸ (!)

Σύγκυση μεταξὺ «πιστεύω» καὶ διαλόγου

Κύριε διευθυντά,

Ὀνομάζομαι Τσουρούτας Πάνος, εἶμαι 30 ἐτῶν καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου εἶναι ἐκπαιδευτικὸς μὲ τὴν εἰδικότητα τοῦ Φυσικοῦ. Εἶμαι πρόσφατος ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ σας καί, ἐνῶ ἔχω ἐνθουσιαστῇ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο καταπιάνεστε καὶ ἀναλύετε σὲ βάθος τὰ διάφορα θέματα ποὺ ἀφοροῦν στὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ, ἔχω σοδαρὲς διαφωνίες γιὰ τὴ στάση καὶ τὴ θέση σας ἐναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ πῶς συγκεκριμένα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ αἴσθησις ποὺ μοῦ δίνετε εἶναι ὅτι θεωρεῖτε τὸν Χριστιανισμὸ ἓνα ἐβραϊκὸ πνευματικὸ κατασκευάσμα, ποὺ εἶχε στόχο μὲ τὶς διάφορες «ἀναχρονιστικές καὶ δογματικές» ἀντιλήψεις του νὰ σταματήσῃ τὴν πνευματικὴ ἀνέλιξι τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ τοὺς ἐκτροχιάσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχαία πορεία τους, ποὺ εἶχε προδιαγραφῇ. Διαφωνῶ γιὰ δύο λόγους:

Πρῶτος λόγος: Δὲν μπορεῖς νὰ πείσῃς κάποιον νὰ δεχθῇ κάτι (καὶ πολλὸ περισσότερο μῖα θρησκεία), ἂν ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ ἔχεις ἀπορρίψει· καί, ὡς γνωστόν, οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶναι Χριστιανοί.

Δεύτερος λόγος: Οἱ Ἑβραῖοι γιὰ νὰ ἀνακόψουν α) τὴν πρὸς Ἀνατολὰς ἐπέκτασι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὄντως δημιουργήσαν μῖα νέα θρησκεία (αἵρεσι), τὸν Ἰσλαμισμό, σπέρνοντας ταυτόχρονα τὸ μῖσος πρὸς τοὺς Χριστιανούς, ποὺ βέβαια στράφηκε ἐναντίον τους τελικὰ (βλ. Παλαιστίνιους) καὶ β) γιὰ νὰ ἀλλοιωθῶσιν τὴν Ὁρθοδοξία στὴ Δύση, δημιουργήσαν σὲ πρώτῃ φάσιν τὸ Σχίσμα, ►

γάμο, νομίζω δὲν ταιριάζει, πάει πολύ. "Ίσως ἰσχυρισθῇ κάποιος ὅτι μᾶς ταιριάζουν τὰ εὐηχα "Αὐδοκὸυμ. Μαλαχίας καὶ Αὐνάν." Ίσως! (Παρακαλῶ, μὴν παρεξηγηθῶ γιὰ τὸ τελευταῖο, διότι Αὐνάν σημαί-

νει δυνατός). "Ερωσθε.

Μετὰ τιμῆς
Γ.Η.Κ.
Ἀθῆναι

2

Κύριε διευθυντά,

Τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ ὀρθόδοξο ἱερατεῖο, αἰσθανόμενο τὸν κίνδυνο τῆς ἀποδυνάμωσής του, μετεξελίσσεται σὲ δῆθεν φορέα τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικισμοῦ. Τί γέλιο, τί παραλήρημα, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ ὁ νεοπλατωνικός Πορφύριος ἐὰν ζοῦσε καὶ ἔδλεπε τὸν νῦν ἀρχιεπίσκοπο νὰ γίνεται ὁ νοῦμερο ἓνα ὑπερασπιστὴς τῶν ἐθνικῶν μᾶς ἰδιαιτεροτήτων.

Διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω τὴν ἔνταξη σαράντα περίπου ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων στὸ ἐορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας. Φυσικὰ ἡ ἁγιοποίηση τῶν «εἰδωλολατρικῶν» ὀνομάτων ἀποσκοπεῖ στὴ γενικώτερη προσπάθεια συνταύτισης τῆς ὀρθοδοξίας μὲ τὸν Ἑλληνισμό: Ἀθηνᾶ, Ἀντιγόνη, Ἀρίβουα, Ἀσπασία, Ἀφροδίτη, Διώνη, Δω-

δώνη, Ἐρασμία, Ἐρατιώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Θεανὸν, Θεανώ, Καλλιγρόη, Καλλίστη, Κλειώ, Κλεονίκη, Κλεοπάτρα, Λαμπρώ, Μελπομένη, Οὐρανία, Πανδώρα, Πηνελόπη, Πολύμνια, Πολυνίκη, Σαπφώ, Τερψιχόρη, Τρωάς κ.ἄ.

"Ετσι λοιπὸν ἔχουμε τὴν εὐχαρίστηση ὑστερα ἀπὸ χίλια πεντακόσια περίπου χρόνια ἀφορισμῶν ἢ Ἐκκλησία «μᾶς» νὰ ἀποδέχεται τελικῶς καὶ κάποια ἑλληνικὰ ὀνόματα πλὰι στὰ ἑξ ἀρχῆς ἰουδαϊκά. Ποιὸς λέει ὅτι ἡ ὀρθοδοξία μᾶς δὲν ἔχει ἐθνικὸ φρόνημα;

Μετὰ τιμῆς
Πινδαρος Μακεδὼν
Θεσσαλονίκη

Ἡ ἐτυμολογία τοῦ λ. «θεός» καὶ ὁ κ. Γ. Μπαμπινιώτης

Κύριε διευθυντά,

Ὁ κ. Π. Κουβαλάκης στὸ τεῦχος 240 τοῦ «Δαυλοῦ» ἀποκαλύπτει ὅτι ἀνατρέχοντας στὰ διάφορα λήμματα τοῦ «Λεξικοῦ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας» τοῦ κ. Γ. Μπαμπινιώτη δρεθῆκε σ' ἓνα «πραγ-

ματικὸ χάος» ἐρμηνειῶν - ἐτυμολογιῶν λέξεων κ.λπ. Μεταξὺ ἄλλων παραδειγμάτων ἀναφέρει ὅτι ἡ ἐτυμολόγησις τοῦ λήμματος «Θεός» ἔχει ὡς ἑξῆς: «Θεός: ἀγνώστου ἐτυμολογίας, πιθανὸν γερμανικῆς ἢ λιθουανικῆς προέλευσης»!

ποὺ εἶχε σὰν συνέπεια τὸν Ρωμαιοκαθολικὸ Χριστιανισμό καὶ σὲ δεύτερη φάση, ὅταν οἱ συνθήκες ἦταν κατάλληλες, συνέβαλαν τὰ μέγιστα στὴν ἄλωση τῆς Πόλης. Συμπέρασμα: Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν Ἑβραίων εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία· καί, ὡς γνωστὸν, ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἐχθροῦ... Δὲν θὰ πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ἐπίσης ὅτι στὴ Σατανολατρία γίνεται χρῆσις ἀντι-συμβόλων **μόνο** μᾶς θρησκείας: Τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ.

Κλείνοντας αὐτὸ τὸ κεφάλαιο νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι οἱ μεγαλύτεροι τῶν φιλοσόφων μᾶς (Σωκράτης, Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης) ἦταν μονοθεῖστες καὶ πίστευαν στὸν ἄγνωστο Θεό, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχαν καὶ μνημεῖο, μπροστὰ στὸ ὁποῖο ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔκανε τὸ πρῶτο κήρυγμά του καὶ ἔκανε γνωστὸ τὸν Τριαδικὸ Θεό, τὸν ὁποῖο εἶχε προφητεύσει καὶ ὁ Ἐρμῆς ὁ Τρισημέιστος.

Ὁσον ἀφορᾷ στὸν χριστιανισμό καὶ τὴ στάση του ἀπέναντι στὴ δουλεία ποὺ ἀναφέρετε στὸ τελευταῖο τεῦχος, ἔχω νὰ σᾶς πῶ τὰ ἑξῆς: Ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε νὰ ἀνατρέψῃ πολιτικὰ καθεστῶτα καὶ ἐξουσιαστικὰ συστήματα οὔτε νὰ ἐκφράσῃ συμπάθεια γιὰ κάποιο ἀπὸ αὐτὰ οὔτε νὰ προτείνῃ ἓνα νέο τρόπο διακυβέρνησης. Τὰ ἐξωτερικὰ δεσμὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ διάφορες ἐξουσίες στοὺς λαοὺς, γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν καὶ νὰ συντηρηθοῦν, ἔρχονται σὲ δεύτερη μοῖρα, ἀπὸ καὶ οἱ ἐξουσιαστές θὰ κριθοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὸν τρόπο ἀσκησης τῆς ἐξουσίας τους. Πιο σημαντικὰ εἶναι τὰ ἐσωτερικὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας, ποὺ ὑποδουλώνουν καὶ δηλητηριάζουν τὸ μόνο ἄφθαρτο ποὺ μᾶς ἀνήκει: τὴν ψυχὴ.

Ἄξιζε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι στὸ ἔργο τοῦ Πλάτωνος «Κρατύλος» ὁ Σωκράτης, ἀπαντώντας στὸν Ἑρμογένη, ὅταν ἡ συζήτηση στρέφεται πρὸς ἐξέταση τῆς ὀρθότητος – ἐτυμολογίας τῶν ὀνομάτων (ποὺ καταλαμβάνει τὸ περισσότερο μέρος τοῦ διαλόγου), διατυπώνει τὴν γνώμη πὼς «οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδας πίστευαν μονάχα ἐκείνους τοὺς θεοὺς, ποὺ σήμερα πιστεύουν πολλοὶ δάρδαροι, δηλαδή στὸν ἥλιο, στὸ φεγγάρι, στὴ γῆ, στ' ἀστέρια καὶ στὸν οὐρανό. Κι ἐπειδὴ τὰβλεπαν ὅλ' αὐτὰ νὰ βρίσκωνται σὲ κίνηση γρήγορη καὶ νὰ τρέχουν, ἀπὸ τούτη τὴ φυσικὴν ιδιότητα τοῦ "τρέχω", ποὺ λεγό-

ταν "θέω", τοὺς ἔδωσαν τ' ὄνομα "θεοί". Κι ὅταν κατόπιν ἀναγνώρισαν (οἱ ἄνθρωποι) ὅλους τοὺς ἄλλους (θεοὺς), τὸ ἴδιο ὄνομα τοὺς ἔδωσαν. Δείχνει σὰν ἀληθινὴ (πειστικὴ) αὐτὴ ἡ ἐξήγηση ἡ ὅχι;

ΕΡΜ.: Καὶ πολὺ μάλιστα». (Μετάφρ. Γ. Κιουχτσόγλου).

Ὁ Πλάτων λοιπὸν παράγει τὴν λέξη «Θεός» ἐκ τοῦ θέειν, τρέχειν.

Μὲ τιμὴ
Ἑμμ. Α. Πατακὸς
Παγκράτι

Αὐτοὶ ὑπηρετοῦν συμφέροντα – ἐμεῖς τί;

Κύριε διευθυντά,

Ἄν πράγματι ἐπιθυμοῦμε νὰ προβάλλουμε τὴν Ἑλλάδα στοὺς ἄλλους λαοὺς, στηριζόμενοι στὸν Πολιτισμὸ τῆς, θὰ πρέπει πρῶτα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ σεβαστοῦμε, νὰ ἐντυφήσουμε καὶ νὰ στηριχθοῦμε στὴν ἀρχαιοελληνικὴ κληρονομιά μας. Γιὰ τοὺς ξένους Ἑλλάδα σημαίνει ἀρχαιοελληνικὸς πολιτισμός. Αὐτὸν θαυμάζει ἡ πλειοψηφία τους καὶ μ' αὐτὸν θέλουν ν' ἀσχολοῦνται, πιστεῦν ἀπὸ ἀνάγκη, γιατί εἶναι ἡ μόνη διέξοδος καὶ στὰ δικὰ τους ἀδιέξοδα. Ἡ ἀνήθικη πράξη, ἡ διὰ τῆς βίας σύζευξη τῆς Ἑλλάδας μὲ τὸ χριστιανικὸ δόγμα καὶ τὸ «ἐλληνοχριστιανικὸ» ἐξάμβλωμα, εἶναι φυσικὸ νὰ τοὺς ἀφήνῃ ἀδιάφορους.

Ἄλλὰ πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ πολιτιστικὴ πολιτικὴ ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει σύγχυση; Πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ

πνευματικὴ καλλιέργεια, ἀνάπτυξη καὶ ψυχικὴ ἀνάταξη σὲ τέτοιο περιβάλλον καὶ μὲ τέτοιους «μπροστάρηδες»; Ὅταν βλέπουμε κι ἀκούμε τοὺς ὁπαδοὺς δογμάτων, πολιτικῶν καὶ κληρικῶν, νὰ φλυαροῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς νόημα κι ἐπομένως χωρὶς οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα, οἴγουρα θὰ πρέπει νὰ αισθανώμαστε ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα ἡ καλὴ, ποὺ ἐμεῖς τὰ «ὑποζύγια» θὰ ἐπιλέξουμε τὴ δράση καὶ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ πνευματικοῦ μας ζυγοῦ.

Αὐτοὶ ὑπηρετοῦν τὰ συμφέροντά τους. Ἐμεῖς τί πρέπει νὰ ὑπηρετοῦμε;

Μετὰ τιμῆς
Νικηφόρος Πολίτης
Heswall, Ἀγγλία

Τὸ κεντρικὸ σημεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι, πὼς θὰ σώσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ψυχὴν του. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ κύριο μέλημα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, εἴτε αὐτοὶ βρίσκονται κάτω ἀπὸ βασιλικό, εἴτε ἀπὸ φεουδαρχικὸ εἴτε ἀπὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα. Κανένας Χριστιανὸς δὲν θὰ μπορέσῃ τὴν ὥρα τῆς Κρίσεως νὰ φέρῃ ὡς ἄλλοθι τὸ καθεστῶς, ποὺ ὑπῆρχε ὅταν ἦταν ἐν ζωῇ, γιὰ τὴ μὴ τέλεση τῶν δεόντων.

Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ὑπακοῦν καὶ στοὺς πιὸ ἄδικους νόμους καὶ νὰ εἶναι ὑποδείγματα πολιτῶν κάτω ἀπὸ ὅποιοδήποτε καθεστῶς, ἀρκεῖ αὐτὸ νὰ μὴν τοὺς ἐμποδίξῃ στὴν τέλεση τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων (τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ) γιὰ τὸν ἐξῆς ἀπλὸ λόγο: Ὁ Χριστὸς δὲν θέλει κάποιους ἐπιτήδειους στὸ ὄνόματά του νὰ ξεκινοῦν ἐπαναστάσεις καὶ νὰ ἐκμεταλλεύονται τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τῶν Χριστιανῶν, οὔτε κάποιον ἄλλον ἐπιτήδειον νὰ συνδέσουν τοὺς Χριστιανούς μὲ ταραχοποιὰ καὶ διαλυτικὰ στοιχεῖα, ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ προκαλοῦν ἀναστάτωση στὴ λειτουργία τοῦ κράτους καὶ νὰ δημιουργοῦν χάος καὶ ἀναρχία, μέχρι ποὺ νὰ περάσῃ τὸ δικό τους. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι προτιμώτερο νὰ ἀδικοῦνται παρὰ νὰ ἀδικοῦν καὶ καλύτερα νὰ εἶναι θύματα παρὰ θύτες. Συνεπῶς εἶναι σῆμα δξύμωρο Χριστιανισμὸς καὶ θεοκρατικὸ καθεστῶς. Ὅσοι ἐπιβάλλουν τέτοια καθεστῶτα εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ καὶ σὲ καμμιά περίπτωσι δὲν εἶναι Χριστιανοί.

Κάποιοι «έσπρωξαν» τὴν κ. Ἀννα Διαμαντοπούλου

Κύριε διευθυντά,

Στὸ τεῦχος 240 τοῦ «Δαυλοῦ» (Δεκέμβριος 2001) διάβασα τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Παν. Κουβαλάκη (σελ. 15482) γιὰ τὴν πρόταση τῆς ἐπιτροπῆς στὴν Ε.Ε. Ἀννας Διαμαντοπούλου περὶ ἐπιβολῆς τῆς Ἀγγλικῆς ὡς ἐπίσημης γλώσσας τῆς Ἑλλάδας καὶ ὄχι μόνο ἐγκρίνω ἀλλὰ καὶ ἐπαυξάνω τὰ γραφόμενά του. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ θέσω καὶ ἓνα ἐρώτημα σὲ καθένα ποὺ συμφωνεῖ μὲ τὴν κ. ἐπίτροπο. Ἀν ἡ πρότασή της ἀποσκοπῇ στὴν πληρέστερη καὶ σωστότερη γνώση ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας, γιὰ νὰ γίνουμε ἀνταγωνιστικοὶ στὴν Ε.Ε. καὶ νὰ τὴν διευκολύνουμε νὰ περιορίσῃ τὴν γραφειοκρατία, τότε δὲν εἶχε ἡ κ. Διαμαντοπούλου παρὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν κ. Πέτρο Εὐθυμίου νὰ καθιερώσῃ τὴ διδασκαλία τῶν Ἀγγλικῶν ἀπὸ τὸ δημοτικὸ μέχρι τὸ τέλος τοῦ λυκείου καὶ ἐπὶ δίωρο κάθε μέρα (ἴσως τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες), ὥστε στὸ τέλος τὰ παιδιά μας νὰ ξέρουν τὰ Ἀγγλικά ἐξ ἴσου καλὰ μὲ τὰ Ἑλληνικά. Μήπως ὅμως εἶναι ἄλλος ὁ σκοπὸς τῆς πρότασης τῆς ἐπιτροπῆς; Μήπως αὐτὸ ποὺ σιγοψιθυρίζουν μερικοὶ ἄτομα, καὶ μᾶς τὸ εἶπε καθαρά ὁ κ. Κίσιγκερ, μπῆκε σὲ ἐφαρμογὴ μὲ τὴν πρότασή της; Μήπως αὐτὸ στὸ ὁποῖο καταλήγει ὁ κ. Κουβαλάκης, δηλ. ὅτι «ὁ τρόπος ποὺ «ἐτέθη» καὶ ταυτοχρόνως «ἀπεριφθῇ» ἡ πρόταση ἐπιτρέπει τὴν βάσιμη ὑπόψια ὅτι πρόκειται γιὰ μίαν προσχεδιασμένη ἀπόπειρα «βολιδοσκοπήσης» τῆς κοινῆς γνώ-

μης γιὰ τὰ πνευματικὰ ρεῦματα καὶ τὶς ἀντιλήψεις ποὺ σήμερα διαμορφώνονται γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ μάλιστα γιὰ τὸ ζωτικὸ στοιχεῖο του, ποὺ ἀναμφισβήτητα εἶναι ἡ γλῶσσα του», εἶναι ἀλήθεια;

Ἐπειδὴ μετέχω ἀπὸ 10ετίας σὲ πολλὲς ἐπιτροπές, συνέδρια, προγράμματα καὶ ὡς ἀξιολογητὴς προτάσεων στὴν Ε.Ε., ἔχω συμπεράνει ὅτι καμμία ἀπὸ τὶς μεγάλες θεωρούμενες χώρες (Γερμανία, Γαλλία, Ἰσπανία, Ἰταλία καὶ ἀργότερα καὶ ἄλλες) δὲν θὰ δεχθοῦν τὴν ἐξαφάνισή τῶν γλωσσῶν τους, διότι ἡ γλῶσσα κάθε κράτους εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ταυτότητά του. Ἀσφαλῶς κάποιοι ἐσπρωξαν τὴν ἐπιτροπὴ μας στὸ παραπάνω ὀλισθημα καὶ μερικοὶ τὸ δικαιολογοῦν μὲ τὴν ἐμπορικὴ ἄποψη, μὲ τὴν ὁποία δὲν ἔχει καμμία σχέση. Δὲν ξέρω, ἂν γίνεται αὐτὸ ἀπὸ ἀφέλεια ἢ σκοπίμως, πάντως τὸ θέμα εἶναι σοδαρώτατο καὶ ἂν τὸ δεχθούμε ἢ τὸ παραδέλφουμε, πιθανὸν στὸ μέλλον νὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλα σκαλοπάτια πρὸς τὸν τελικὸ σκοπὸ, ποὺ εἶναι ὁ ἀφελήνισμός μας καὶ ἡ ἐπιβολὴ μιᾶς αἰσχροῦς μορφῆς τῆς παγκοσμιοποίησης. Μήπως θὰ πρέπει ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ κοιτάξῃ νὰ ψηφισθῇ ἡ πρότασις Ἰσπανῶν βουλευτῶν, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα πανευρωπαϊκὴ;

Με τιμὴ

Δρ Ἀναστάσιος Κοδάκης

Καθηγητὴς Βιοχημείας καὶ Τοξικολογίας Α.Π.Θ.

Ἐμπειρογνώμων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως

Εἶναι σίγουρο ὅτι σὰς κούρασα, ἀλλὰ θὰ ἤθελα πολὺ μίᾶ ἀπάντησι ἀπὸ ἐσᾶς.

Με φιλικοὺς χαιρετισμοὺς

Πάνος Τσουρούτας

Φυσικός

ΣΗΜΕΙΩΣΗ «Δ»: Οἱ ὑποκειμενικὲς πεποιθήσεις, ἰδεολογικὲς, θρησκευτικὲς καὶ οἰεσδήποτε ἄλλες οἰουδήποτε ἀτόμου, εἶναι σεβαστὲς γιὰ τὸν «Δαυλὸ» καὶ δὲν συζητοῦνται. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ περιοδικὸ αὐτὸ δὲν ἀσχολήθηκε ποτὲ μὲ τὶς ὑποκειμενικὲς πίστεις, τῶν ὁποίων ἐξ ὀρισμοῦ δὲν ὑπάρχει καμμία δυνατότητα νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἀληθὲς ἢ ψευδὲς των. Ἀσχολεῖται ὅμως συστηματικὰ μὲ τὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου μὲ τὸν Χριστιανισμό ὡς ἱστορικὸ φαινόμενο καὶ συγκεκριμένα μὲ τὸ δόγμα του, τοὺς κανόνες του, τὰ ἐπίσημα κείμενά του, τὶς πράξεις του διὰ μέσου τῶν αἰώνων κ.λπ. Ὅλα αὐτὰ ἐρευνῶνται μὲ βάση δεδομένα, στοιχεῖα, ἀποδείξεις κ.λπ. Ἀν ἐπὶ τῶν δεδομένων αὐτῶν, ποὺ συστηματικὰ ἀποκαλύπτει ὁ «Δ», διατυπωθῇ ἀντίλογος μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀποδείξεως ὅτι τὰ παρουσιαζόμενα ἀπὸ τὸν «Δ» στοιχεῖα εἶναι ἀνύπαρκα, θὰ εἰμαστε εὐγνώμονες ἂν μᾶς κοινοποιηθοῦν. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς δρῶσκειτο προφανῶς ἐκτὸς οἰασδήποτε δυνατότητας διαλόγου. Δημοσιεύθηκε ἀπλῶς, γιὰ νὰ φανῇ *in vivo* ἡ σύγκρουσις ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἐποχὴ μας ἀνάμεσα στὴν Πίστιν καὶ τὸ Λόγον, σύγκρουσις ποὺ ἀποτελεῖ, ὅπως γνωρίζουν οἱ ἀναγνώστες μας, τὸ κέντρο τῆς προβληματικῆς τοῦ «Δαυλοῦ».

Δ.Ι.Α.

ΔΙΕΘΝΗ ΣΑΛΟ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ Η ΣΥΝΕ-

‘Ο άνθελληνισμός - ρατσισμός και τὰ «μα-

Διεθνή σάλο προκάλεσε ή συνέντευξη του μεγάλου δημιουργού Γιάννη Μαρκόπουλου, που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο τεύχος του «Δαυλοῦ», στην οποία ή ζωντανή αὐτή δόξα του Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ζήτησε τὴν ἀποβολή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τὴ θρησκεία του Ἑλληνισμοῦ.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι τηλεοπτικοὶ σταθμοί, τὰ ραδιόφωνα, οἱ ἐφημερίδες κ.τλ. μέσα ἐνημερώσεως τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ καὶ μεγάλα τηλεοπτικὰ δίκτυα καὶ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης προσέβαλαν τὴ συνέντευξη ὅπως καὶ δηλώσεις του Γιάννη Μαρκόπουλου ἀλλὰ καὶ τις θέσεις διαφόρων ἄλλων, ἱερωμένων καὶ κοσμικῶν. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνήλθε σὲ ἑκτακτὴ συνεδρίαση καὶ ἐξέτασε τὸ προκύψαν θέμα.

Ὁ μουσικοσυνθέτης ὑπέστη τὴν μανιώδη ἀντίδραση τοῦ Σκοταδισμοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς ἐκπροσώπους του προσπάθησε νὰ μειώσῃ καὶ τὸ γεγονός ἀλλὰ καὶ τὸν μεγάλο καλλιτέχνη φθάνοντας στὸ σημεῖο νὰ τοῦ προσάψῃ τὴν κατηγορία τοῦ «ρατσισμοῦ ἐναντίον τῶν Ἑβραίων», ὅπως τὸν συκοφάντησε ὁ γνωστὸς μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως, κ. Ἀνθίμιος. Ὑπῆρξαν ὀυστυχῶς καὶ κρούσματα λογοκρισίας ἐπὶ τῶν δηλώσεων τοῦ Γ.Μ., ὅπως καὶ τοῦ υπογράφοντος τὸ παρὸν καὶ συγκεκριμένα «κόπηκαν» οἱ ἀναφορές μας στὸ θέμα τῶν ἀνθελληνικῶν ἀποσπασμάτων τοῦ «ἱεροῦ καὶ θεοπνεύστου βιβλίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ» – ἀποσπασμάτων, τὰ ὁποῖα, εἰρήσῃ ἐν παρόδῳ, κάνουν τὸ ζήτημα τῆς Π.Δ. ἰδιαζόντως ἑλληνικὸ πρόβλημα, πὺ ἀφ’ ἑνὸς δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ «ρατσισμό» ἐναντίον οἰουδὴποτε ξένου λαοῦ καὶ ἀφ’ ἑτέρου δὲν ἀφορᾷ ὡς πρὸς τὰ συγκεκριμένα σημεῖα του ἄλλα χριστιανικὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα, ὡς ἀνύπαρκτα ἀπὸ ἱστορικὴ ἀποψη ὅταν συνεγράφετο τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον, δὲν ἀποτελοῦν ἀντικείμενα ὕβρεων καὶ ἀπειλῶν, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος.

Απὸ τὴ σωρεία τῶν ἀνθελληνικῶν χωρίων τῆς Βίβλου ἐνδεικτικὰ παραθέτουμε ἐδῶ τὰ κάτωθι:

α. «Καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου, Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων καὶ ψηλαφήσω σε ὡς ρομφαίαν μαχητοῦ· καὶ Κύριος ἔσται ἐπ’ αὐτοὺς καὶ ἐξελεύσεται ὡς ἀστραπὴ βολῆς...». (Ζαχαρίας, Θ’ - 13).

β. «καὶ ἐξολοθρεύσω Κρήτας καὶ ἀπολῶ τοὺς καταλοίπους τοὺς κατοικοῦντας τὴν παραλίαν· καὶ ποιήσω ἐν αὐτοῖς ἐκδίκησεις μεγάλας, καὶ ἐπιγνώσονται, διότι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ δοῦναι τὴν ἐκδίκησίν μου ἐπ’ αὐτούς» (Ἰεζεκιήλ, ΚΕ’ - 16).

γ. «οὐαὶ οἱ κατοικοῦντες τὸ σχοίνισμα τῆς θαλάσσης, πάροις Κρητῶν [...] Καὶ ἔσται Κρήτη νομὴ ποιμνίων καὶ μάνδρα προβάτων» (Σοφονίας, Β’ - 56):

ΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ Γ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

θήματα» γενοκτονίας στην Παλαιά Διαθήκη

Ἀναλυτικές ἔρευνες γιὰ τὸν ἀνθελληνισμό τῆς Π.Δ. βλ. στὸν «Δαυλὸν», τόμοι 1ος (1982), 2ος (1983), 3ος (1984), 4ος (1985), 5ος (1986), 7ος (1987), 8ος (1988), 9ος (1989), 10ος (1990), 11ος (1991), 14ος (1994), 18ος (1999), 19ος (2000), 20ος (2001).]

Επίσης λογοκρισία ὑπῆρξε στὸ θέμα τοῦ ρατσισμοῦ καὶ φασισμοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στὰ κείμενα τῆς ὁποίας, ὡς γνωστόν, ὑπάρχουν τὰ «πρότυπα» τῶν δύο αὐτῶν φαινομένων ὅπως καὶ τὰ πρῶτα στὴν Ἱστορία «μαθήματα» γενοκτονίας. Πρὶν χεῖρα παραθέτουμε ἐδῶ μερικά ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν σχετικῶν ἀποσπασμάτων:

α. «Καὶ λέγει Κύριος πρὸς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ: Πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ἐναντιωθῇ εἰς τὰς προσταγὰς σου καὶ δὲν ὑπακούσῃ εἰς τοὺς λόγους σου κατὰ πάντα ὅσα προσταγὰς αὐτόν, ὅς θανατώνηται» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, α' 18).

β. «Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς (τοῦ Ναυῆ): ἐκ τούτου θέλετε γνωρίσει διτι ὁ Θεὸς ὁ ζῶν εἶναι ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν καὶ ὅτι κατὰ κράτος θέλει ἐξολοθρεῦσαι ἀπ' ἐμπροσθέν σας τοὺς Χανααναίους καὶ τοὺς Χετταίους καὶ τοὺς Εὐαίους καὶ τοὺς Φερεζαίους καὶ τοὺς Γεργεσαίους καὶ τοὺς Ἀμορρᾷους καὶ τοὺς Ἰεβουσαίους». (Ὁμοίως, δ' 1 - 2).

γ. «Καὶ ἐξωλόθρευσαν ἐν στόματι μαχαίρας πάντας τοὺς ἐν τῇ πόλει ἄνδρας καὶ γυναῖκας, νέους καὶ γέροντας καὶ βόας καὶ πρόβατα καὶ ὄνους... Καὶ κατέκαυσαν τὴν πόλιν ἐν πυρὶ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ». (Ὁμοίως, στ' 21-24).

[Ἀναλυτικὰ γιὰ τὸν ρατσισμό - φασισμό τῆς Π. Δ. καὶ τὴν γενοκτονία ἐπτὰ λαῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὅπως περιγράφεται στὸ «ἱερὸν» «μας» βιβλίον, βλ. «Δαυλόν», τόμοι 1ος (1982), 2ος (1983), 5ος (1986), 7ος (1988), 8ος (1989), 9ος (1990), 10ος (1991), 11ος (1992), 14ος (1997), 15ος (1996), 18ος (1999), 19ος (2000).]

Ο Γιάννης Μαρκόπουλος ὑπῆρξε ἀκαμπτος στὸ κύμα τῶν ἐπιθέσεων αὐτῶν καὶ ἀντιμετώπισε ἥρεμα καὶ οὐσιαστικὰ τοὺς ἀντιπάλους του, ἀντιτάσσοντας στὰ «πιστεύω» του ἀναλυτικὰ δεδομένα ἀλλὰ καὶ σαφεῖς θέσεις ἐνάντια στὴν «εἰσαγωγή θάλασσας» στὴ χώρα τῆς Θάλασσης καὶ ἱστορίας στὴ χώρα τῆς Ἱστορίας», ὅπως προσφυσάτα εἶπε.

Υ.Γ.: Ἐπειδὴ τὸ παρὸν τεῦχος τοῦ «Δ» εἶχε σελιδοποιηθῇ ὅταν ξέσπασε ὁ σάλος, δὲν εἶναι τεχνικὰ δυνατόν νὰ ἐνημερώσουμε ἐδῶ τὸ ἀναγνωστικὸ μας κοινὸ μὲ περισσύτερα σχετικὰ στοιχεία. Πληρέστερη πληροφόρηση θὰ ὑπάρξῃ στὸ ἐπόμενο τεῦχος.

Δημ. Ι. Λάμπρου

Μαρία Τζάνη.

Η ΟΥΤΟΠΙΑ **ΜΙΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ-** **ΠΟΙΗΣΗΣ ΧΩΡΙΣ** **ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ** **ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ**

‘Η Μαρία Τζάνη μιλά στον «Δαυλό»

‘Η Μαρία Τζάνη μίλησε στο «Δ» με τον γενναίο λόγο της για τα θέματα που «καΐνε» σήμερα την ανθρωπότητα. Στην πρωτοπορία της ακαδημαϊκής διανόησης ή διακεκριμένη καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, το «μαῦρο πρόβατο» για τούς φορείς της πανεπιστημιακής νάρκης και της πνευματικής παραλυσίας τῶν ΑΕΙ, ἀκουμπᾶ καὶ διυλίζει προβλήματα-γόρδιους δεσμούς για τὸν σύγχρονο πολιτισμὸ καὶ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο καὶ με πλατφόρμα τὴν ἐλληνικότητα προχωρεῖ σὲ κρίσεις ἢ εἰσηγήσεις, πὺ μακάρι νὰ τύχουν τῆς δέουσας προσοχῆς ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ἐντόπια ἀλλὰ καὶ τὴ Διεθνή Ἑξουσία.

Τὸ πλήρες κείμενο τῆς σπουδαίας αὐτῆς συνέντευξης τῆς κ. Μ.Τζ. στὸ «Δ» ἔχει ὡς ἀκολούθως:

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ

Νάνσυ Μπίσκα: Κύρια Τζάνη, τὸν τελευταῖο καιρὸ παρατηροῦμε ἐπιστροφή τῆς ἀμερικανικῆς Διανόησης σὴν ἐλληνικὴ Κλασικὴ Γραμματεία.

Μαρία Τζάνη: Καιρὸς ἦταν. Κάποιοι Εὐρωπαῖοι ὅπως ὁ Κάρλ Πόππερ τὸ ἐπέσημαναν ὡς ἀναγκαιότητα ἐπιδίωξης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρὸ πολλοῦ. Στὶς ΗΠΑ μετὰ τὸ γεγονός τῆς 11/9/2001 εἶναι φυσικὸ νὰ προβληματίζεται ἡ Διανόηση τῆς χώρας, ὅπως καὶ σ’ ἄλλες χώρες τοῦ πλανῆτη, πάνω σ’ ἓνα νευραλγικὸ ζήτημα: Ποιὸς καὶ γιατί ὁδηγεῖ τὴν ἀνθρωπότητα με μαθηματικὴ ἀκρίβεια σὴν αὐτοκαταστροφή τῆς μέσω ἀνηκέστου δλάβης τοῦ (περιβάλλοντος) οἰκοσυστή-

ματος του πλανήτη και της μεθοδευμένης κατάρρευσης των αξιών που συνέχουν και στηρίζουν την ανθρωπιά μας; Όλοι μας συνειδητοποιούμε πλέον ότι η κατάρρευση του Ιουδαϊσμού και μέσω των δύο ιδεοθρησκευτικών συστημάτων του – του Ιουδαιοχριστιανισμού και του Ιουδαιοϊσλαμισμού – στις συνειδήσεις και αντιλήψεις των ανθρώπων ως **άντιπαλότητας ιδεοπολιτικής στον έλληνισμό** όδηγεϊ όχι μόνο την ανθρώπινη κοινωνία αλλά και το οίκουσύστημα σε κατάρρευση και έξαλλαγή. Έπιστροφή λοιπόν στην ελληνική Κλασική Γραμματεία σημαίνει αναζήτηση θωράκισης έναντι των κινδύνων που μας απειλούν· σημαίνει αναζήτηση «αντιδότη» στη ψυχοπνευματική μας τοξίνωση· σημαίνει αναζήτηση «λύσεων» στα προβλήματα μας βασισμένων στις αξίες που συνέχουν και στηρίζουν τη ζωή μας, τις ελληνικές αξίες. Είναι τοις πάσι γνωστό, ότι ο «Ούμανισμός», ο αυθεντικός και ουσιαστικός Ανθρωπισμός, είναι δημιούργημα του Έλληνισμού. Το σύνολο αξιών, οι ιδέες, η κοσμοθέαση και η κοσμοαντίληψη που παρήγαγε ο Έλληνισμός, είναι οι μόνες παρακαταθήκες που έχει η ανθρωπότητα, ή όποια όχι απλώς έχει προσβληθεί από τις «πνευματικές τοξίνες» των διαφόρων Ιουδαιο-ισμών, αλλά είναι πλέον στη φάση των συνεπειών των τοξινών. Παραπαίει... «ζαλισμένη» και πράγματι το μόνο αντίδοτο που δύναται να την συνεφέρει είναι η καθαρότητα του Έλληνικού «χωροχρόνου». Κι έννοω θεδαίως τον Έλληνισμό όχι μόνον ως χώρο και χρόνο αλλά και ως χώρο και χρόνο στη νόηση, στην ψυχοδιάνοηση του ανθρώπου. Διότι και ο νους περνάει φάσεις, εξελίσσεται, λαθεύει, επανέρχεται. Στροφή στον έλληνισμό σημαίνει στροφή στη σκέψη, στην άμφισβήτηση, στην έρευνα. Αυτό ασφαλώς συνεπάγεται εγκατάλειψη των δογμάτων και της μοιρολατρίας· εγκατάλειψη του «απόλυτου προορισμού» και καταξίωση της ανθρώπινης προσπάθειας για το καλό, δηλαδή το Δίκαιον και το Άληθές.

Δέν νοεΐται παγκοσμιότητα χωρίς την ελληνικότητα

Νάνσυ Μπίσκα: Ποιές πιστεύετε ότι είναι οι προϋποθέσεις για μία «ήγυη» παγκοσμιότητα; Η παγκοσμιότητα προϋποθέτει ένότητα της ανθρωπότητας. Ποιά είναι τα στοιχεία εκείνα που ενώνουν την ανθρωπότητα και ποιά την διχάζουν;

Μαρία Τζάνη: Δέν είναι ο όρος «Παγκοσμιότητα» από μόνος του άρνητικός.

Έάν με τον όρο προσδιορίζουμε μία πολιτισμική άνθιση σε παγκόσμιο επίπεδο, στην οποία θα μετέχουν οι πολίτες της γης με αποδοχή και καταξίωση όλων εκείνων των αξιών που εξανθρωπίζουν κι ενώνουν τους πολίτες της γης (συμβαίνει να είναι ελληνικής προελεύσεως αυτές οι αξίες), τότε ο όρος Παγκοσμιότητα είναι θετικός και αποδεκτός. Έάν αντιθέτως με τον όρο δηλώνουμε την κατάρρευση της άκρατης έμπορευματοποίησης, που υπάγει τον άνθρωπο και τις αξίες του σε χρηματιστηριακή αποτίμηση – εάν δηλώνουμε ένα πολιτισμικό «limit-down» με άκριτη και άκρατη χειραγώγηση των πολιτών και μεταβολή τους σε μάζα που προσδίδει σε «Μεσσίες», δέν γνωρίζει τον όρθο Λόγο και επιδίδεται σε σατανικές-σολωμονικές τελετές –, τότε δέν είναι απλώς άρνητικός αλλά έφιαλτικός όρος.

Οί Έλληνες, έπειδή έγνώριζαν την προσφορά τους στην ανθρωπότητα, την προστάτευσαν πάρα πολλές φορές από τέτοιου είδους θαναυσότητες και εκβάρεθαισμούς. Σήμερα καλούνται, φρονώ, να την προστατεύσουν πάλι. Έπενθυμί-

ζω την αναφορά στον «Τίμαιο» (ή κουθέντα του Αιγυπτίου αρχιερέως με τον Σόλωνα, πού του λέει): «Σόλωνα, οί πρόγονοί σου ἔσωσαν τήν ἀνθρωπότητα...». Ἦς ὑπενθυμίσω ἀκόμη τὸ «πρὸς θεωρίαν καὶ ἐμπορίαν», ἀλλὰ πρὸς θεωρίαν κατ' ἀρχάς. Ἦταν μεταλαμπαδευτὲς Γνώσης καὶ συστήματος Ἀξιῶν καὶ Ἰδεῶν οἱ Ἕλληνες. Ἦταν οἱ πρῶτοι καὶ μοναδικοὶ παράγοντες προσφορᾶς πολιτισμοῦ, ἐξανθρωπισμοῦ. Νὰ πάω στὸ Μέγα Ἀλέξανδρο; Ἀν αὐτὸ πού προσπάθησε νὰ κάνῃ δὲν ἦταν παγκοσμιοποίηση, τί ἦταν; Προσέξτε ὅμως: μία παγκοσμιοποίηση, πού δὲν εἶχε ἐπικυρίαρχο πλανητάρχῃ. Πού σεβόταν τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη. Πού εἶχε ὡς περιεχόμενο τὴν ἀγαστὴ συνύπαρξῃ, συνεργασία καὶ ἐπικοινωνία τῶν ἐθνότητων μὲ σεβασμὸ στὴν ἰδιαιτερότητα καὶ μὲ συνειδητὴ πρόθεσιν μεταλαμπαδεύσης Συστήματος Ἀξιῶν, πού τοὺς ἔκανε περισσότερὸ ἀνθρωπίνους καὶ πρὸ δημιουργικοὺς, πού τοὺς ἐπέτρεπε νὰ λειτουργοῦν στὰ ἐπίπεδα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (τῆς πολιτικῆς κοινωνίας). Δὲν διαφωνῶ μὲ τὴν τωρινὴ παγκοσμιοποίηση. Διαφωνῶ μὲ τὶς ὁρίζουσές της, μὲ τὸ περιεχόμενό της, τὶς πρακτικὲς της. Ἡ παγκοσμιοποίηση εἶναι ἔννοια **ἀνύπαρκτη καὶ ἐπικίνδυνη** (ὡς ἀπόλυτος ἐξουσιασμός καὶ χειραγώγησις), ἂν δὲν ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία.

Πολυπολιτισμός: Μιὰ «μεθόδευση» πολὺ σοβαρὴ

Νάνσυ Μπίσκα: *Θὰ σχολιάσετε τὴ σύγχρονὴ τάση τῆς «πολυπολιτισμικότητας»;*

Μαρία Τζάνη: Πρόκειται γιὰ μία μεθόδευση πολὺ σοβαρή. Μὲ πολὺ θαθεῖς ρίξεις. Στὸ σχεδιασμὸ τῆς ἀπαιτεῖ περίσκεψη καὶ ἐμφανίζει μία καὶ μοναδικὴ στόχευση: τὴν καταδολίευση τῆς ἐννοίας «ἄνθρωπος» καὶ τῆς Γνώσης, τὴν ἀπανθρωποποίηση τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, τὴν κατάρρευσή τους καὶ μέσῳ αὐτῆς τὴν κατάρρευση ὅλου τοῦ ψυχοδιανοητικοῦ ἀποθέματος τοῦ ἀνθρώπου, τῆς αὐτοσκοποῦσης δηλαδὴ συνειδήσεως. Ἐπιχειρεῖται σὲ πάρα πολλὰ ἐπίπεδα καὶ ἐκφάνσεις τῆς δημόσιας καὶ ἰδιωτικῆς ζωῆς. Θὰ σᾶς ἀναφέρω ἐνδεικτικὰ τὰ πεδία τῆς Ἐκπαίδευσης, ὅπου ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπιχειρεῖται καὶ μία ἐξάλειψη τῶν ἀξιακῶν αὐτονοήτων καὶ ἀνθρωποποιητικῶν συλλογικῶν ἀρχετύπων τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἐδῶ, ὅπως ἀναφέρατε, πού ὁ ὅρος «Διαπολιτισμικότητα» – ὅρος «ἀποδεκτός» – ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸν ὅρο «Πολυπολιτισμικότητα». «Διαπολιτισμικότητα» σημαίνει ὅτι δέχομαι καὶ θεωρῶ τὰ πράγματα μὲ μία ἀνοχὴ διαφορετικῶν ἢ ὁμόρων πολιτισμικῶν παραγωγῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἀναγνωρίζοντας ὅμως ὅτι σὲ αὐτοὺς τοὺς πολιτισμοὺς ὑπάρχει ἀξιακὴ διακριτότητα. Δηλαδὴ ὑπάρχουν πράγματα πού παράγει ἓνας πολιτισμός, πού εἶναι θαυμάσια καὶ κάποια ἄλλα, πού εἶναι λιγώτερο θαυμάσια ἢ ἴσως καὶ περιττὰ σὲ κάποια χρονικὴ στιγμή. Στὸν πολιτισμὸ ὅμως καὶ τὴν παράδοσιν τὰ διατηροῦμε ὅλα, γιατί εἶναι ἡ κληρονομιά μας. Καὶ ὑπάρχουν κάποιοι ἄλλοι πολιτισμοί, πού ἔχουν ἴσως περισσότερα στοιχεῖα πού εἶναι θαυμάσια καὶ πού συμβάλλουν πρὸ ἀποτελεσματικὰ καὶ μὲ ποιοτικὲς ὁρίζουσες στὴ διατήρησιν τῶν ταυτοποιητικῶν στοιχείων τοῦ ἐξανθρωπισμοῦ μας.

Ὅμως «Πολυπολιτισμικότητα» σημαίνει *«κέραμοι καὶ πλίνθοι ἀτάκτως ἐρριμμένοι καὶ εἰρημένοι»*. Ἕνας δηλαδὴ ψυχοδιανοητικὸς «ἄχταρμᾶς», πού μᾶς ἐξωθεῖ σὲ ἓνα ὁμογενοποιητικὸ «limit down», ὅπου δὲν ἀναγνωρίζεται

καμμία αξιακή αναφορά και επομένως όλοι είμαστε το ίδιο, θύτες και θύματα: όλα έχουν την ίδια αξία, την πιο χαμηλή (για να μην υπάρξει διάκριση) στο χρηματιστήριο των ανθρωπίνων αξιών.

Ἡ ανθρωπίνη προσπάθεια, προσφορά και ευγενής αμύλλα ατόμων και συνόλων ανθρωπίνων (ἐθνοτήτων) δὲν ἀναγνωρίζονται. "Όλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία, τὴν ἴδια βαρύτητα. "Όλα μᾶς προκύπτουν στὴ «λογικὴ» τοῦ «ὅλα ἐπιδέχονται», ὅπως τὸ διαφημιστικὸ μῆνυμα τῆς Amstel: «Γιατί ἔτσι μᾶς ἀρέσει»...

Μία ἄλλη ἔκφανση τῆς ἴδιας στόχευσης ἀφορᾷ σὲ ὅ,τι συνιστᾷ παρακαταθήκη καὶ ἀξίες πολιτισμοῦ. Ἐννοῶ ἀσφαλῶς τὸν πολῦτιμο γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὴν ἐπιχειρούμενη προσπάθεια ὑποδάθμισης ἢ ἐξαφάνισής του. Ἐναν πολιτισμὸ πού προσδιώρισε καὶ καταξίωσε τὴν ἴδια τὴν ἀνθρωπίνη ὑπαρξη, πού ἔκανε τὸν ἄνθρωπο νὰ γνωρίζῃ ὅτι πρέπει νὰ συνυπάρχῃ. "Ότι δὲν εἶναι ἀπλὴ ὑπαρξη, εἶναι **συνύπαρξη**. "Ότι αὐτός, ἡ κοινωνία πού δημιουργεῖ, τὸ περιβάλλον του –τὸ φυσικὸ, τὸ πολιτιστικὸ, τὸ κοινωνικὸ καὶ τὸ ἀξιακὸ– εἶναι ἐνιαία ἐνότητα. Ἀλλωστε τὴν ἐννοία τοῦ «οἰκοσυστήματος» τὴν προσδιώρισαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες. "Ό,τιδήποτε συμβαίνει στὸν ἄνθρωπο συμβαίνει στὸ οἰκοσύστημα. Ἄν καταστρέφεται τὸ οἰκοσύστημα, καταστρέφεται καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, γιατί καὶ αὐτὸς ἀποτελεῖ μέρος καὶ συστατικὸ του.

Μὲ τὸν ἐπιχειρούμενο λοιπὸν κατακερματισμὸ συνειδήσεων, τὴν ἀκύρωση τῆς προσωπικότητος καὶ τὴν δῆωση τοῦ οἰκοσυστήματος ἐπιδιώκουν τὴν καταστροφὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς αὐτοσκοπούσης συνειδήσεως καὶ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος ὡς δυνατότητας ἀειφόρου παραγωγῆς καὶ ἀνάπτυξης γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὰ λοιπὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας.

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ψεύδους ἀπὸ τὴ Διανόηση τῶν ΗΠΑ

Νάνσυ Μπίσκα: Γιατί κατὰ τὴν ἄποψή σας δημιουργήθηκαν αὐτὲς οἱ τάξεις καὶ ὑποστηρίχθηκαν τόσο θερμὰ ἀπὸ γνωστὸς καθηγητὲς καὶ πῶς ἡ ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα στὶς ΗΠΑ ἀποδέχεται τὸ ἐπιστημονικὸ ψεῦδος (μὲ ψευδοεπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα καὶ τεχνικές);

Μαρία Τζάνη: Θὰ εἶμαι λίγο σκληρή, ἀλλὰ ἀληθινή. Ὁ Σαίξπηρ βάζει στὸ στόμα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς βασικοὺς τοῦ ἥρωος τὸ ἑξῆς: «*ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λέγεται, ἔστω καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ καταλυθῇ τὸ βασίλειο τῆς Δανιμαρκίας*». Κι' ἐγὼ θὰ τὸ πράξω.

Ὑπάρχουν κάποιοι ἀπὸ τοὺς κύκλους αὐτοὺς, πού –γιὰ προσωπικοὺς ὀφελος καὶ ὄχι γιὰ τὸ ὄφελος τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐρευνας– δέχονται καὶ στέργουν νὰ φαλκιδεύσουν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐρευνα καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ ἐπίτευγμα. Ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ἄλλοι, πού εἶναι μετριοτῆτες, οἱ ὁποῖοι προσκολλῶνται ἐκεῖ πού εἶναι εὐκολὴ ἢ ἀνάδειξή τους.

Ἀνάδειξη πού δὲν εἶναι προῖον καταβολῆς μόχθου καὶ κουράγιου γιὰ τὴν κατάνκτηση τῆς Γνώσης ἀλλὰ προῖον συναλλαγῆς. Ἄς ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀξία, γιατί ἔχει δύο περιπέτειες πού μπορεῖ νὰ διανύσει στὴ ζωὴ του: ἢ μία εἶναι ἡ γνωστικὴ καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Καὶ τὰ δύο ἀπαιτοῦν τὰ ἴδια συστατικά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ὁλοκληρωθοῦν: τὸν ἔρωτα τῆς Γνώσης καὶ τὴν γνώση τοῦ ἀγαπημένου ἀνθρώπου. Γιὰ τὶς μετριοτῆτες τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης (ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἀνθρώπων) φαίνεται ὅτι

υπάρχει μία τρίτη επιλογή:

Ἡ ἐπιλογή τῆς ἀκύρωσης σὲ ἰδεο-πολιτικὸ ἐπίπεδο καὶ τοῦ ἔρωτα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς Γνώσης. Τὴν ἀκολουθοῦν ὅσοι μὲ πρόθεση ἢ ἀπὸ ἄγνοια ὑπηρετοῦν τὴν ἐπιχειρούμενη μεθόδευση –δὲν θὰ διστάσω νὰ πῶ– τῆς παγκόσμιας συνωμοσίας ἐνάντια στὸν ἄνθρωπο καὶ τὶς ἀξίες του.

Πῶς στέρησαν τὴ Γνώση ἀπὸ τοὺς Νεοέλληνες

Νάνσυ Μπίσκα: *Γιατί, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πρόσβαση στὴν Παιδεία εἶναι ὅλο-ένα καὶ εὐκολώτερη, ὅλο καὶ περισσότερος κόσμος ἀποδέχεται ψευδεῖς καὶ λανθασμένους ἰσχυρισμοὺς καὶ ἰδέες;*

Μαρία Τζάνη: Ποιὸς λέει ὅτι ἡ γνωστικὴ πληροφορία καὶ εἰκόνα ἀπὸ τὸ Διὰ-δίκτυο προσφέρει αὐτομάτως αὐθεντικὴ Γνώση καὶ Παιδεία; Ποιὰ κατανόηση τῶν θαυτέρων αἰτίων καὶ τῆς ἐσώτατης συνάφειας τῶν γεγονότων καὶ τῶν φαινομένων μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἢ ἄκριτη πληροφορία; Ποιὸς ἐγγυᾶται τὴν ἐγκυρότητα τῶν, σὲ τόση πληθώρα, γνωστικῶν πληροφοριῶν; ὅταν μάλιστα δὲν τὴν φωτίζει ὁ Λόγος; Αὐτὴ ἡ ἱκανότητα εἶναι ὑπόθεση Παιδείας; πραγματικῆς ὅμως Παιδείας. Ἡ καθημερινότητα, τὰ ἐφήμερα ἐρεθίσματα, ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπιβίωση, ὁ φόβος καὶ ἡ ἀνασφάλεια γιὰ τὸ αὐριο σὲ ἓναν κόσμο βεβηλωμένο καὶ «ἄξενο» δὲν ἀφήνουν περιθώρια καὶ κουράγιο. Ἔτσι ὁ κόσμος δὲν ἔχει πρό-οδα σὲ πραγματικὴ γνώση. Ἡ ἔχει σπάνια.

Πάρτε παραδείγματα ἐμᾶς, τοὺς σημερινούς Ἕλληνες. Στὰ ἀπομεινάρια ἐνὸς υπέρλαμπρου καὶ διαχρονικοῦ πολιτισμοῦ σκοντάφτουμε στὸν περίπατό μας, τοὺς γυρίζουμε τὴν πλάτη ὅμως ἀπὸ ἄγνοια καὶ ἀδιαφορία, καθὼς προβάλλουν ἐνώπιόν μας, ἢ ὑψώνουμε κτίρια ποὺ μᾶς κρύβουν τὴ θέα τους, ἀνίκαν-οι νὰ ἀποκωδικοποιήσουμε καὶ νὰ κατανοήσουμε καὶ τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἀξία τους. Κι αὐτοὺς τοὺς πιὸ κοντινοὺς στὸν χρόνο ἥρωες, τὰ πρότυπά μας, τοὺς συγχέουμε σὲ μιὰ θολὴ ξεχασμένη ἀνάμνηση.

Γιὰ νὰ μᾶς ἀποστερήσουν τὴν Γνώση, πρῶτα μᾶς ἐπληξαν σὲ ὅ,τι μᾶς τὴν ἐπέ-τρεπε ἢ μᾶς ὡδηγοῦσε ἀναπόδραστα σὲ αὐτή. Πρῶτο πλήγμα ἡ Γλῶσσα. Ἡ πρῶ-τη ἀπόπειρα καταδολίευσής της καὶ μεταγραφῆς της σὲ λατινικὸ ἀλφάβητο ἢ σὲ φωνητικὴ γραφὴ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ 1550. Ἡ ἀπόπειρα χρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὸ Βα-τικανὸ καὶ ἡ τεκμηρίωση (!) τῆς ἀναγκαιότητας ἀπλοποίησης τῆς ἱστορικῆς της γραφῆς ξεκινᾷ μὲ δύο συγκεκριμένης ἐθνικότητας Εὐρωπαίους «συγγραφεῖς». Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ οἱ Ἕλληνες, οἱ φορεῖς τοῦ «*ταὐτόν*» τοῦ Ἑλληνισμοῦ, θὰ ἐμμένουν διὰ τοῦ στόματος τοῦ μεγάλου μύστη καὶ ποιητῆ μας: «*Μήγαρις ἔχω ἄλλο στοῦ νοῦ μου πάρεξ ἐλευθερία καὶ γλῶσσα;*»

Ἀκολούθησε ἡ φαλκίδευση καὶ ἡ καταδολίευση τῆς ἴδιας τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς, τὴν ὁποία νέμεται ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα μέσα ἀπὸ ὅ,τι καλύ-τερο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι οἱ νέες γενιὲς δὲν εἶχαν τὴ δυνατό-τητα νὰ μετέχουν οὐσιαστικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Αὐτὸ ποὺ ἐπιχειρήθηκε νὰ δοθῇ ὡς γνώση στὰ Ἑλληνόπουλα ἦταν τὸ μὲν Δημοτικὸ οἱ μῦθοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στὸ δὲ Γυμνάσιο ἡ Ἱστορία τῶν Περσῶν («*Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος...*»). Ἡ παροχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσ-σας γινόταν μ' ἓναν ἄκρως ἀντιπαιδαγωγικὸ τρόπο, ποὺ ἐπιχειρήθηκε ἀπὸ

τούς «σοφιολογιωτάτους», με αποτέλεσμα να οδηγηθούμε σε μία κατάλληλη προετοιμασία των πνευμάτων, ώστε να θεωρηθῇ «μοντερνισμός» και «πρόοδος» τὸ νὰ θέλῃς νὰ ἐξωπετάξῃς τὴν διδασκαλία τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀπὸ τὴ βασικὴ ἐκπαίδευση. Ἐμεινε ἔρημο, χερσωμένο τὸ διανοητικό μας τοπίο, γιὰ νάρθῃ ὁ τυχὼν κάποιος ποὺ ὠνομαζόταν «προοδευτικός» καὶ νὰ βάλῃ ὅ,τι θέλει καὶ νὰ καταγγείλῃ ὡς βασανιστικὴ καὶ περιττὴ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία καὶ Γλῶσσα μὲ μακροπρόθεσμη στόχευση τὸν ἀφελληνισμό μας. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ ἀνακόψῃ τὴν πορεία αὐτή. Ὅποιοι ρομαντικοὶ τολμοῦσαν νὰ ὀρθώσουν τὸ ἐπιστημονικὸ τους ἀνάστημα, τὸ ἀνάστημα τοῦ διανοούμενου, τοῦ σκεπτόμενου, τοῦ γνώστη, ἦταν «περιθωριακοί»! «Γλωσσαμύντορες» καὶ «μαλλιαροὶ» ὑπηρετήσαν μὲ τὸ ἴδιο ζῆλο τὴν ἐθνοκτόνο αὐτὴ ἐπιχείρησι...

Ἡ Λιλὴ Ζωγράφου πολὺ σωστὰ μίλησε γιὰ «Ἀντιγνώση». Ἡ καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ τοποθέτησις στὴ θέσιν τοῦ τῆς ἀντιγνώσεως, τῆς ψευδεπίγραφης γνώσεως, εἶναι ὁ στόχος τοῦ σχεδίου. Διότι μόνο μέσα ἀπὸ κεῖ θὰ μπορέσῃ νὰ πετύχῃ τὴν κατάρρευση τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Πρῶτα ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀφελληνίσῃ τὸν Ἑλληνισμό, νὰ κάνῃ νὰ ξεχασθοῦν οἱ ἀξίες του. Ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ τίς ἐξαλείψῃ, τίς φαλκιδεύει. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ μπορῇ ἀπρόσκοπτα νὰ χειρίζεται τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ νὰ ὀδηγῇ τὴν ἀνθρωπότητα στὴν καταδίκη της.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρχαν «κεντρικά» (*centralized*) προγράμματα, ἐπιβαλλόμενα ἀπὸ ἐντολεῖς ἢ χορηγοὺς ὑπόπτων προθέσεων, ὅσον ἀφορᾷ στὴν Ἐπιστήμη καὶ τὸν ἄνθρωπο. Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα κάθε ἀσχολούμενος μὲ τὴν Ἐπιστήμη, σοφιστής, φιλόσοφος ἢ διανοητής, δίδασκε τὴ δική του ἰδέα καὶ ἀπὸ τὴ δική του σκοπιά. Ἡ ἐλεύθερη πρόσκτησις τῆς Γνώσεως ἐδασίζετο στὴν ἀμφισβήτηση, στὸ δικαίωμα τῆς σκέψεως δηλαδὴ καὶ στὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃς μόνος σου τὸ δάσκαλό σου.

Ἡ καταδολίευσις καὶ πλαστογράφηση ἀπὸ πανεπιστημιακοὺς

Νάνσυ Μπίσκα: Κυρία Τζάνη, φέρουν εὐθύνη οἱ Ἕλληνες ἀκαδημαϊκοί;

Μαρία Τζάνη: Χρέος καὶ εὐθύνη. Εἰλικρινὰ θλίβομαι μερικὲς φορές, ὅταν βλέπω στὰ συγγράμματά τῶν συναδέλφων μου ἢ στίς εἰσηγήσεις καὶ παραδόσεις τους νὰ χρησιμοποιοῦν ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴ διεθνή βιβλιογραφία καὶ νὰ μὴ γνωρίζουν ὅτι ὁ συνάδελφος ἐπιστήμων ποὺ ἐπικαλοῦνται, αὐτὸ ποὺ λέει στὸ σύγγραμμά του τὸ βιβλιογραφεῖ ὡς δάνειο, ὡς λῆμμα ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γραμματεία. Τὸ ἐμφανίζουν δὲ στοὺς φοιτητὲς ὡς νοητικὸ προϊόν τοῦ συναδέλφου τους. Ὅσakis στὴν βιβλιογραφία διαπιστώνεται πλαστογράφηση, αὐτὸ ὀφείλεται ἢ σὲ πρόθεσις ἢ ἐπειδὴ δὲν κάνουν τὸν κόπο νὰ ἀνατρέξουν στίς πηγές.

Ἀναπαράγουν δὲ αὐτὴ τὴν καταδολίευσις καὶ πλαστογράφηση, τὴν διδάσκουν στοὺς φοιτητὲς τους προσφέροντάς τους «Ἀντιγνώση» καὶ συμβάλλοντας στὸν ἐπιχειρούμενο ἀφελληνισμό τους. Οἱ Ἕλληνες «ἐπιστήμονες» καὶ ἐπιστήμονες φέρουν τεράστια εὐθύνη. Στοὺς σωστοὺς ἐπιστήμονες καὶ στὸ συλλογικὸ ἀσυνείδητο ἢ συνειδητὸ τῶν Ἑλλήνων ὀφείλουμε τὴν ἐπιβίωσή μας καὶ ἀπολαμβάνουμε τὴ χαρὰ νὰ ἀκυρώνωνται τὰ σχέδια τῶν ἀνθρωποκτόνων καὶ τῆς ἐνεδρεῦουσας κοινωνικῆς ἀσχήμιας... Ὡς πότε ὅμως;

Το απλούστερο παράδειγμα αυτού που λέμε παραπάνω είναι ο Κοπέρνικος, που «έδρεψε δάφνες» για 330 χρόνια ως «θεμελιωτής» της Σύγχρονης Αστρονομίας. Κάποτε ανακαλύφθηκε η απάτη του. Προσέξτε όμως, και μετά την ανακάλυψη της απάτης του, την αντιμετώπιση του Ἀρίσταρχου Σαμίου (πού ήταν ή πηγή του: *resource*) από τον μελετητή του sir Thomas Heath: Τίτλος βιβλίου: «Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος, ὁ Ἀρχαῖος Κοπέρνικος» (Oxford 1913). Μὲ ἄλλα λόγια ἡ κόρη γέννησε τὴ μάνα...

Νάνσυ Μπίσκα: *Γιατί οἱ σύγχρονοι ἀκαδημαῖκοι ἐπιχειροῦν νὰ ἐλαχιστοποιήσουν ἢ νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν προσφορὰ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων στὸν Δυτικὸ Πολιτισμὸ; Ἐξυπηρετεῖ αὐτὸ κάποιες σκοπιμότητες;*

Μαρία Τζάνη: Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ μοντέρνο, πιὸ σύγχρονο στὸ διηνεκές ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ, τὸ σύστημα ἀξιών του. Πολὺ λίγες σημερινὲς πολιτισμικὲς παραγωγὲς εἶναι ἔργα αὐθεντικῆς ἀξίας, ἀξίας διαχρονικῆς. Οἱ περισσότερες στεροῦνται διαχρονικῆς ἀξίας, γι' αὐτὸ ἐξάλλου συνοδεύονται καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ περιέργα προσδιοριστικὰ «μοντέρνο» ἢ «μεταμοντέρνο».

Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἔργα μετριοτήτων. Μετριοτήτων, οἱ ὁποῖες προωθοῦνται ἀπὸ ἓνα «star system» ὑπόπτων προθέσεων. Ὅλοι αὐτοὶ τοῦ εἶναι χρησιμοιοὶ αὐτοῦ τοῦ συστήματος καὶ ὑπηρετοῦν τὶς προθέσεις του ἀκριβῶς καὶ κυρίως ἐπειδὴ δὲν ἔχουν οὔτε αὐθεντικὸ ταλέντο οὔτε τὴν ἱκανότητα νὰ ἀρθρώσουν ρωμαλέα πρόταση γιὰ τὴ σύγχρονη κοινωνία. Ὁ Ἀντρέ Ζίντ εἶπε κάποτε: «Οἱ Ἕλληνες τὰ εἶπαν ὅλα. Ἐπειδὴ τὰ χάσαμε ἢ τὰ ξεχάσαμε, πρέπει νὰ τὰ ξαναβροῦμε». Ἀλλά, γιὰ νὰ τὰ ξαναβροῦμε, προϋπόθεση εἶναι, ὅπως ἀναφέρει ὁ Κάντ: τὸ «κουράγιο», ἢ «τόλμη». Ἡ αὐθεντικὴ γνώση προϋποθέτει κουράγιο καὶ τόλμη. Δὲν μποροῦν λοιπὸν νὰ τὸ διαθέσουν αὐτὸ τὸ κουράγιο, γιατί εἶναι μετριοτήτες καὶ σκαρφίζονται καὶ σοφίζονται διάφορους ὅρους «ἀ-νοίας». Τί σημαίνει μεταμοντερνισμός; Ποιὸ ἀξιακὸ σύστημα καινούργιο προτάσσει στὴν ῥημαγμένη «μοντέρνα» ἀνθρωπότητα;

Τί εἶναι πιὸ σύγχρονο, πιὸ ἀνθρωποποιητικὸ, πιὸ διασφαλίζον τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία καὶ τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν φράση τῆς Ἑλληνίδος Ἀντιγόνης «φιλεῖν ἔφυν», δηλαδή πλάστηκα ἐκ φύσεως γιὰ νὰ ἀγαπᾶω σύμπασα τὴν οἰκουμένη καὶ νὰ τὴν προστατεύω; Τί πιὸ σύγχρονο καὶ πιὸ ἀναγκαῖο ἀπὸ τὴ φράση «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα... πολλῶ κάρρονες»; ἢ «μηδένα δοῦλον ἢ φύσις πεποίηκεν· πάντας ἐλευθέρους θεὸς ἀφῆκεν»; ἢ ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς πολιτικῆς κοινωνίας: «...δούλω Ἀνάγκη νόμος· ἐλευθέρω νόμος Ἀνάγκη».

Ἡ ἐπὶ κληση τοῦ σύμπαντος ὡς «κόσμου» (στολίδι)... Ποιὸς μπορεῖ νὰ θεωρήσῃ τὸν Κόσμο ὡς στολίδι καὶ τὴν Ἀξία ὡς ἀρετὴ, γιατί παράγει ὁμορφιά, τὸ βασικὸ συστατικὸ τοῦ σύμπαντος; Οἱ Ἕλληνες τὸ μπόρεσαν καὶ μᾶς τὸ ἄφησαν κληρονομία – ὡς αἰσθητικὴ ἀντίληψη ζωῆς. Γι' αὐτοὺς τὸ σύμπαν εἶναι κόσμος, στολίδι, ὁμορφιά. Στὴν ἐνατένιση αὐτῆς τῆς ὁμορφίᾳς ἀγάλλονται καὶ τὸ παράγωγο αὐτῆς τῆς ὁμορφίᾳς τὸ ὀνομάζουν «ἄγαλμα». Εἶναι γι' αὐτό, ἐκτιμῶ, ἐπὶ καιρὸς ὁ λόγος τοῦ Ἀγγέλου Σικελιανοῦ.

Νάνσυ Μπίσκα

ΣΥΡΡΟΗ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΠΑΝΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ίαπωνία, Ἀμερική, Ἰνδία, Αὐστραλία

Ἀγγειογραφία πού ἀπόκειται στό Μουσείο τοῦ Μονάχου καί παριστάνει τήν σκηνή τῆς ἐκτέλεσης τῆς βασίλισσας τῶν Ἀμαζόνων Πενθεσίλειας, θυγατέρας τοῦ Ἄρη καί τῆς Ὀτρῆρης, ἀπό τόν Ἀχιλλέα, ἀπεικονίζει στή βάση της μία αἰχμάλωτη «ἀμαζόνα» (**Φωτογραφία 1**). Τά χαρακτηριστικά της (μάτια, κόμμωση, ἐνδυμασία) σέ καμμιά περίπτωση δέν ὑπάρχουν σέ ἄλλη ἀρχαία ἀπεικόνιση γυναίκας καί εἶναι ἀπολύτως ὅμοια μέ ἐκεῖνα τῶν Ἰνδιάνων γυναικῶν τῆς Κεντρικῆς καί Νότιας Ἀμερικῆς καί δὴ τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀμαζονίου. Σέ συνδυασμό μέ τίς πληροφορίες πού σέ πολλά του τεύχη ἔχει δημοσιεύσει ὁ «Δ» γιά τήν πανάρχαια παρουσία προκατακλυσμαίων Ἑλλήνων στό Περού καί στά ἀρχιπελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ (βλ. συνέντευξη στό «Δ», τ. 221, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελεδέργης δρ. Νόρς Γιόζεφσον γιά τὸ βιβλίο του «Ἑλληνικά Γλωσσικά Στοιχεῖα στίς Γλώσσες τῆς Πολυνησίας. – Ἑλληνικός Εἰρηνικός» βλ. ἐπίσης συνέντευξη τοῦ καθηγη-

Qingdao, Κίνα

Τὸ Qingdao εἶναι μία πανέμορφη παραθαλάσσια πόλη τῆς Κίνας στό δόρειο μέρος τῆς χώρας. Ὁ πληθυσμός της μαζί μέ τὰ περίχωρα ἀγγίζει τὰ 6 ἑκατομμύρια κατοίκους καί τὰ κύρια χαρακτηριστικά της εἶναι οἱ μεγάλες πεντακάθαρες λεωφόροι καί τὰ τεράστια περιποιημένα πάρκα της. Ἡ συνοικία τῶν πλουσίων εἶναι σέ μία ὄνειρεμένη περιοχή, μπροστά στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό, μέ σπίτια γερμανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, μιᾶς καί ἡ πόλη στά τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα βρέθηκε ὑπὸ γερμανικὴ κατοχὴ γιά ἀρκετὰ χρόνια. Ἡ μύτρα τῆς πόλης εἶναι ἐπίσης γνωστὴ σέ ὅλη τὴν Κίνα γιά τὸν ἴδιο πιὸ πάνω λόγο. Τὸ μορφωτικὸ ἐπίπεδο τῶν κατοίκων εἶναι ιδιαίτερα ὑψηλὸ καί γι' αὐτὸ ἐκτιμῶν ἰδιαίτερα τοὺς Ἕλληνες σέ σύγκριση μέ ὁποιοδήποτε ἄλλο λαό, γνωρίζοντας ἀρκετὰ γιά τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καί τοὺς Ἕλληνες φιλοσόφους.

Φτάσαμε μέσῳ Πεκίνου στό Qingdao, ὅταν τὸ ἀπόγευμα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά, ἀλλὰ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ φίλου καί συνεργάτη Wang Bo ἦταν πιεστικὴ καί πιεστικὴ γιά ἓνα ὥραιο δεῖπνο στά ριζὰ κάποιου μικροῦ λόφου, ἀπ' ὅπου θαν-

του του Πανεπιστημίου της Όκινάδας δρ. Μασαάκι Κιμούρα, «Δ», τ. 225, για την ύποβρυχια πόλη στην ιαπωνική νησίδα Γιουνανκούνι κ.λπ.) ἄρχισα μία ἔρευνα, ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυψαν καὶ νέα στοιχεῖα γιὰ τὸ ἐκρηκτικὸ αὐτὸ θέμα, πὺν ἀνατρέπει ἐκ βάθρων τὴν κατεστημένη ἱστορία. Μετὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἔρευνάς μου καὶ τὴν πλήρη ἐπαλήθευση τῶν πορισμάτων τῆς θὰ τὴν παρουσιάσω σὲ συστηματικὴ μορφή στὸν «Δ». Ἐδῶ θὰ δώσω μία μικρὴ πρόγνωση τῶν ἀποκαλυπτομένων δεδομένων.

Η ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΠΟΛΗ ΣΤΟ ΓΙΟΥΝΑΝ-ΚΟΥΝΙ ΚΑΙ ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ «ΑΪΝΟΥ»

Σχετικά με τις **Φωτογραφίες 2 και 3** (σ. 15604): Πρόκειται για δύο ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν ὑποβρυχία πόλη Γιουνανκούνι τῆς Όκινάδας, τὶς ὁποῖες δανείζομαι ἀπὸ τὴν ἔρευνα τοῦ Νομπουχίρο Γιοσχίντα. Κατὰ τὸν ἐν λόγῳ ἐπιστήμονα ἡ γραφὴ αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ Καυκάσιο πληθυσμὸ, λευκῆς φυλῆς. Τὸν ἀποκαλεῖ «πρωτοσουμεριακός». [Σ.σ.: Βλέπε τὸ ἐπόμενο ἄρθρο τοῦ παρόντος τεύχους τοῦ «Δ», με τίτλο «Οἱ Ἰδαῖοι - Κρήτες μετέδσαν τὸν πολιτισμὸ στοὺς δῆθεν Σουμερίους» (σελ. 15607).] Πιθανὸν ἢ ἄνω πλάκα νὰ ἔχη σχέση με τὴν πολεοδομία τοῦ Γιουνανκούνι. Σχεδὸν ὅμοια ἐπιγραφὴ ὑπάρχει στὴν πόλη Ἰσθαρί τῆς Αἰγύπτου.

Ἔχει περάσει μιὰ 15ετία ἀπὸ τὴν ἀνεύρεση τῶν μεγαλιθικῶν ὑποβρυχίων οἰκοδομμάτων τοῦ Εἰρηνικοῦ στὸ νησί Γιουνανκούνι. Γιὰ περισσότερα ἀπὸ ἑξὶ χρόνια ἡ ἐπιστῆμη δὲν θεωροῦσε τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ εὐρήματα τεχνητὰ δημιουργήματα κάποιου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ μορφοποιημένα ἀπὸ φυσικὰ αἷτια. Ὁ γεωλόγος Μασαάκι Κιμούρα μετὰ

μάσαμε τὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ κουζίνα τῆς Κίνας πάντοτε με ἐντυπωσίαζε, γιατί μπορείς νὰ τρῶς με τὶς ὥρες καὶ μέσα σὲ μισὴ ὥρα νὰ ἔχῃς καὶ πάλι τὴν αἴσθηση τῆς πείνας. Τὸ ἐστιατόριο ἦταν πραγματικὰ πολυτελείας, ὅμως τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ καὶ συγκινητικὸ ἦταν κάτι ἄλλο. Στὴν μία ἄκρη, στὸ βάθος, ὑπῆρχαν δύο κολῶνες ἐλληνικώτατες με τὶς πτυχωσεις τους καὶ τὰ κιονόκρανα καὶ ἀνάμεσά τους ἓνα ἄγαλμα ὕψους περίπου τριῶν μέτρων τῆς Ἀφροδίτης. Στὴν ἀρχὴ δὲν πολυκατάλαβα τί αἰσθανόμουν, ὅμως σὲ λίγο σιγὰ σιγὰ ἄρχισα νὰ νιώθω μιὰ διάθεση γιὰ κλάμα. Κάτι στὸ λαιμὸ μου δὲν πηγαινε καλά, τὸ δέρμα μου ἀνατρίχιασε, κρύωνα, δὲν συμμετεῖχα στὴν παρέα. Μὰ εἶναι δυνατόν; πῶς εἶναι δυνατόν στὴν ἄκρη τῆς Ἀσίας νὰ ὑπάρχει ἐλληνικὴ παρουσία, νὰ στέκουν ἐλληνικὰ ἀγάλματα, ἐλληνικὲς κολῶνες; με τὴν ἐλληνικὴ ἀπαλότητα, τὴν ἐλληνικὴ θεϊκὴ κοινότητα, τὴν ἐκφραση τοῦ ἡρεμον πνεύματος, τὴν πανανθρώπινη διάσταση τοῦ ψυχισμοῦ μέσῳ τῆς ἐλληνικῆς παιδείας;

Μετὰ τὸ δεῖπνο γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο· καὶ πρὶν πᾶμε στὰ δωμάτιά μας, καθίσαμε γιὰ λίγο στὸ μπάρ. Ἄλλη «κεραμίδα» ἐκεῖ: πάνω σὲ ἓνα ὠραιότατο

[Συνέχεια στὴ σελ. 16604] ►

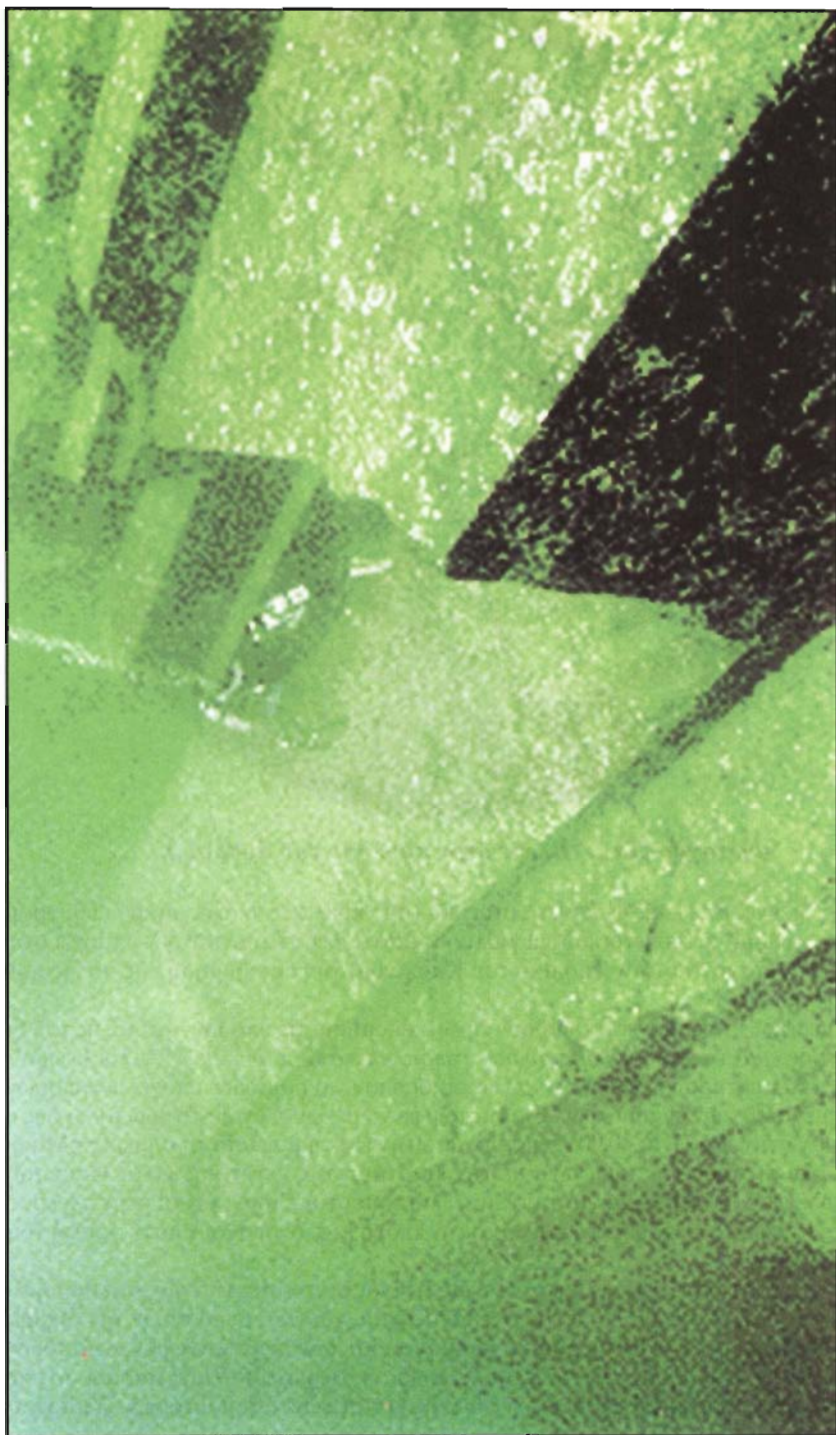

Φωτογραφία 1. (Βλέπε στὸν πρόλογο τοῦ ἄρθρου.)

ἀπὸ πολλὰς ἔρευνες ἀπέδειξε μὲ ἀρκετὰ στοιχεῖα (δύο κυκλικὲς σκάλες, μικρὰ εὐθύγραμμα κανάλια, πυραμίδα, ἰσομετρικοὺς μεγαλίθους ἀπὸ ἀσβεστόλιθο ποὺ δὲν ὑπάρχει στὴν περιοχὴ, ἀλλὰ ἀπαντᾶται στὸν Τροπικὸ τοῦ Καρκίνου) τὴν οἰκοδόμησι τῆς πόλης πρὶν ἀπὸ 10.000 ἔτη.

Σήμερα μερικοὶ ἐπιστήμονες ἀποδίδουν τὴν οἰκοδόμησι τῆς ὑποβρύχιας πόλης τοῦ Γιουνανκοῦνι σὲ «μιά ναυτικὴ φυλὴ, ποὺ δὲν γνωρίζουμε ἀπὸ ποῦ ἦλθε». Ἄλλοι θεωροῦν τὴν πανάρχαια μυστηριώδη φυλὴ Ἰνδοῦ ὡς οἰκοδόμους πυραμίδων, ὑπόγειων συμπλεγμάτων καὶ μεγαλιθικῶν εὐρημάτων. Ἐπίσης σύμφωνα μὲ ὠρισμένους ἀνθρωπολόγους οἱ Ἰνδοὶ ἦλθαν στὴν Ἰαπωνία 20.000 ἔτη πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ τὴ σημερινὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ Μέση Ἀνατολή· σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστήμη τῆς γενετικῆς εἶναι Καυκασία (Λευκὴ) φυλὴ (κάνουν λόγο καὶ γιὰ τὴν ἐξάπλωσὴ τους στὸν Εἰρηνικὸ καὶ στὴν Ἀμερικὴ κατόπιν, πέντε ἕως ἑξὶ χιλιάδες ἔτη πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας· ὀνομάζουν δὲ τὴ γραφὴ τους «πρωτοσομερικὴ»).

Οἱ λευκοὶ γενειοφόροι Ἰνδοὶ (Φωτογραφία 4) εἶναι Σιντοῖστες (πανάρχαια θρησκεία στὴν Ἰαπωνία)· ἱερὸ τους βιβλίον εἶναι τὸ ἔπος *Κογίγι*, χρονικὸ συμβάντων τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ συγγραφή του ἐγίνε μὲ βάση τὰ τραγούδια τῶν περιπλανώμενων αἰοιδῶν - ραψωδῶν («ἱστοριοτραγουδιστὲς» τοὺς ἀποκαλοῦσαν). Περιέχει παλαιὰς παραδόσεις κοσμογονίας, μυθολογίας καὶ τίς πράξεις τῆς θεϊκῆς γενιᾶς τῶν αὐτοκρατόρων. Ὑπάρχουν

Υποβρύχια φωτογραφία τμήματος της καταποντισθείσης γύρω στο 10.000 π.Χ. (σύμφωνα με τον καθηγητή δρ Μασάκι Κιμούρα) ελληνικής πόλεως του νησιού Γιουνάγκουνι του Ειθηνικού. Διακρίνονται δύτες, που εξευνούν τα υποθαλάσσια ερείπια. (Η φωτογραφία ελήφθη από τον καθηγητή Κιμούρα.)

Φωτογραφίες 2 (άνω) και 3 (κάτω). (Βλέπε στο κείμενο.)

διαδοχικές γενιές θεών (*Καμιμέτα*)· έρχονται πρώτοι ο Ίζανάκη και η Ίζανάμη σαν ήμιοι-θεοί, που η ιστορία τους θυμίζει τον Όρφέα και την Εurydίκη, γονείς της παλαιοϊαπωνικής θεάς του ήλιου «Α ματέρα σου». Άξιοσημείωτο το όνομα του θεού του πολέμου, που λέγεται *Μάρσις* (Mars = "Άρης). Σημαντική επίσης και η ιερότητα των πυραμίδων στους Σιντοϊστές Άινο (έχουν βρεθεί περισσότερα από τρία πυραμίδα στην Ίαπωνία), που τις αποκαλούν *Τρίγνον* (=τρίγωνον).

Η κατεστημένη επιστήμη δεν αναγνωρίζει ή δεν θέλει να αναγνωρίσει τον άπανταχοῦ παρόντα πανάρχαιο έλληνικό πολιτισμό, που γεννήθηκε και αναγεννήθηκε (μετά από καταστροφές) στον έλληνικό χώρο χιλιάδες χρόνια πρὸ τῆς εμφάνισης του σουμεριακού και του αἰγυπτιακού (δλέπε στον «Δαυλό», εύρηματα Πουλιανού: έργαλεία Ίκαρίας, Μήλου, Πορτοράφτη 4 ½ χιλιάδων ετών, Πτολεμαΐδας 6 χιλιάδων ετών, Κολχίδας, Μάνης 11 ή 12 χιλιάδων ετών, Άρχάνθρωπο Πετραλώνων 700.000 ετών και έργαλεία που βρέθηκαν αντίστοιχα σὲ Βουλγαρία και Ρουμανία, που σημαίνει και έξάπλωση του πολιτισμοῦ κατὰ τὴ μέση Παλαιολιθική, Μακεδονίας 100.000 ετών και αντίστοιχα στή Ρουμανία 40.000 ετών, κατὰ τὴ νεο-Παλαιολιθική σὲ Αἰγαίο 33.000 ετών και αντίστοιχα στή Ρουμανία - Ρωσία 22.000 ετών έργαλεία Ἡπείρου 35.000 ετών και ὅμοια στήν Ἰταλία 12.000 ετών. Ἐπίσης οἰκισμοί Χοιροκοιτίας Κύπρου 7.000 π.Χ., γραφή με έλληνικά στοιχεία στή Λάρισα τοῦ 8.200 π.Χ., Μαγνησία τοῦ 7.800 π.Χ., κεραμική έπιγραφή Γιούρων με έλληνικό αλφάβητο τοῦ 5.500-6.000 π.Χ., ξύλινη έπιγραφή Καστοριάς τοῦ 5.250 π.Χ., Πυραμίδα Ἑλληνικοῦ Ἄργους, χάλκινες χάνδρες (χυτὲς) 4.700 π.Χ., Σιταγρῶν Δράμας (Colin Renfrew), χάλκινα εύρηματα στήν Κρήτη τοῦ 3.800 π.Χ., ἐνῶ στήν Αἴγυπτο τὰ παλαιότερα χάλκινα ἀνάγονται σὲ 2.850 π.Χ.).

Στὴ σουμεριακή μυθολογία ὑπάρχουν οἱ ψαρόμορφοι θεοί - θεές με τὸ ὄνομα Ὅαννες, που ἐμφανίσθηκαν μετὰ ἀπὸ κατακλυσμὸ ἢ μεγάλη καταστροφή. Σύμβολά τους εἶναι ὁ Ὅμφαλός (ὅμοιος μ' ἐκεῖνο τῶν Δελφῶν· παρόμοιες κατασκευές ἴσως νὰ χρησιμοποιεῖν γιὰ τὴν ἀνέυρεση τοποθεσιῶν μετὰ ἀπὸ κατακλυσμούς ἢ καταστροφές: δλέπε «Δαυλόν», «Θολωτοὶ Τάφοι», τεῦχος 234, Ἰούνιος 2001). Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης ὀνομάζει τοὺς Τελχῖνες ψαρόμορφους, φιδόμορφους, ἀμφίβιους ἐνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν τεχνολογικῶν και

οκαλιστὸ ἐπιπλο, ποιός λέτε ὅτι ἔσπεκε σὲ μέγεθος 80 ἑκατοστῶν; Ὁ Κένταυρος, μισὸς ἄνθρωπος, μισὸ ἄλλογο. Μὰ ἐπιτέλους ἤρθαμε στήν ἄκρη τοῦ κόσμου και δὲν μπορούμε νὰ αἰσθανθοῦμε ὅτι φύγαμε μακριὰ ἀπὸ τὴν Πατρίδα; Ἡ Ἑλλάδα εἶναι πανταχοῦ παρούσα; Κοσμοῦσε τόσο ὁμορφα και τόσο ἁρμονικά τὸ χωρὸ ὁ Κένταυρος, που λὲς κανένα ἀντικείμενο δὲν θὰ ἦταν τόσο ταιριαστὸ σ' αὐτὸν τὸν χωρὸ.

Στὴν Κίνα προτιμοῦν τοὺς Ἑλληνες θεοὺς και φιλοσόφους, γιατί ἦταν πρὸ ἀληθινοὶ και θαυματοχαστοὶ· περισσότερο ἄνθρωποι και διδακτικοί, ἀκόμη πρὸ πολὺ ἐφευρετικοὶ και σαφεῖς. Τοὺς προτιμοῦν, γιατί αὐτοὶ χάραξαν τὸ δρόμο τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἐκεῖνοι καθώρισαν τὰ μεγέθη και διέκριναν τὸ ἀληθινὸ ἀπὸ τὸ ψεύτικο και χάρισαν τὴν ἀξία τῶν πνευματικῶν φωτονίων στον ἀνθρώπινο νοῦ. Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο τυπο, πᾶνω σὲ ὁποῖο ἀναπτύχθηκαν τὰ ἀντίτυπα ἢ και κακέκτυπα τῶν ἄλλων πολιτισμῶν. Ἄν δὲν εἶναι ἔτσι, πῶς θὰ μπορούσε ἄλλως νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ζωντανή και σήμερα παρουσία τῆς Ἑλληνικῆς Παραδόσεως στήν ἀσιατική Κίνα;

Φοῖβος Ἰωσήφ

Φωτογραφία 4. Διακρίνονται οι έλληνικοί μαϊάνδροι και οι ελληνικές διπλές σπεϊρες ως διακοσμητικά στις ένδυμασίες τους. (Βλέπε στο κείμενο.)

ναυτιλιακών ικανοτήτων τους.

Στον Όρφικό "Ύμνο των Νηρηίδων διαβάζουμε: «...δυθόδιες, χοροπαιχνιδιάρες, νεροταξιδευτρες, πενήντα θυγατέρες, όργιαστικές γύρω άπ' τ'ά κύματα, χαρούμενες στίς ράχες των Τριτώνων, πάνω σ'έ όχήματα, μέ θηριόμορφες όψεις, πού τ'α κορμιά τους τρέφει ό Πόντος, και πάνω σ'έ άλλα, πού στο δυθό κατοικοϋν, στην Τριτωνία φονσκοθαλασσιά, νερόδρομα, χορευτικά πού γυροφέρνουν στο κύμα, ποντοπλάνα δελφίνια, θαλασσόδαρτα, μαυριδερά...»· όπως επίσης και οι λευκοί τής Αμερικής και του Ειρηνικού ταξιδεύουν μέ «θαλασόφιδα». Πληθώρα άποκαλύψεων στην Έλληνική Μυθολογία περι προηγμένης τεχνολογίας και ναυσιπλοΐας, άστρονομίας.

"Όπως και ως Πελασγοί, Έτεοκρήτες, Μινωΐτες, Μυκηναΐοι, Ίωνες, άριστοι ναυτικοί, οι ανάρχαιοι Έλληνες έπλευσαν πρός όλη την ύφήλιο και σκόρπισαν τόν πολιτισμό, όπως άποδεικνύουν άρχαιολογικά και ανθρωπολογικά εύρήματα, γλωσσολογικά στοιχεία, μϋθοι και παραδόσεις.

Θά ύπάρξει συνέχεια.

Ν. Σοφιανός

Τορίνο, Ίταλία

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΣΤΟ ΡΟΠΕΡ ΡΙΒΕΡ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ο όμογενής ήλεκτρονικός μηχανικός σ'έ βάση ραντάρ στην Κεντρική Αυστραλία μέ e.mail < kop@toonet.com.au > μου έγραψε μέσω του Διαδικτύου την έξης αξιόλογη πληροφορία: «Δέν πρέπει ν'ά ονομάζετε Άμπορίτζινες τούς πρώτους κατοίκους τής Αυστραλίας, διότι δέν ήσαν οι πρώτοι πού κατώκησαν αυτή τή χώρα. Πρίν άπ' αυτούς κατοικούσε εκεί άλλος λαός, πού έξηφανίσθη, αλλά άφησε ίχνη και σύμβολα. Κι αυτά μ'ας παραπέμπουν στον Έλληνισμό. Είναι καθ' όλοκληρίαν άληθής αυτή ή ιστορία. Πρὸ άρκετών ετών είδα φωτογραφίες μέ σύμβολα έλληνικά. Τά ΜΜΕ άπέφυγαν ν'α μεταδώσουν αυτές τς πληροφορίες. Τό σημείωσα άρκετές φορές, όταν είδα ένα έλληνικό σύμβολο εκεί, αλλά ή κάμερα ξέφυγε φευγαλέα, άποφεύγοντας ν'ά τὸ πάρη. Τοϋτο συμβαίνει συχνά, όταν έχουν ν'ά κάνουν μέ παρόμοια ζητήματα του Νέου Κόσμου. (Θά σοϋ στείλω φωτογραφίες.) Ύπάρχουν πολλά πράγματα στο Roper River, 1.000 χλμ. βορείως άπό έδω».

Δέν είναι ή πρώτη φορά, πού ή στρατευμένη προϊστορική αρχαιολογία αποκρύπτει έλληνικά προϊστορικά μνημεία και σύμβολα. Τοῦτο γίνεται συστηματικά σέ κάθε ανάκαλψη. Έγράψαμε ήδη στό «Δαυλό» γιά τά έλληνικά μνημεία και σύμβολα τών πολιτισμῶν τών ιθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς (Μάγια, Ἀτζέκων κ.ά.), τίς αρχαιολογικές θέσεις τών ὁποίων ἐπισκέφθηκαν στή χερσόνησο Γιουκατάν, στό Μεξικό. Μοιάζουν σάν δύο σταγόνες νεροῦ μέ τά δικά μας ἀρχαία. Οἱ περιστύλιοι ναοί εἶναι ἐντελῶς ὅμοιοι μέ τούς Μινωικούς και Μυκηναϊκοὺς ναοὺς τῆς Κνωσοῦ και τῆς Τύρινθος. Ὁ ῥυθμός πανομοιότυπος μέ τόν ἑλληνικό ῥυθμό. Τά σύμβολα τῆς Σουάστικας, τῆς Μέδουσας, τοῦ Ὁφews, ή Τρίαινα κ.λπ. εἶναι ἑλληνικώτατα. Οἱ μῦθοι τους παραπέμπουν στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες Ἀργοναῦτες μέ τίς γενειάδες, στοὺς ἀγαθοὺς λευκοὺς θεοὺς, πού τοὺς ἀνέμεναν ὡς τίς μέρες πού εἰσέβαλαν τά στίφην τοῦ Πάπα και τοῦ βασιλιά τῆς Ἰσπανίας, τά ὁποία και τοὺς ἀποδεκάτισαν, διότι ἤθελαν νά διατηρήσουν τήν ἀρχαία παραδοσιακή ἡλιακή λατρεία τους.

Εἶναι οἱ ἴδιες σκοταδιστικές δυνάμεις πού τοιμεντοποιοῦν συστηματικά τίς προϊστορικές θέσεις στήν Ἑλλάδα, πού καταστρέφουν μέ τόν «μετροπόντικα» τά κατώτερα στρώματα τῆς προϊστορίας τῆς Ἀττικῆς, πού ἔχουν πετάξει τά προϊστορικά εὐρήματα τῆς Πτολεμαϊδας, πού ἀπαγορεύουν στόν κ. Ἀρη Πουλιανό νά συνεχίσι τίς ἀνασκαφές του στό Σπήλαιο Πετραλώνων και πού θέλουν νά καταστρέψουν τόν ιστορικό τόπο τοῦ Μαραθῶνος. Αὐτοὶ πού μισοῦν κάθε τι ἑλληνικό και ὅλα τά θαφτίζουν φοινικικά, βαθυλωναικά και αἰγυπτιακά.

Κ. Χ. Κωνσταντινίδης

Ἵποστράτηγος ἐ.ά.

[Γιά τήν ἑλληνικότητα τών διαλέκτων τών ιθαγενῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ και γιά τήν ὑποβρύχια πόλη τοῦ Γιονανκούνη θλ. τίς ἀναλυτικές ἐρευνες στό «Δ»: α) «Οἱ κάτοικοι τοῦ Εἰρηνικοῦ μιλοῦν Ἑλληνικά», τ. 169 και τ. 170, β) «Ἵποβρύχια ἑλληνική πόλη στόν Εἰρηνικό Ωκεανό», τ. 211, γ) «Ὁ καθηγητής τῆς Χαϊδελβέργης δρ. Ν. Γιόζεφσον μιλά στόν «Δ» γιά τήν ἑλληνικότητα τών γλωσσῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ», τ. 214, δ) «Ὁ Ἰάπωνας καθηγητής Μ. Κιμούρα μιλά στόν «Δ» γιά τήν ὑποβρύχια πόλη τοῦ Εἰρηνικοῦ», τ. 220.]

«ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ» ΑΙΜΑ ΣΤΙΣ ΦΛΕΒΕΣ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Σ ἄρθρο τοῦ τελευταίου τεύχους (Σεπτεμβρίου - Ὀκτωβρίου 2001) τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ἀμερικῆς «Archaeology», πού ἐδρεῖ στό Πανεπιστήμιο τῆς Βοστώνης (Boston University), παρέχονται στοιχεῖα, τά ὁποία ἐπαληθεύουν ἐπιστημονικά τίς πληροφορίες τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας και τών Ἑλλήνων κλασικῶν περὶ ἐπισκέψεων και μαζικῶν ἐγκαταστάσεων Ἑλλήνων στήν Ἰνδία στοὺς πανάρχαιους χρόνους ὑπὸ τήν ἡγεσία τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἡρακλῆ και ἄλλων. Ἐπαληθεύονται ἐπίσης οἱ ἐρευνες τοῦ «Δ» περὶ γλωσσικῶν, θρησκευτικῶν, φιλοσοφικῶν κ.ά. ἐπιδράσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἐπὶ τών Ἰνδιῶν κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς «Ἡρωικούς Χρόνους».

Στό ἄρθρο, πού τιτλοφορεῖται «*Αἶμα Βραχμάνων*» («Brahmin Blood», σελίδα 13), γίνεται νύξη περὶ Βεδικῆς (;) εἰσβολῆς στήν νότια Ἰνδία 3.500 ἔως 3.000 χρόνια πρὶν. Μετά ἀπό γενετικές ἀναλύσεις 250 μὴ συγγενῶν ἀνδρῶν τών 8 κοινωνικῶν τάξεων (καστῶν) ή χρωμοσωματική ἀνάλυση ἔδειξε ὅτι μέλη τών ἀνωτέρων τάξεων εἶναι γενετικά συγγενῆ πρὸς Εὐρωπαίους, ἐνῶ αὐτὰ τών κατωτέρων τάξεων εἶναι συγγενῆ πρὸς Ἀσιάτες.

Χάρης Βεζύρης
Μηχανικός Λογισμικοῦ

ΟΙ ΙΔΑΙΟΙ - ΚΡΗΤΕΣ - ΠΑΓΧΑΙΟΙ ΜΕΤΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΣΤΟΥΣ ΔΗΘΕΝ «ΣΟΥΜΕΡΙΟΥΣ»

Οί αντίστοιχίες στα ἥθη, τὴ γλῶσσα, τὴ γραφὴ

Περὶ τοῦ ἀρχαίου λαοῦ τῶν Σουμερίων τῆς Μεσοποταμίας ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ὀνομασία «Σουμεριοί» ἀποδίδεται αὐθαίρετα σὲ κάποιον ἀρχαιότατο πολιτισμό, ὁ ὁποῖος στὴν οὐσία στερεῖται τῆς ταυτότητος τοῦ δημιουργοῦ του. Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ὑποτιθέμενοι «Σουμεριοί» ἦσαν ἐπὶ πληθυσ, ξένοι, ἀπὸ ἄλλο μέρος. Δὲν ἦσαν Σημίτες καὶ δὲν μιλοῦσαν τὴν ἴδια γλῶσσα μὲ τοὺς ντόπιους κατοίκους τῆς περιοχῆς. Οἱ ντόπιοι, ὅπως λέγει ὁ Χαλδαῖος ἱερέας Βηρωσσός, ζοῦσαν ἐκεῖ σὰν ἄγρια θηρία, ὁπότε ἦσαν ἀνίκανοι νὰ φτειάξουν ἀξιοσημείωτο πολιτισμό. Ἡ ἀρχικὴ τους παρουσία στὴ νότια Μεσοποταμία τοποθετεῖται κατὰ τὶς ὑποθέσεις διαφόρων ἐρευνητῶν πρὶν ἀπὸ τὸ 4000 πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ Βηρωσσός, ὅπως γράφει ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ καὶ διασφάζει ὁ Σύγκελος στὸ πρῶτο βιβλίον του, λέγει: «*Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος ἐφάνη ἐκ τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης (ἐννοεῖ τὴ θάλασσα τοῦ Περσικοῦ Κόλπου), πού συνορεύει μὲ τὴν χώραν τῆς Βαβυλωνίας (ἡ ὁποία τότε δὲν ὑπῆρχε οὔτε κατ' ὄνομα), ἕνα ἀνόνητο ζῶον (ὁ ψαράνθρωπος), ὀνομαζόμενον Ὀάνης, πὺν εἶχε κεφαλὴν ἰχθύος, πόδας ἀνθρώπου καὶ φωνὴν ἀνθρώπου. Τὴν ἡμέραν διέτριβε μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὰ γράμματα καὶ μαθήματα καὶ τέχνας, πολλαπλᾶς ἐμπειρίας καὶ συννοικισμοὺς πόλεων καὶ ἱδρυσιν ἱερῶν καὶ εἰσηγήσεις νόμων καὶ γεωμετρίαν διδάσκων, καὶ τὴν συγκομιδὴν τῶν σπόρων καὶ τῶν καρπῶν, καὶ τελικῶς ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, διὰ νὰ ἡμερεῦσῃ ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.*»

Ὁ «**ψαράνθρωπος**» τοῦ Βηρωσσοῦ, πὺν ἐνεφανίσθη στὸ μυχὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἐπαληθεύει τὸ γεγονός ὅτι ἡ παρουσία τῶν πρῶτων ἀνθρώπων στὴν περιοχή προήρχετο ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὁπότε διαψεύδονται καὶ ἀπορρίπτονται τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τὴν «Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος» τῆς UNESCO (σελ. 286), ὅτι: «*δὲν εἶναι γνωστὸ ἀπὸ ποῦ ἤλθαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί*», ἢ ἀπὸ τὴν «Μυθολογία τῆς Μέσης Ἀνατολῆς» τοῦ Samuel H. Hooke, ὅτι: «*ἐφθασαν στὸ δέλτα ἀπὸ τὶς ὀρεινὲς περιοχὲς πὺν θρῖσκονται ΒΑ τῆς Μεσοποταμίας (δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ὄρος Ζάγγρος)*», ἢ ἀπὸ τὴν ὑπόθεση τοῦ Ἰωσήπου, ὅτι: «*ἤλθαν ἐκ τῆς ὑπεράνω τῆς Βαβυλωνίας χώρας*». Ἐὰν εἶχαν φθάσει ἐκ τοῦ βορρᾶ, ἔπρεπε νὰ εἶχαν τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῶν ὀρεισιβίων Χαλδαίων. Ἄρα ἡ μόνη ὁδὸς ἀφίξεως τῶν πρῶτων κατοίκων τῆς νοτίου Μεσοποταμίας ἦταν ἡ θάλασσα. Ἡ θάλασσα δὲ ἔφερε ἕνα ἄλλο εἶδος ἀνθρώπων καὶ ὄχι ἀνόνητους «ψαράνθρωπους», ὅπως λέγει ὁ Βηρωσσός.

Προξενεί έντύπωση τὸ γεγονός ὅτι ὁ ψαράνθρωπος τοῦ Βηρωσσοῦ, ἀντὶ νὰ ποιῇ σιγὴν ἰχθύος, φωνασκοῦσε σάν δελφίνι, πού ἀκολουθοῦσε τοὺς ἀποικιστὲς στὸ ταξίδι τους. Ἀλλὰ σὲ καμμία περίπτωση δὲν ἦταν δυνατόν νὰ διδάξε ὅσα γράφει πιὸ πάνω ὁ Βηρωσσός. Οἱ νεοφερμένοι δὲν ἄραξαν στὸ μυχὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, γιατί τότε ἡ ἀκτὴ του εὗρισκετο πολὺ πρὸς βορρᾶν, ὅπως δείχνει ὁ χάρτης τοῦ **Σχήματος 1**.

Ἀραξαν στὸ νότιο μέρος τῆς χώρας, περίπου 60 χιλιόμετρα νοτίως τῆς σημερινῆς Βασόρας, κάπου στὰ σημερινὰ σύνορα τοῦ Ἰράκ μετὰ τὸ Κουβέιτ καὶ ἔφτειαν τὶς πρώτες ἐγκαταστάσεις τους γύρω ἀπὸ τὶς ἀνευρεθεῖσες κατὰ τὶς ἀνασκαφὲς πόλεις Ἐριντοῦ καὶ Οὐμπάιντ. Νοτιώτερα τούτων ὑπάρχουν τὰ σημερινὰ χωριὰ ἢ τοποθεσίες Κᾶσρ Νάμπα σὲ ὕψος 65 μέτρων, Κᾶσρ Ἀμποῦ Κλάρ σὲ ὕψος 75 μέτρων, Ἀλ Κιουσέρ σὲ ὕψος 55 μέτρων, καθὼς καὶ «πολύαριθμες πόλεις» κατὰ τὸν Rutten, πού δὲν ἔχουν ἀνασκαφὴ ἀκόμη. Ἐκ τῶν πραγμάτων λοιπὸν οἱ ἀφικθέντες πρέπει νὰ διέθεταν ὅλες τὶς ἰδιαιτέρες ἐμπειρικὲς ικανότητες διδασκαλίας ὅσων ἀντικειμένων ἀναφέρει ὁ ἱερέας Βηρωσσός πιὸ πάνω.

1. ΨΕΜΑΤΑ ΚΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ἡ «Παγκόσμια Ἱστορία» τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς πρώην Ε.Σ.Σ.Δ. (μετ. Α. Σαραντόπουλος, ἐκδ. Μέλισσα - Μόρφωση, 1956, σελ. 305) σημειώνει: «Ὁ ἀρχαιότατος πληθυσμὸς τῆς χώρας τῆς Μεσοποταμίας, πὸν ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ στὴ νότια Μεσοποταμία, ἦσαν οἱ Σουμεριοί (;). Μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξη κανεῖς, πὼς στὴν 4η χιλιετία π.Χ. ἀποτελοῦσαν τὸν βασικὸ πληθυσμὸ τῆς νότιας Μεσοποταμίας. Μιλοῦσαν μία γλῶσσα, πὸν ἡ συγγένειά της μετὰ ἄλλες γλῶσσες δὲν ἔχει καθορισθῇ ὡς τώρα. Τὸν ἀνθρωπολογικὸ τύπο τους, ἀνὰ λάβῃ κανεῖς ὑπ' ὄψιν τοῦ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ ἀνάγλυφα πὸν διεσώθησαν, τὰ ὁποῖα δίνουν συνήθως σὲ ἀρκετὰ χονδρὲς γραμμὲς τῆ φυσιογνωμίας τοῦ ἀνθρώπου, τὸν χαρακτηρίζει τὸ στρογγυλὸ πρόσωπο καὶ ἡ μεγάλη ἴσια μύτη». Καὶ στὴ σελ. 317 συμπληρῶναι: «Γιὰ ἐποχὲς ἀκόμη πιὸ παλιὲς ἢ σουμεριακὴ παράδοση εἶναι τόσο μυθική, πὸν δὲν ἔχει σχεδὸν καμμία ἱστορικὴ ἀξία». Ἀκριβῶς τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν πρόκληση τῆς παρούσης ἐρευνῆς.

Ἐπίσης τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ «Ἡλιος», τόμος «Οἱ Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς», σελ. 17, σημειώνει: «Οἱ Σουμεριοὶ στὴν πραγματικότητα δὲν ἦσαν οὔτε Χαμίτες οὔτε Σημίτες οὔτε Τουρανοί. Ἀνθρωπολογικὰ διέφεραν τῶν ντόπιων, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῇ καὶ ἑδράσαν. Ἦσαν μετρίου ἀναστήματος μετὰ εὐθεῖα μύτη, ὅπως οἱ Μινωικοὶ Κρητες, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Πελασγοί. Ἡ γλῶσσα τους ἦταν τελείως διαφορετικὴ καὶ ἀσχετὴ πρὸς τὶς Σημιτικὲς ἢ τὴν Ἑλαμικὴ ἢ τὶς Οὐριτικὲς γλῶσσες τῆς ὀρεινῆς Μέσης Ἀνατολῆς (τῶν Ἀραμαίων, Ἀκκαδίων, Ἑλαμιτῶν καὶ τῶν ἄλλων λαῶν)».

Ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀνθρώπινης Κοινωνίας» τῆς Παγκόσμιας Ἐγκυκλοπαίδειας τῶν Νέων, τόμος 7ος, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν Ἐκδόσεων 1963, (σελ. 40) γράφει: «Οἱ Σουμεριοὶ ἐφεῦραν τὴ σφηνοειδῆ γραφὴ στὸ τέλος περίπου τῆς 4ης χιλιετίας π.Χ. (δηλαδὴ περὶ τὸ 3.000 π.Χ.)».

Ὁ Μ. Rutten στὸ βιβλίο του «Ἡ Ἐπιστὴμη τῶν Χαλδαίων» (μετ. Α. Παρίση, ἐκδ. Ἰνστιτοῦτο Βιβλίου Α. Καρδαμίτσα 1997, σελ. 19) λέγει: «ἡ τόσο ιδιόμορφη γραφὴ πὸν εἶχαν κομίσει οἱ Σουμεριοὶ (;)...» καὶ στὴ σελ. 20 συνεχίζει: «Ἡ Σου-

Σχήμα 1: Ο χάρτης τῆς Μεσοποταμίας
(Ἐκ τῶν πληροφορίες τῶν Ἡροδότου.)

[Τεχνική
ἐπιμέλεια
τοῦ χάρτη:
ΝΙΚΟΣ
ΚΟΥΛΑΥ-
ΤΑΚΗΣ.]

μεριακή γλώσσα διαφέρει έντελως από τις Σημιτικές γλώσσες, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στίς ρίζες τῶν ρημάτων κ.λπ.». Στή σελ. 22 ἀναφέρει: «Ἐφευρέτες τῆς γραφῆς θεωρήθηκαν οἱ Σουμέριοι, πού εἶχαν ἐγκατασταθῇ (στή Μεσοποταμία) πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ 3.000 π.Χ.». Καὶ πὶοὺς κάτω συνεχίζει: «ἡ πρωτοτυπία τῆς γραφῆς τῆς ἀρχαίας Μεσοποταμίας, πού ἔφεραν οἱ Σουμέριοι (:), ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ὑλικὸ πὺν χρησιμοποιοῦντο, τὸν πηλόν». Ὁμοίως στή σελ. 31 προσθέτει: «Ἡ σουμεριακὴ γλώσσα δὲν μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τίποτα τὸ γνωστὸ. Τὰ Σουμεριακὰ παρουσιάζουν μεγάλες δυσκολίες. Φανερώνουν μία σκέψη πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική μας, κάτι πὺν καθιστᾷ πολὺ ἐπίπονες καὶ κάποτε παράτολμες τίς προσπάθειες ὅσων τὴ μεταφράζουν». Ἐπίσης στή σελ. 15 γράφει: «Τὸ 2.360 π.Χ. οἱ Σουμέριοι ἐξαφανίζονται ἀπὸ τοὺς Ἀκκαδίους».

Ὁ P. Garelli σημειώνει: «Ἡ σφηνοειδὴς γραφὴ πὺν ἔφευραν οἱ Σουμέριοι γύρω στὸ 3.500 π.Χ. ἀρχικὰ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ πραγματικὰ σχέδια» καὶ στίς σελ. 53, 54 γράφει: «Ὡρισμένοι ἀνατολιστὲς ἐκτιμοῦν ὅτι οἱ ὄροι τῆς γλώσσας τους (τῶν Σουμερίων) σχετικὰ μὲ τὴν καλλιέργεια τῶν δημητριακῶν καὶ τῶν χουρμάδων, μὲ τὴν κεραμικὴ, τὴν θυροδεψία καὶ τὴν οἰκοδομικὴ ἦταν ξένης προελεύσεως». Καὶ στή σελ. 135 συμπληρώνει: «Ἡ 7η χιλιετία εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν πρώτων γεωργικῶν κοινωνιῶν».

Ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος» τῆς UNESCO (ἐκδ. Χ. Τεγόπουλος - Ν. Νίκας, τόμος Α', σελ. 285) γράφει: «Ἐνας νέος πολιτισμὸς γεννιόταν στίς χαμηλότερες προεκτάσεις τῆς πεδιάδας τοῦ Τίγρη καὶ τοῦ Εὐφράτη, ἰδιαίτερα στὸ δάθος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ὅπου τὸ παχὺ λασπόχωμα, πὺν παρέσυραν οἱ ποταμοί, εἶχε σχηματίσει μία σχετικὰ νέα καὶ ἐξαιρετικὰ γόνιμη γῆ. Οἱ δημιουργοὶ τον κατάφεραν νὰ πραγματοποιήσουν τὴ βαρεὶὰ ἀλλὰ ἀποδοτικὴ ἐργασία τῆς ἀποστραγγίσεως καὶ τοῦ ποτίσματος τοῦ θυθοῦ αὐτῆς τῆς κοιλάδος, ὅπου ἡ εὐφορία ἀνανεωνόταν κάθε χρόνο μὲ πλημμύρες τόσο ἀποτελεσματικὲς ὅσο καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου, ἃν καὶ λιγώτερο κανονικὲς. Ἡ ἐκμετάλλευση αὐτῆς τοῦ φυσικοῦ παραδείσου, ἡ ἀληθινὴ Ἐδέμ, ἀπαιτοῦσε ἐντατικὴ δουλειὰ καὶ ὠργανωμένη συνεργασία μεγάλων ομάδων ἀνθρώπων».

Ὁ Ι. Παπασταύρου στήν «Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἱστορίαν» (ἐκδ. Ι. Χιωτέλης 1969, σελ. 52-53) γράφει: «Φαίνεται ὅτι οἱ δημιουργοὶ μιᾶς μορφῆς διοικητικοῦ συστήματος ὑπῆρξαν οἱ Σουμέριοι, οἱ παλαιότεροι κάτοικοι τοῦ νοτίου μέρους τῆς Μεσοποταμίας, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχουμε πληροφορίες. Καὶ φαίνεται ὅτι αὐτοί, πρὶν ἔλθουν στή Μεσοποταμία, ἐγνώριζαν τὴν χρῆση τοῦ χαλκοῦ καὶ τῆς γραφῆς, εἶχαν δὲ καὶ στοιχεῖα πολιτικοῦ καὶ γεωργικοῦ βίου».

Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω ἱστορικὰ στοιχεῖα ὁ λαὸς τῶν Σουμερίων ἐνεφανίσθη στήν νότια Μεσοποταμία περὶ τὸ 4.000 π.Χ. Ἐκεῖ ὅμως ἐγκατεστάθη πᾶνω σὲ ἴχνη προϋπάρχοντος λαοῦ μὲ ἀναπτυγμένο ἤδη δικό του πολιτισμὸ, καὶ κατὰ τὰ δεδομένα τοῦ P. Garelli «οἱ Σουμέριοι» δὲν ὑπῆρξαν οἱ πρώτοι κάτοικοι τῆς Κάτω Μεσοποταμίας». Ἀρα πρὶν ἀπὸ τὸ 4.000 π.Χ. κάποιος ἄλλος λαὸς κατοικοῦσε ἐκεῖ καὶ σὲ αὐτὸν ὀφείλεται τὸ θαῦμα τοῦ πρώτου πολιτισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ 3.500 - 3.000 π.Χ. οἱ Σουμέριοι ἔφευραν τὴν γραφὴν, ὁπότε δὲν τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὴν προηγούμενὴ τους πατρίδα, ὅπως λέγει ὁ Rutten. Περὶ τὸ 2.750 π.Χ. ἢ περὶ τὸ 2.350 π.Χ. ἢ περὶ τὸ 2.225 π.Χ. ἐξαφανίσθηκε ὁ λαὸς τῶν Σουμε-

ρίων, υποδουλωθείς στους Ἀκκαδίους τοῦ Σαργῶνος. Γίνεται φανερό ὅτι ὁ λαὸς τῶν Σουμερίων ἐξεκληρίσθη ἀπὸ τὶς ἐπιδρομές τῶν Σημιτῶν. Ἔτσι ἡ παρουσία τοῦ περιθώιου λαοῦ τῶν Σουμερίων στὴ Μεσοποταμία περιορίζεται σὲ ἓνα διάστημα 1.650 περίπου χρόνων. Οἱ «Σουμεριοὶ» θεωροῦνται οἱ πρῶτοι καλλιερ-γητὲς τῆς γῆς καὶ ἐγκατεστάθηκαν στὴ Νότια Μεσοποταμία περὶ τὸ 4.000 π.Χ., ἐνῶ ἡ παρουσία τῶν πρώτων γεωργικῶν κοινωνιῶν ἀνάγεται στὴν 7η χιλιετία, ὅπως λέγει ὁ P. Garelli. Ἐπειτα ἡ καλλιέργεια τῶν δημητριακῶν, ἡ κεραμικὴ τέχνη, ἡ θυροδοσιολογία καὶ ἡ οἰκοδομικὴ ἦσαν ἔργα ξένης προελεύσεως καὶ οὐχὶ «σουμεριακῆς».

Ὁ λαὸς ποὺ ἦλθε πρῶτος διὰ θαλάσσης στὴν Κάτω Μεσοποταμία πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτισμικὰ ἐφόδια ποὺ ἔφερε μαζί του κατὰ τὴν πρώτη του ἐγκατάσταση ἐκεῖ. Μὲ βάση τὰ παρατεθέντα πιὸ πάνω στοιχεῖα αὐτὸς ὁ λαὸς ἔφερε:

- α. Μία γλῶσσα διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ὁμιλούμενες στὴ γύρω περιοχὴ, ποὺ παρουσίαζε μεγάλες δυσκολίες καὶ φανέρωνε μία τελείως διαφορετικὴ σκέψη.
- β. Μία ιδιόμορφη καὶ πρωτότυπη γραφὴ, ποὺ δὲν εἶχε ταίρι ἀνταγωνισμοῦ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.
- γ. Τὴν πρωτοποριακὴ γνώση τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ πρώτου ἐπιγείου παραδείσου.
- δ. Τὴν ὀργάνωση τῆς συνεργασιακῆς δουλειᾶς πρὸς ὄφελος τῆς κοινότητος ἢ γιὰ ἄλλους κοινωφελεῖς σκοποὺς.
- ε. Τὴν ἐφεύρεση τῆς κεραμικῆς, τῆς θυροδοσιολογίας καὶ τῆς οἰκοδομικῆς καὶ πάσης ἄλλης ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος τῶν ἀνθρώπων.
- στ. Τὴν κατεργασία τῶν μετάλλων καὶ τὴν εὐρεῖα χρῆση τούτων γιὰ τὴν κατασκευὴ διαφόρων ἐργαλείων.
- ζ. Τὴν κοινωνικὴ, θρησκευτικὴ καὶ διοικητικὴ ὀργάνωση τῆς πολιτείας σὲ τάξεις.

Ὁ λαὸς ποὺ διέθετε ὅλα τὰ παραπάνω προσόντα ἐγκατεστάθη πρὶν ἀπὸ τοὺς λεγομένους Σουμεριοὺς στὴ Νότιο Μεσοποταμία καὶ κατὰ τὰ δεδομένα τῶν ἐρευνῶν, ποὺ ἀναφέρθηκαν στὰ προηγούμενα, ἀνῆκε στὴν Παλαιο-ευρωπαϊκὴ λευκὴ φυλὴ. Ὁ λαὸς αὐτὸς ζοῦσε στὰ νησιὰ τῆς Ἰνδονησίας, ὅπου δημιουργοῦσε ἤδη ἀπὸ τὸ 8.062 π.Χ. ἓνα παρόμοιο κοινωνικὸ καὶ πολιτισμικὸ ὑπόβαθρο. Δὲν ἀκούγε ὅμως στὸ ὄνομα «Σουμεριοὶ» ἀλλὰ στὸ ὄνομα «Ἰδαῖοι».

2. ΚΟΙΝΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ ΑΓΑΘΑ ΙΔΑΙΩΝ - «ΣΟΥΜΕΡΙΩΝ»

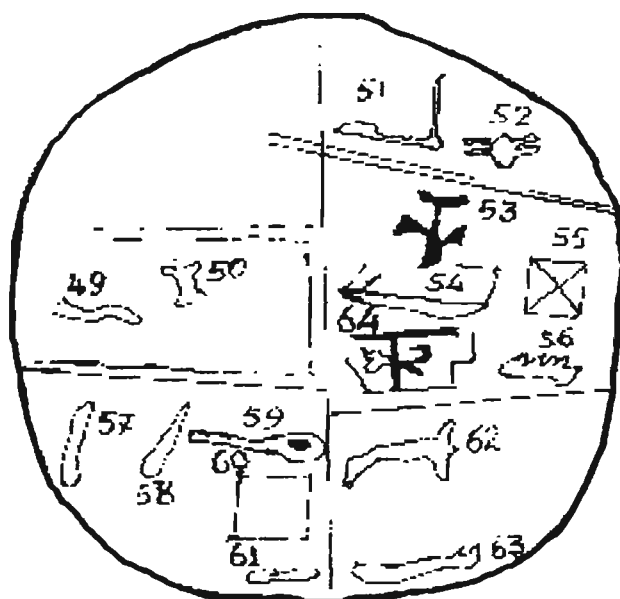
Στὰ τεύχη 233 καὶ 234 τοῦ «Δαυλοῦ» παρουσιάστηκε μία ἀνάλυση τῆς παρουσίας τῶν ὁπαδῶν τοῦ «Τριφυλίου Διὸς» στὰ νησιὰ τῆς Παγχαΐας (στὴν περιοχὴ τῆς σημερινῆς Ἰνδονησίας) περὶ τὸ ἔτος 8.062 πρὸ Χριστοῦ μὲ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ ὑλικά προϊόντα τους, ὅπως ἀναλύονται στὴ συνέχεια. Οἱ Παγχαῖοι ἱερεῖς (καὶ διδάσκαλοι τῶν πρώτων ἀποίκων) διηγοῦντο καὶ μετέφεραν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν τὶς παραδόσεις τῶν προγόνων, τὴ συγγενεία τους μὲ τοὺς Κρήτες, τὴν καταγωγὴ τῆς χρησιμοποιούμενης γλώσσας καὶ τῶν διαφόρων Κρητικῶν ὀνομασιῶν, δείχνοντάς τους τὶς ἐπιγραφὰς καὶ τὰ κείμενα ποὺ ἦσαν χαραγμένα σὲ διάφορες χρυσεὲς στήλες, ἀφιερωμένες στοὺς θεοὺς. Οἱ παραδόσεις περιεῖχαν ἀκόμη στοιχεῖα τοῦ γένους καὶ τῆς φυλῆς, στὴν ὁποίαν ἀνῆκαν οἱ

πρώτοι ἄποικοι. Ἦθη καὶ ἔθιμα ποὺ κουβάλησαν μαζί τους, ὕμνους γιὰ τοὺς θεοὺς καὶ τραγούδια γιὰ τὶς διάφορες τελετὲς καὶ γιὰ τὰ γλέντια τους.

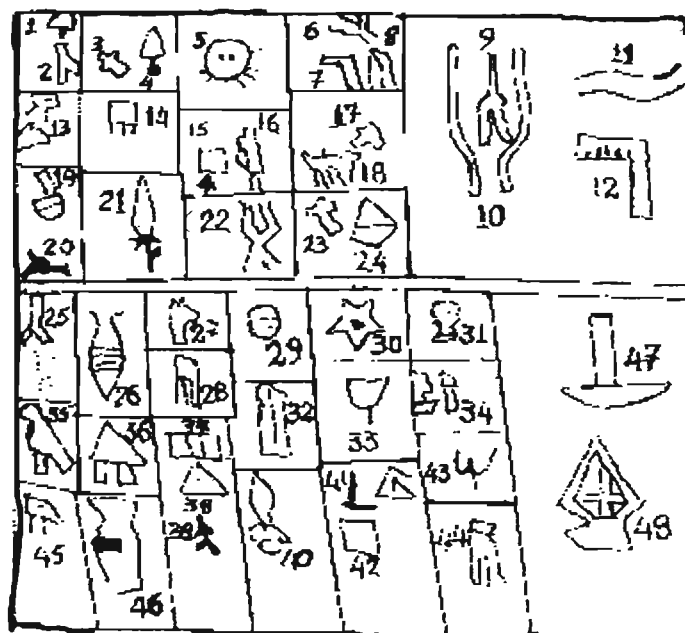
Ἐκτὸς τῶν παραπάνω παραδοσιακῶν ἐφοδίων οἱ ἐκ Κρήτης ἄποικοι τῆς Παγχαΐας εἶχαν ἀναπτύξει ἐπὶ τόπου ποικίλες δραστηριότητες καὶ πολλαπλὲς ἄλλες ἱκανότητες, γιὰ νὰ δώσουν ξεχωριστὸ νόημα στὴ ζωὴ τους καὶ νὰ καλυτερέψουν τοὺς ὅρους τῆς διαβίωσής τους σὲ σύγκριση μὲ τοὺς αὐτόχθονες. Περὶ τούτων ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης στὴν «Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη» του (μετ. Α. Παπανδρέου, ἐκδ. Γεωργιάδη, βιβλ. Ε', παρ. 45) γράφει: «*Ἡ κοινωνία εἶναι χωρισμένη σὲ τρεῖς τάξεις. Πρώτη εἶναι ἡ τάξη τῶν ἱερέων μαζί μὲ τοὺς τεχνίτες. Δεύτερη ἡ τάξη τῶν γεωργῶν καὶ τρίτη ἡ τάξη τῶν στρατιωτῶν μαζί μὲ τοὺς βοσκούς. Οἱ ἱερεῖς εἶναι ἀρχηγοὶ σὲ ὅλα, δικάζουν τὶς ὑποθέσεις καὶ ἔχουν τὴν ἀνωτάτην ἐξουσία σὲ ὅλες τὶς δημόσιες ὑποθέσεις. Οἱ γεωργοὶ καλλιεργοῦν τὴ γῆ...*». Στὴν παρ. 43 συμπληρώνει: «*Ἡ χώρα εἶναι πλούσια σὲ μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ καὶ σιδήρου*», ἐνῶ πιὸ κάτω ἀναφέρεται καὶ «*στὴ γραφὴ μὲ ἱερογλυφικὰ γράμματα*». Ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος στὸ 6ο βιβλίο του, παρ. 7, σημειώνει: «*Στὸ ἱερὸ τοῦ Τριφυλίου Διὸς ὑπάρχει μία χρυσὴ στήλη, ὅπου εἶναι χαραγμένα μὲ Παγχαϊκὰ γράμματα τὰ ἔργα τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Διὸς*». Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι ἡ κομισθεῖσα ἐκ Κρήτης ἱερογλυφικὴ γραφὴ ἐξελίχθη καὶ μετετράπη σὲ ἐπιτόπια «Παγχαϊκὴ ἱερογλυφικὴ γραφὴ» καὶ ἓνα δείγμα τῆς μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ παρουσιαζομένη στὸ **Σχῆμα 3**, ποὺ βρέθηκε στὴ νότια Μεσοποταμία, ὅπως ἀναλύεται πιὸ κάτω.

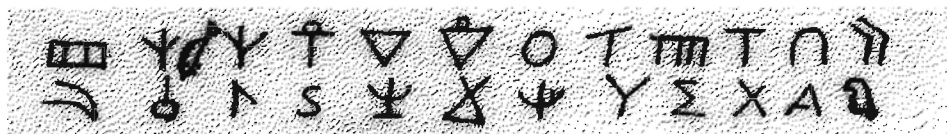
Κατὰ πρῶτον λόγον παρουσιάζεται ὁ θεσμὸς τῶν «ιερέων», οἱ ὁποῖοι πέραν τῶν πρὸς τοὺς θεοὺς καθηκόντων τους δικάζουν τὶς διάφορες ὑποθέσεις τοῦ λαοῦ καὶ ἔχουν τὴν ἀνωτάτην ἐξουσία ἐπὶ ὅλων τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, δηλαδὴ τὴν πολιτικὴν ἐξουσία διοικήσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Στὴν περαιτέρω ἐξέλιξη τοῦ θεσμοῦ ὁ «ιερεὺς» ὠνομάσθη «ἄναξ» ἢ «βασιλεὺς», ἔχων τὴν ἀνωτάτη διοικητικὴ ἐξουσία τῆς κοινότητος. Ἐπομένως ὁ θεσμὸς τῶν ἱερέων βασιλέων τῆς Παγχαΐας προέρχεται ἀπὸ τὸν χώρο τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν στὰ καθήκοντα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς πολιτικῆς - διοικητικῆς ἐξουσίας, ἔπρεπε νὰ διαθέτουν ἀρκετὲς γνώσεις σοφίας. Δυστυχῶς οἱ ἱκανότητες αὐτὲς ἀποδίδονται σὲ κάποιους Χαλδαίους ἀγνώστου προελεύσεως. Ἐπὶ πλέον στὴν κοινότητα συμμετεῖχαν «τεχνῖτες», «γεωργοὶ» καὶ «βοσκοί», ποὺ συνιστοῦν μία πλήρως ὀργανωμένη κοινωνία.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται καθαρά ὅτι οἱ Ἰδαῖοι - Κρήτες τῆς Παγχαΐας ἐκόμισαν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἀναφέρει ὁ ἱερέας Βηρωσσὸς πιὸ πάνω γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ «ψαρανθρώπου» του στοὺς ἀγρίους τῆς περιοχῆς· καὶ κάθε σύγκριση σὲ ὅποιονδήποτε τομέα καταλήγει στὴν ἀνωτερότητα τῶν Ἰδαίων τῆς Ἰνδονησίας, οἱ ὁποῖοι φυλετικῶς διέφεραν τῶν ἰθαγενῶν, ἀφοῦ, ὅπως ἀναφέρεται στὴ σελ. 14.998 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 233 τεύχους τοῦ «Δαυλοῦ», «*ἔφεραν ἀποδεδειγμένη ἐπίδραση παλαιοευρωπαϊκῶν λευκῶν ἀποίκων*». Ἐπὶ τούτου ὁ Π. Μαρίνης λέγει: «*Μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἐξερευνήσεις τοῦ Πολυνησιακοῦ συμπλέγματος ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους, Ἰσπανοὺς, Βρεταννοὺς καὶ Ὁλλανδοὺς παρέμεινε τὸ πρόβλημα τῶν κατοίκων του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ταξινομηθοῦν ὡς Ἀσιάτες. Οἱ ἐπιχειρηθεῖσες κατὰ περιόδους ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπολόγους ἐξηγήσεις δὲν πείθουν. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι εἶναι λευκοί, “Κανκασιανοί”, “Μεσογειακοί”*».

Σχήμα 2. Δύο δείγματα «Σουμεριακής» (= Κρητικής) γραφής του 5.000 π.Χ. («Παγκόσμια Λαογραφική Γεωγραφική Έγκυκλοπαίδεια», τόμος Γ, σελ. 408.)

Σχήμα 6. Δείγμα συμβόλων ελληνικής γραφής της 'Αδύδου.

Τὰ εὐρήματα αὐτὰ δὲν ἀστειεύονται· ἀποτελοῦν ἀπτὲς ἀποδείξεις τῆς μεταφορᾶς τῆς γραφῆς τῶν ὁπαδῶν τοῦ «Τριφυλίου Διός» ἀπὸ τὴν Παγγαία στὴ Μεσοποταμία, ὅπως ἀνεφέρθη πρὸ πάνω, στὴν ὁποία οἱ διάφοροι ἐρευνητὲς τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Σουμεριακὴ Γραφή». Δὲν ἔχει καμμία σχέση ὁμοιότητος μὲ τὴ σφηνοειδῆ γραφή, τὴν ὁποία ἐφεύραν οἱ «Συμέριοι», ὅπως ἀνεφέρθη πρὸ πάνω, περὶ τὸ 3.500-3.000 π.Χ., διότι ἀνταποκρίνεται στὴ χρονολογία τοῦ ἔτους 5.000 π.Χ., ὁπότε οἱ «Συμέριοι» κατὰ τὰ δεδομένα τῶν διαφόρων ἱστορικῶν δὲν εἶχαν ἀφίχθῃ ἀκόμῃ στὴν Μεσοποταμία. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται σήμερα πρὸς ἐπαλήθευση τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἀνέυρεση τῆς ἀρχαίας Παγγαίας, ὥστε νὰ συγκριθοῦν τὰ πολιτισμικὰ ὑπόλοιπα καὶ ἡ γραφὴ ποὺ ἄφησαν ἐκεῖ οἱ Κρητὲς μὲ τὴν εἰκονιζόμενη στὸ **Σχήμα 2** γραφὴ, ποὺ σήμερα λέγεται κατὰ λάθος «Σουμεριακὴ».

Τὰ δείγματα γραφῆς καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ μετέφεραν οἱ Ἰδαῖοι ἀπὸ τὴν Παγγαία τῆς Ἰνδονησίας ἀνταποκρίνονται πλήρως πρὸς τὶς τεθεῖσες πρὸ πάνω ἑπτὰ κατηγορίες χαρακτηριστικῶν ἰδιοτήτων τῶν πρωτοεγκατασταθέντων πληθυσμῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι θαμμένα στὸ ὑπέδαφος τῆς Μεσοποταμίας, καὶ οἱ συνεχιζόμενες ἀπὸ τὸν προπερασμένο αἰῶνα ἀνασκαφές τῶν διαφόρων ἀρχαιολόγων παρουσιάζουν κάθε χρόνο καινούργια εὐρήματα, τὰ ὁποία ὅμως δὲν ἀνήκουν σὲ ἓνα καὶ μοναδικὸ λαό, ἀλλὰ σὲ ἓνα σύνολο λαῶν, ποὺ ἐπεκράτησαν κατὰ περιόδους τῆς εὐρύτερης περιοχῆς καὶ ὁ καθένας ἄφησε τὰ δικά του ἀποτυπώματα ἐπὶ τῶν καταλοίπων ποὺ ἔμειναν ἀπὸ τὴν προηγούμενη συθέμελη καταστροφὴ τοῦ προηγούμενου πολιτισμοῦ. Μία ἐνδεικτικὴ περίπτωση ἀναφέρει ὁ ταξίαρχος Κ. Παππᾶς στὴ μελέτη του «Ἀρχαῖοι Πολιτισμοί» (ἐκδ. «Στρατιωτικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ ΓΕΣ, τεύχος Ἰουλ. - Αὐγ. 1987, σελ. 989), ὅπου γράφει: «Στὶς ἀνασκαφές τῆς Οὐρ ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Γούλεϋ τὸ 1929 βρῆκε ἓνα στρώμα ἄμμου καὶ ἀργίλλου πάχους 2,5 μέτρων. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ βρέθηκαν λείψανα ἑνὸς προκατακλυσμαίου πολιτισμοῦ, ποὺ χαρακτηρίστηκε ὡς χρυσοῦς αἰὼν τῆς Σουμερίας». Ὁ προκατακλυσμαῖος πολιτισμὸς τῆς Οὐρ δὲν ἦταν «σουμεριακός», γιατί, ὅπως ἀπεδείχθη στὴν ἀρχὴ τῆς παρούσης μελέτης, δὲν ὑπῆρξε τέτοιο προϊόν, ὁπότε ἦταν καθαρὰ Ἰδαϊκός, δηλαδὴ Πρωτοελληνικός.

Ἡ γλῶσσα τῶν λαῶν τῆς Μεσοποταμίας ἀποτελεῖ ἓνα σημαντικὸ συντελεστὴ ἀνιχνεύσεως τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς περιοχῆς στὰ χρόνια τῆς προϊστορίας. Ὁ P. Garelli γράφει: «Οἱ Ἀσσυριο-βαβυλωνιακὲς παραδόσεις προέρχονται ἀπὸ τὴν Σουμεριακὴ (Ἰδαϊκὴ) κληρονομιά. Ὅλοι οἱ Βαβυλωνιακοὶ πνευματικοὶ κύκλοι ἦταν διαποτισμένοι ἀπὸ τὴ Σουμεριακὴ παιδεία, καὶ εἶχε ἤδη πραγματοποιηθῇ ἡ συμβίωση τῶν δύο πολιτισμῶν, ἔτσι ὥστε σήμερα νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο νὰ ἀποδοθῇ στὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς αὐτὸ ποὺ τοῦ ἀνήκει. Οἱ Βαβυλώνιοι φαίνεται ὅτι εἶχαν συνεχίσει νὰ ἀποδέχωνται τὴν οὐσία τῆς Σουμεριακῆς (Ἰδαϊκῆς) θρησκείας. Τουλὰχιστον αὐτὸ ἀποδεχό-

μαστε γενικά, καθώς διαπιστώνουμε ότι ο αστικός πολιτισμός της Σουμερίας (Ίδαϊκός) προηγήθηκε και οι Βαβυλώνιοι υιοθέτησαν την Σουμεριακή γλώσσα της λειτουργίας». Με έκπληξη βλέπουμε ότι παρουσιάζεται δείγμα αστικού πολιτισμού στα βάθη των αιώνων της προϊστορίας προερχόμενου από την Παγχαία της Ίνδονησίας, όπου οι Κρήτες είχαν ιδρύσει τις πόλεις Πανάρα, Ύρακία, Δαλίδα και Ώκεανία («Δαυλός», τ. 233, σελ. 14.990).

Ο Μ. Rutten σημειώνει: «Τὰ ἔχνη τῶν ἀνασκαφῶν (στὸ Τελλὸ ἀπὸ τὸν de Sarec τὸ 1877) ἀποκάλυπταν μία τέχνη, γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶχαμε μαρτυρίες ὡς τότε, καὶ ἀρχαῖες πινακίδες μὲ γραφή, πὺν προϋπῆρχε τῆς ἀσσυριακῆς, ἀλλὰ σὲ γλῶσσα ἄγνωστη. Ἀνῆκαν σ' ἓνα καινούργιο λαό: τοὺς Σουμερίους (δηλαδή στοὺς Ίδαίους). Ἀπὸ τὶς πολλαπλὲς ἔρευνες ἀποκτήθηκε βαθύτερη γνώση γιὰ τὸν πολιτισμὸ καὶ ἦταν δυνατόν ν' ἀριθμηθοῦν χιλιάδες πινακίδες συντεταγμένες στὰ Σουμεριακὰ (δηλαδή στὰ Ίδαϊκά)». Πιὸ κάτω, στὴ σελ. 22, ἀναφέρει: «Γιὰ νὰ προσαρμοστοῦν οἱ Σημίτες στὸν πολιτισμὸ τῶν Σουμερίων (Ίδαίων), πὺν δὲν ἄργησαν νὰ τοὺς καθυποτάξουν, χρειάστηκε νὰ ἐξοικειωθοῦν μὲ τὴ γραφή τους. Καθὼς μυοῦνταν στὶς προγονικὲς παραδόσεις τῶν Σουμερίων, δοκίμασαν τὴν παράδοση γοητεία τῶν συμβόλων τῆς γραφῆς τους καὶ διατήρησαν τὰ Σουμεριακὰ (τὰ Ίδαϊκά) ὡς ἄθικτη γλῶσσα τῶν ἱερῶν κειμένων». Ἐπίσης στὴ σελ. 68-69 συμπληρώνει: «Ἡ υιοθέτηση τῆς Σουμεριακῆς γραφῆς ἀπὸ τοὺς Σημίτες τῆς Μεσοποταμίας εἶχε ἐπιτελέσει τὸ ἔργο της μέσα στὸ ἱερατικὸ περιβάλλον. Καθὼς τὰ Σουμεριακὰ εἶχαν διατηρηθῇ ὡς ἱερὴ γλῶσσα, τὰ θρησκευτικὰ κείμενα πὺν ξαναγράφονταν διασφαλίζαν τὴν ἐπιβίωση τῶν δοξασιῶν τῶν Σουμερίων καὶ τὰ μεγάλα Σουμεριακὰ θρησκευτικὰ ποιήματα πὺν, ἐλλείψει ὁποιασδήποτε διδακτικῆς πραγματείας, εἶχαν ὡς προορισμὸ νὰ δίνουν ἐξήγηση γιὰ τὰ μεγάλα προβλήματα πὺν ἀνησυχοῦν τὸν ἄνθρωπο, τὰ πῆραν κατόπιν οἱ Ἀκκαδιοὶ καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτοὺς οἱ Βαβυλώνιοι...»

Μία σημαντικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψη εὐρέθη στὸν νεολιθικὸ οἰκισμὸ τῆς Σουμπίγια, στὴ δόρεια ἀκτὴ τοῦ Κουβέιτ, ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Σὰν Μὰκ Γκρέηλ, καὶ ἔχει σχέση μὲ ἓνα ὁμοίωμα πλοίου χρονολογούμενου ἀπὸ τὸ ἔτος 5.000 π.Χ. ἀποδεικνύοντας ὅτι ἀπὸ τότε ἢ καὶ πρὶν ὁ ἄνθρωπος στὴν περιοχὴ αὐτὴ τοῦ ἀρχαίου κόσμου μποροῦσε νὰ κατασκευάσῃ καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ πλοῖα, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἔφημερίδα «Μετρόραμα» τῆς 4ης Ἀπρ. τοῦ 2001.

Ὅ,τι ἔφεραν μαζί τους οἱ Ίδαῖοι ἀπὸ τὴν Παγχαία (γλῶσσα, παραδόσεις, γραφή, διοικητικούς καὶ θρησκευτικούς κανόνες) ἀπετέλεσε τὴ βάση πάσης περαιτέρω ἀναπτύξεως τῶν σημιτικῶν λαῶν γιὰ χιλιάδες χρόνια. Ἡ συμβίωση στὸν ἴδιο τόπο μετέφερε τὶς δοξασίες καὶ τὶς ἐπιτεύξεις τῶν αὐτοχθόνων ἢ ἱθαγενῶν πλέον Ίδαίων (Σουμερίων) στοὺς γείτονές τους Σημίτες. Ἡ διατήρηση τῶν δεδομένων τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ίδαίων ὑπὸ τῶν Ἀκκαδίων, Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλωνίων ἔδωσε τὴν τροφή ἡμερέψεως κατὰ κάποιον τρόπο τῶν «ἀγρίων θηρίων» ἢ τῶν «ψαρανθρώπων» τοῦ Βηρωσσοῦ, πὺν ἀναφέρθηκαν στὰ προηγούμενα, χωρὶς νὰ ἀποβάλουν παντελῶς τὴν βαρβαρότητά τους.

Κων. Β. Κουτρουδέλης

Ταξίαρχος Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ

νς. Βακχylίδης

Ὁ Ἀνώνυμος τοῦ «Περὶ ὕψους» συγγραφεὺς χαρακτηρίζει τὸν μὲν Πίνδαρο «ἀκανόνιστον ὄλων καὶ ἀμίμητον ποιητὴν», τὸν δὲ Βακχylίδη «ἀδιάπτωτον καὶ πάντῃ κεκαλλιγραφημένον». λέγει δὲ καὶ τὰ ἐξῆς: «...τί δέ; στήν λυρική ποίηση θὰ προτιμοῦσες νὰ ἦσουν Βακχylίδης παρὰ Πίνδαρος καὶ στήν τραγωδία Ἴων ὁ Χίος παρὰ Σοφοκλῆς; Ἐκεῖνοι πούθενά δὲν σκοντάφτουν κι ἔχουν ἀπὸ κάθε ἄποψη γλαφυρότητα καὶ λόγο πὺν τὸν δούλευσαν μὲ πολλὴ καλαισθησία, ἐνῶ ὁ Πίνδαρος κι ὁ Σοφοκλῆς πότε σὰν νὰ πυρπολοῦν τὰ πάντα στὴ φόρα τους, σθῆνουν ὅμως πολλὲς φορὲς καὶ πέφτουν κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο...». Πράγματι ὁ Βακχylίδης διαθέτει περισσότερο τέχνη παρὰ πνεῦμα· εἶναι ἀσκημένος ποιητής, πὺν γνωρίζει νὰ κατεργάζεται καὶ νὰ σφυρηλατῇ τὴ γλῶσσα ἔτσι, ὥστε νὰ καλλιτεχνῇ γλωσσικά καὶ μουσικά λεπτοεργήματα.

Ἐλάχιστα γνωρίζουμε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴν Κέα (Τζιά) περὶ τὸ 505 π.Χ. καὶ ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Σιμωνίδου. Ὁ Πλούταρχος στὸ «Περὶ φυγῆς» σύγγραμμά του τὸν συναριθμεῖ μεταξὺ τῶν μεγάλων ἐξορίστων ἀνδρῶν, πὺν ἔγραψαν σπουδαῖα ἔργα ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ Θουκυδίδης. Τὴν ἄποψη αὐτὴ τοῦ Πλουτάρχου ἐπιβεβαιώνει τὸ γεγονός, ὅτι οἱ συμπατριῶτες του, πὺν τὸ 458 π.Χ. – ἐποχὴ πὺν ὁ Βακχylίδης ἦταν στὴν πλήρη ἀκμὴ του – ἀφιέρωσαν παιᾶνα πρὸς τὸν δελφικὸν Ἀπόλλωνα, δὲν ἀνέθεσαν σ' αὐτὸν τὴ σύνθεσή του ἀλλὰ στὸν Πίνδαρο, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Βακχylίδης ὅσο καὶ ὁ Σιμωνίδης εὗρισκοντο σὲ διαρκῇ ἀντιπαλότητα.

Μέχρι πρὸ τίνος δὲν γνωρίζαμε παρὰ μερικά ἀποσπάσματα μόνο τῶν ποιημάτων τοῦ Βακχylίδου, ἀποσπάσματα πὺν δὲν ὑπερέβαιναν τοὺς δεκαεπτὰ στίχους· οἱ παπυρικοὶ κύλινδροι ὅμως τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, πὺν ἤλθαν στὸ φῶς τὸ 1897, μᾶς χάρισαν εἴκοσι ἀκόμη ᾠδές, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα οἱ ἑξὶ εἶναι παντελῶς ἄθικτες. Τὰ ποιήματα αὐτὰ εἶναι ἐπίνικοι, ὕμνοι, παιᾶνες, διθύραμβοι, προσῳδία, παρθένια, ὑπορχήματα, σκόλια, ἐρωτικά ᾄσματα καὶ ἐπιγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ὕμνοι καὶ τὰ παρθένια ἐγγίζουν τὴν τελειότητα.

Σ' ἓνα ἐπίγραμμα τῆς Παλατινῆς Ἀνθολογίας ὁ μὲν Πίνδαρος προσφωνεῖται ὡς «Μουσᾶων ἱερὸν στόμα», ὁ δὲ Βακχylίδης ὡς «λάλη Σειρήν»· πράγματι ὁ Βακχylίδης δὲν εἶναι ἔνθεος καὶ μανικός ποιητής ἀλλὰ τεχνίτης τοῦ λόγου καὶ τοῦ στίχου· τοῦ λείπει τὸ ὕψλ, πὺν κάνει τὴν φωνὴ τοῦ ποιητοῦ θεϊκὴ· τοῦ λείπει ἀκόμη ἡ πρωτοτυπία τῆς φράσης, τὸ μεγαλόπρεπο τῆς λέξεως καὶ τὸ βάθος τοῦ νοήματος, ἐλλείψεις πὺν καλύπτονται ἀπὸ τὸ καλλιεργημένο του ὕφος, πὺν δὲν ἀφήνει ποτὲ νὰ ξεπέσουν οἱ φράσεις του σὲ κοινοτοπίες. Βέβαια ὡς πρὸς τὴ διάλεκτο, τὰ μέτρα καὶ τὰ θέματά του μιμεῖται σαφῶς τὸν Πίνδαρο, τοῦ ὁποῖου νύοθέτησε, καθὼς φαίνεται, καὶ κάποιες ἀρχὲς ὅπως τὴν ἀντιπάθεια πρὸς τὴν δημοκρατία, τὴν θρησκευτικὴ γαλήνη καὶ τὴν ἐλαφρὰν ἠθολογία. Ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ ὥστόσο καὶ σκοτεινοῦ μεγαλείου τοῦ Θηδαίου ὁ Βακχylίδης διακρίνεται γιὰ τὴν ἐλευθεριότητα καὶ τὴ διαφάνειά του, πρᾶγμα πὺν ὀφείλεται ἀφ' ἐνὸς στὴν ἰωνικὴ του καταγωγὴ καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴν ἐπιρροὴ τοῦ Σιμωνίδου.

Οἱ μῦθοι, πὺν ὡς ἀνεξάρτητα τμήματα καταλαμβάνουν τὸ κεντρικὸ μέρος τῶν ποιημάτων, εἶναι διεξοδικοὶ, ὅσον ἀφορᾷ στὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀγῶνων, καὶ τὰ γνωμι-

κά του ἄφθονα, δανεισμένα μάλιστα ἀπ' τὴν λαϊκὴ παρακαταθήκη· τὰ θέματά του τέλος καὶ οἱ ἐμπνεύσεις του ἔχουν ὁμηρικὴ καὶ πινδαρικὴ προέλευση. Διαθέτει ἐξαιρετικὴ ἀφηγηματικὴ ἱκανότητα καὶ γνωρίζει νὰ διακόπτῃ ἀπότομα τὴν ἀφήγηση, κάτι τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ βέβαια διδασκαλία τοῦ Ἀλκμᾶνος. Ἡ γλῶσσα του εἶναι καθαρὴ καὶ εὐκολονόητη καὶ οἱ ποιητικὲς του εἰκόνες ἀπλές καὶ ἤρεμες ἢ ζωηρές καὶ ἀστραπιαῖες, ὥστε συχνὰ νὰ διερωτώμαστε, μήπως ἔχουμε μπροστά μας ἕναν νέο Πίνδαρο.

Ὁς ὡραιότερο ποίημα τοῦ Βακχυλίδου θεωρεῖται ἡ VI ᾠδὴ του, πὺν φέρει τὸν τίτλο «Ἡμίθεοι» ἢ «Θησεύς» καὶ πραγματεύεται τὸν ἄγνωστο μέχρι τότε μῦθο τῆς προσαγωγῆς στὴν Κρήτη τῶν ἑπτὰ νέων καὶ ἑπτὰ νεανίδων ὑπὸ τοῦ Μίνως, ὁ ὁποῖος ὑπέπεσε στὸ ἔγκλημα τῆς σεξουαλικῆς παρενόχλησης μιᾶς ἐξ αὐτῶν, κάτι τὸ ὁποῖο σταμάτησε ὁ Θησεύς. Ὁ Μίνως ἐπικαλέσθηκε τὴν θεϊκὴν του καταγωγὴ καὶ προκάλεσε τὸν Θησέα νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τυγχάνει ὄντως υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀναθέτοντάς του νὰ τοῦ φέρῃ ἀπ' τὸν θυτθὸ τὸ δακτυλίδι, πὺν μόλις πέταξε... Ὁ Θησεύς κατεδύθη στὴν θάλασσα καὶ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀμφιτρίτη καὶ τὶς Νηρηίδες, πὺν τὸν ἐνέδυσαν μὲ πορφύρα, τὸν στεφάνωσαν καὶ τοῦ φόρεσαν τὸ δακτυλίδι τοῦ Μίνως! Ἄλλοι ποιητὲς θὰ ἐδίσταζαν ἴσως νὰ παραστήσουν τὸν Μίνωα, τὸ γιὸ τοῦ Δία, τόσο ἄξεστο καὶ ἀκοινώνητο ἢ τὸν ἴδιο τὸν Δία ν' ἀναγνωρίζῃ ὡς γιὸ του – καὶ μάλιστα μέγαν ὀδιστὴν του – ἕναν διαστή. Ὁ Βακχυλίδης ὥστόσο τὸ τόλμησε καὶ μάλιστα πέτυχε νὰ δώσῃ δροσεράδα, θαλασσινὴ πνοὴ καὶ νεωτερικὸ πνεῦμα στὴν ᾠδὴ του.

Ὁ ιζ' διθύραμβος – μοναδικὸς στὸ εἶδος του –, πὺν ὡς θέμα του ἔχει τὴν θριαμβευτικὴ ἄφιξη τοῦ Θησεῦς ἀπὸ τὴν Τροιζήνα στὴν Ἀθήνα, ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα δραματικῆς προσωποποιίας καὶ χορικοῦ ἄσματος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα διάλογο ἐκ δύο ἡμιχορίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτο παριστάνει τὸν βασιλιᾶ τῶν Ἀθηνῶν Αἰγέα καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντες του, τὸ δὲ δεύτερο κάποιο ὁμιλοῦ Ἀθηναίων. «Βασιλιᾶ τῆς ἱερῆς Ἀθήνας, τῶν ἀδροβίων Ἰώνων ἄνακτα... Μαντάτορας ἦλθε πρὶν λίγο πεζός, ἀφοῦ πέρασε ἀπ' τὸν Ἰσθμὸ μέχρι ἐδῶ καὶ διηγίεται ἄθλους ἀπίστευτους φωτός (= ἀνδρός) κραταιοῦ. Τὸν ἀνίκητο σκότωσε Σίνη, πὺν ἀπὸ κάθε θνητὸ δυνατώτερος ἦταν, τὴ φύτρα τοῦ κοσμοσεῖστη Λυταίου (= Ποσειδῶνος), τοῦ γιοῦ τοῦ Κρόνου· τὸ καπρί, τὸ φονιὰ τῶν ἀνθρώπων, σὴ θαθεῖα τῆς Κρομμύνας (= πόλης τῆς Μεγαρίδας) λαγκάδα καὶ τὸν ἄγριο Σκίρωνα ξέκαμε· τοῦ Κερκύονα (=ληστής πὺν λημέριαζε στὴν Ἑλενσίνα) τὴν παλαίστρα τὴν ἔκλεισε καὶ ὁ Προκρούστης τὴν σκληρὴν βαριοπούλα τοῦ Πολυπήμονα (= πατέρας τοῦ Προκρούστη) πέταξε, ἐπειδὴ παληκάρι πιὸ ἀξιό του δρῆκε...»! Ὁ ποιητὴς παραθέτει ἕνα μακρὸν καὶ λεπτομερὲς διάλογο τῶν ἡμιχορίων, κατὰ τὸν ὁποῖο προσδιορίζεται ἐπακριδῶς ἡ ταυτότητα τοῦ ἥρωος, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀνακαλύπτεται. Πρόκειται γιὰ ἕνα λαμπρὸ ἔργο, πὺν μοιάζει μὲ ἐπύλλιο (= μπαλλάντα) καὶ πέραν τῆς τεχνικῆς του ἀξίας διαθέτει περίσσια ποιητικὴ χάρη.

Ὁ Ὁράτιος καὶ ὁ Ἰουλιανὸς λάτρευναν τὴν ποίηση τοῦ Βακχυλίδου, τὸν ὁποῖο ἐμμουνοῦντο χωρὶς προσχήματα, ἐνῶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ γραμματικοὶ τὸν συμπεριέλαβαν μεταξὺ τῶν ἐννέα καλύτερων λυρικῶν ποιητῶν.

Σαράντος Πὰν

Η ΒΑΡΒΑΡΗ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΠΡΟΚΟΛΟΜΒΙΑΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

Οί έλληνοφώτιστοι 'Αζτέκοι καὶ 'Ινκα

«**Ο** πολιτισμός αυτός είναι το μοναδικό παράδειγμα ενός βίαιου θανάτου. Δεν μαράθηκε, δεν καταπιέστηκε ούτε παρεμποδίστηκε, αλλά σε όλο το μεγαλείο της ανάπτυξής του δολοφονήθηκε, καταστράφηκε σαν ένα ωραίο άνθος, που κάποιος περαστικός σκίβει και το κόβει.»

Με τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἐξέχων διανοητὴς καὶ ἱστορικός τοῦ 20οῦ αἰῶνα Ὁσβάλντ Σπένγκλερ περιέγραψε τὴν ἐξάλειψη τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἀζτέκων ἀπὸ τὸν Κορτεζὲς στὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνα. Ἡ ἀκόρεστη ἐξουσιαστικὴ ἀπληστία τοῦ ἰσπανικοῦ Στέμματος ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου ὑπῆρξε ἡ αἰτία τοῦ μεγαλύτερου ἱστορικοῦ ἐγκλήματος μετὰ τὸν Μεσαίωνα.

Ὁ «αἰῶνας τῶν κονκισταδόρες», ὅπως ὠνομάστηκε ἡ χρονικὴ περίοδος ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Ἀμερικῆς μέχρι καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση ἀποικιοκρατικῶν καθεστώτων σὲ ὅλο τὸ κεντρικὸ καὶ νότιο τμῆμα τῆς ἡπείρου, «καθωδηγήθηκε ἀπὸ τὸ ράσο καὶ κατενύνηθηκε ἀπὸ τὸ ξίφος», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ ἱστορικός C. W. Ceram. Ἡ καθωδήγηση αὐτὴ ξεκινοῦσε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν πάπα Ἀλέξανδρο ΣΤ' τὸν Βοργία, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1510 εἶχε καθαγιάσει τὴν κατάκτηση τῶν χωρῶν ποὺ εἶχαν ἀνακαλυφθῇ, ἢ ποὺ θὰ ἀνακαλύπτονταν, μὲ ἀπαραίτητη προϋπόθεση τὸν προσηλυτισμὸ τῶν ἰθαγενῶν κατοίκων τοὺς στὸν Ρωμαιοκαθολικισμό. Γιὰ λόγους στρατηγικῆς ὥστόσο ἡ «κατήχηση» τῶν ἀμερικανικῶν λαῶν δὲν ξεκινοῦσε ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν Ἰσπανῶν στὰ ἐδάφη τοὺς, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν παρέλευση ἑνὸς σχετικοῦ χρονικοῦ διαστήματος. Τὴν τακτικὴ αὐτὴ τήρησε ἀπαρέγκλιτα ὁ Φερνάντο Κορτεζ ἀπὸ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1519, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Ἰνδιάνους Τλασκαλάνι, παραδοσιακοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἀζτέκων.

Στὰ καρδιά του εἶχε φροντίσει νὰ ἔχη ἐκτός ἀπὸ τοὺς ναυτικούς καὶ πολεμιστὲς του καὶ ἕναν ἀριθμὸ κληρικῶν, καθήκον τῶν ὁποίων ἦταν κατὰ πρῶτον μὲν νὰ ὑψώσουν τὸ σταυρὸ στὰ νέα ἐδάφη καὶ κατὰ δεύτερον νὰ κατηχοῦν τὰ πληρώματα τῶν πλοίων, ὑπενθυμίζοντάς τοὺς συνεχῶς ὅτι ἐκστρατεύουν ὡς ἀπεσταλμένοι μὲν τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσabella, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπόστολοι κάτω ἀπὸ τὸ λάβαρο τῆς Παρθένου ἐναντίον «ἀπολίτιστων εἰδωλολατρῶν».

Ἡ συνεχὴς ἐνίσχυση τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ –καὶ συνακόλουθα τοῦ ρατσισμοῦ– ἦταν ἡ δύναμη ποὺ ἐμψύχωνε καὶ ἐκμηδένιζε κάθε ἐσωτερικὴ ἀντίδραση, ἀκόμα κι ὅταν ὁ Κορτεζ δὲν φαινόταν συνελπὴς στὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδινε στοὺς ἄνδρες του. Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἀκόμη ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἰσχυροῦ, ἀφοῦ στὴν Εὐρώπῃ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι παντοδύναμη. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Διαμαρτύρηση δὲν εἶχε ἐκδηλωθῇ ἀκόμα, ἐνῷ ἡ Ἱερὰ Ἐξέταση

Ίσπανός κονχισταδόρ του Φερνάντο Κορτές διατρυνπᾶ με τή λόγχη του Ἀζτέκο του Μεξικού. (Πίνακας τοῦ Ned Seidler.)

Ο κονγκισταδόρ Φρανθίσκο Πιθάρρο καίει ζωντανό τὸν Ἰνκα βασιλιᾶ Ἀταχουάλλα, πλῆσιον τοῦ ὁποῖου ὁ ρωμαϊκο-
θολικός ἱερέας ἐκτελεῖ ἐξορκισμό. (Ἀπὸ τὸ διδῶλο τοῦ Alfred Metraux, «Les Inkas».)

ἀποτελοῦσε ἐφιάλτη γιὰ κάθε τολμηρὴ κίνηση σὲ ἰδεολογικό, κοινωνικό ἢ θρησκευτικό ἐπίπεδο. Δὲν ὑπῆρχε ζωὴ χωρὶς τὴν Ἐκκλησία, καθὼς ἡ δυτικὴ ἀντίληψη περὶ κόσμου ἦταν τότε καθαρὰ χριστιανική. Μὲ τὴν ἀποκλειστικότητα μιᾶς τέτοιας εἰκόνας τοῦ κόσμου ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς ἦταν φυσικὸ ἐπόμενο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάθε τι μὴ χριστιανικὸ δὲν συμβάδιζε μὲ τὴν κατεστημένη νοοτροπία καὶ ἦταν αὐτόχρημα «διαβολικό».

Ἡ καταστροφὴ τοῦ μεγάλου Πολιτισμοῦ τῶν Ἀζτέκων

Πάντως εἶναι εὐκόλο νὰ φανταστῇ κανεὶς τὴν ἐκπληξὴ τοῦ Κορτέζ, ὅταν στὶς 10 Νοεμβρίου τοῦ 1519 ἀντίκρουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀζτεκικὴ πρωτεύουσα Τενοξτιτλάν (σημερινὴ Πόλη τοῦ Μεξικοῦ) καὶ μὲ δέος διαπίστωσε πὺς μόνο ἀπολίτιστοι δὲν κατοικοῦσαν ἐκεῖ. Ἀστεροσκοπεῖα, πελώριοι ναοί, θαυμαστοὶ κῆποι, κανάλια, γέφυρες, ἀνάκτορα καὶ 65.000 τουλάχιστον ἄριστα ρυμοτομημένα σπίτια συνέθεταν ἓνα σκηνικὸ λαμπρὸ καὶ φυσικὰ πλουσίον πολιτισμοῦ. Ὁ Κορτέζ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ κληρικοὶ συνοδοὶ του κατέστρωσαν ἀμέσως ἓνα σχέδιο παρελκυστικῆς τακτικῆς, γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὸ «πλιάτσικο». Ἔτσι ὁ αὐτοκράτορας Μοντεζούμα, θύμα τῆς μοιρολατρίας του περὶ «λευκῶν γενειοφόρων θεῶν ποὺ ἐπέστρεψαν μετὰ ἀπὸ αἰῶνες στὸ βασίλειό τους», ἐπέτρεψε τὴν ἐγκατάσταση τῶν κατακτητῶν σὲ εἰδικούς χώρους τῶν ἀνακτόρων του καὶ βαθμιαῖα ἔγινε ἄδουλο ὄργανο στὰ χέρια τους. Σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς χώρους αὐτοὺς ὁ Κορτέζ ἀνακάλυψε τὴν πρόσδωση πρὸς τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ παλατιοῦ καὶ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ ἀδβᾶ Ὀλμέδο ἔκτισε παρεκκλήσιο μὲ εὐνόητο σκοπὸ. Προϊόντος τοῦ χρόνου, ὁ Ὀλμέδο φρόντιζε νὰ κατηχήσῃ ὠρισμένους εὐγενεῖς Ἀζτέκους μὲ στόχο τὴν πρόκληση διχόνοιας στὴν ἄρχουσα καὶ ἐν συνεχείᾳ στὶς ὑπόλοιπες κοινωνικὰς τάξεις. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνον παρουσίας τῶν Ἰσπανῶν, ὁ μὲν Μοντεζούμα νὰ εἶναι νεκρὸς, τὸ Τενοξτιτλάν νὰ εἶναι σχεδὸν ἔρειπωμένο καὶ στὸ χωρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τῆς Τεοκάλι νὰ δεσπόζῃ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ὅσο γιὰ τοὺς αὐτόχθονες, δὲν ὑπερέβαιναν πλέον τὶς 30.000 οἰκογένειες. Ἀπ' τὴ μιὰ τὸ μικρόδιό τῆς εὐλογιάς, ποὺ οἱ κατακτητὲς εἶχαν «εἰσαγάγει» καὶ ἀπ' τὴν ἄλλῃ οἱ ἱεροεξεταστὲς, ποὺ εἶχαν στὸ μεταξύ ἔλθει καὶ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μαζί μὲ ἄλλους 2.000 Ἰσπανούς, τοὺς εἶχαν ἀποδεκατίσει. Παράλληλα ἡ παπικὴ ἔδρα μετὰ ἀπὸ τὶς εὐχάριστες ἀναφορὰς τοῦ Ὀλμέδο καὶ τὶς «χρυσοφόρες» ἐπιχειρήσεις τῶν ἀπεσταλμένων τῆς εὐλόγησε καὶ τὸν καινοφανῆ θεσμὸ τῶν «ρεπαρτιμέντος» ἤτοι τῆς κατανομῆς τῶν Ἰνδιάνων, ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, σὲ φέουδα, καθιστώντας τους ἔτσι δουλοπαροίκους. Σὲ κάθε Ἰσπανὸ εὐγενῆ παρεχωρεῖτο ἓνας ἀριθμὸς Ἰνδιάνων, οἱ ὁποῖοι καὶ τοῦ παρεῖχαν ἐργασία, ἐνῶ ἐκεῖνος σὲ ἀντάλλαγμα ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωση νὰ τοὺς κατηχήσῃ στὴν χριστιανικὴ πίστι.

Μὲ ἐγκληματικὰς μεθόδους διαλύονται οἱ Ἰνκας

Πέντε χρόνια μετὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Κορτέζ στὸ Μεξικὸ μία ἄλλῃ ἐπιχείρηση ξεκινοῦσε, αὐτὴ τὴ φορὰ στὰ βορειοδυτικὰ παράλια τῆς Νότιας Ἀμερικῆς. Δύο μεσόκοποι τυχοδιώκτες τοῦ ἰσπανικοῦ στρατοῦ, ὁ Φρανθίσκο Πιθάρρο καὶ ὁ Ντιέγκο ντὲ Ἀλμάγρο, ἔλαβαν ἐγκρίση ἀπὸ τὸν κυβερνήτη τοῦ Παναμᾶ Πεδράριας νὰ καταπλεύσουν πέρα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Γκαρατσίνε, ὅπου βρισκόταν τὸ μυθικὸ βασίλειο τοῦ Μπιρὸυ (Περὸυ). Στὶς διαπραγματεύσεις μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Πεδράριας εἶχε μεσολαβήσει ὁ ἀδβᾶς Φερνάντο ντὲ Λοῦκε, ἓνας κληρικὸς μὲ πείρα στὴν στρατολόγησιν Ἰνδιάνων γιὰ ἐργασία πρὸς ὄφελος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ ἔλαβε τὶς ὑποσχέσεις καὶ τὶς δεσμεύσεις ποὺ ζητοῦσε, ὁ ντὲ Λοῦκε κόμισε τελικὰ τὴν ἄδεια τοῦ κυβερνήτη καὶ ἡ ἀποστολὴ ξεκίνησε στὶς 13 Σεπτεμβρίου 1524. Μετὰ ἀπὸ δύο ταξίδια καὶ ἀφοῦ ὁ Ἀλμάγρο εἶχε ἐγκαταλείψει πρόωρα τὴν ἀποστολὴν, ὁ Πιθάρρο ἐπέστρεψε στὸν Παναμᾶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μετέβη στὴν Ἰσπανία, ὅχι μόνον γιὰ νὰ πάρῃ τὴν τελικὴ ἐγκρίσιν τοῦ Καρόλου τοῦ Ε' γιὰ τὴν τελικὴ ἐκστρατεία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ

λάδη το σχήμα του μοναχού του Τάγματος του Σαντιάγο, ώστε να έχη και εκκλησιαστική κάλυψη. Τελικά το 1532 με τρία καράδια και διακόσιους άνδρες, μεταξύ των οποίων και πολλοί μοναχοί, απέπλευσε για το Περού. Έκεί προχωρώντας στην ενδοχώρα των Ίνκας έφθασε μέχρι την Καχαμάγκα, όπου ο βασιλιάς Αταχουάλπα του παραδόθηκε άνευ όρων αναγνωρίζοντας την όπλική υπεροχή του. Αφού τον συνέλαβε ο Πιθάρο έστειλε στην ύπαιθρο τους κληρικούς και μοναχούς συνεργάτες του, για να κατηχήσουν αλλά και για να αναγκάσουν τους άγρότες να διαθέσουν μεγάλο μέρος της σοδειάς τους για τους κατακτητές. Όσοι ντόπιοι δοκίμασαν να αντιδράσουν τιμωρήθηκαν με θάνατο ή φρικτά βασανιστήρια.

Ο Αταχουάλπα, παρά το γεγονός ότι πλήρωσε υπέρογκα λύτρα σε χρυσό, δέ γλύτωσε την καταδίκη σε θάνατο διά πυρός. Πριν από την εκτέλεση ο Πιθάρο διέταξε να τον βαπτίσουν, για να πεθάνη χριστιανός...

Μετά το γεγονός αυτό οι κληρικοί της αποστολής αποθρασύνθηκαν τελείως. Αρχικά έκαψαν και λεηλάτησαν το ναό του Ήλιου στο Βίτκος, ενώ τα ιεροεξεταστικά βασανιστήρια ήταν στην ήμερήσια διάταξη. Όταν ο νεοστεφθεύς Ίνκα Μάνκο τόλμησε να αντιταχθή στον έξευτελισμό του προσώπου του και του λαού του, οι ρωμαιοκαθολικοί ιερείς δέν δίστασαν να άσέλγηση στον ίδιο και σε άτομα του οίκογενειακού περιβάλλοντός του, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο ιστορικός της κατάκτησης του Περού Φρανθίσκο Λοπέθ ντε Χερέθ. Μολονότι οι Ίσπανοί είχαν συγκατατεθή τυπικά στη διατήρηση του βασιλικού θεσμού των υπό κατοχή Ίνκας, παρασκηνιακά με τη βοήθεια εκκλησιαστικών παραγόντων άπεργάζονταν την άποσάθρωση όλων των κοινωνικών και πολιτικών δομών των Ίνδιάνων. Έτσι το 1560 ο Ίνκα Τίτου Κούσι πού, άσθενής ών, δέχτηκε ένα φάρμακο από καθολικό ιερέα, πέθανε από δηλητηρίαση, ενώ ο διάδογός του Τουπάκ Αμάρου και τελευταίος βασιλιάς άποκεφαλίστηκε δημόσια στο Βίτκος. Οι έέργειες αυτές άποτελοΰσαν μέρος του κοινού σχεδίου πολιτικής και θρησκευτικής έξουσας για τη διάλυση και των έλαχίστων έναπομεινάντων θυλάκων του ίνκαϊκού πολιτισμού.

Έκτοτε τεράστιες εκτάσεις γης μαζί με τους άγρότες φυσικά περιήλθαν στην κατοχή της Αγίας Έδρας, ή οποία άπέστειλε συνεχώς με το πρόσχημα της διάδοσης του «λόγου του Θεού» εκκλησιαστικούς δικαστές στη νέα επικράτεια, οι όποιοι με τη σειρά τους άπαγόρευαν κάθε παραδοσιακό χορό, ύμνο, άσμα, έορτή ή τελετή των ίθαγενών επί ποινή θανάτου για τους παραβάτες.

Ο «θρησκευτικός ίμπεριαλισμός» της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας –που δέν είναι ίδιοι μόνο αυτής, αλλά των έξουσιαστικών θρησκευτικών όμολογιών στο σύνολό τους– ύπήρξε ο κύριος παράγων εξέλειψης των προκολομβιανών πολιτισμών σε μεγαλύτερο βαθμό από την έπιβολή των δυτικών πολιτικών και στρατιωτικών δομών στους πληθυσμούς της Λατινικής Αμερικής. Παρά τις όποιες ισχνές και άσήμαντες έπαναστατικές κινήσεις, που έμφανίστηκαν εκεί από τον 16ο αιώνα και έντεϋθεν, ή ιστορική ζημιά είχε πλέον συντελεσθή άμετάκλητα, καθώς με την πάροδο του χρόνου, όπως άκριβώς οι Έλληνες έγιναν «Ρωμιοί», ώσαύτως οι γηγενείς Αμερικανοί άφωμοίωσαν αναγκαστικά ξένα προς τις παραδόσεις τους στοιχεία με άποτέλεσμα την έθνολογική τους αλλοίωση. Σήμερα περίπου πέντε εκατομμύρια άπόγονοι των Ίνκα στη Βολιβία και το Περού διατηρούν μόνο δίκην «φολκλór» κάποια λιγοστά ήθη και έθιμα και έλάχιστα γλωσσικά κατάλοιπα από το άλλοτε λαμπρό παρελθόν τους.

Μάριος Μαρανάς

[Πλήρη άποδεικτικά στοιχεία για τις βαθύτατες και πανάρχαιες έπιδράσεις του Προκαταλυσμιαίου Έλληνικού Πολιτισμού στους λαούς της προκολομβιανής Αμερικής βλ. «Δαυλόν», τεύχη 146, 159, 172, 187, 188/89, 190, 205, 215, 231 κ.ά.]

«'Ανήκουν»

Τὸ βρῆκα! «'Ομιλος' Εταιρειῶν' Ἑλληνικῆς Κουλτούρας». Μὴ γελᾶτε, δὲν εἶναι ἄστεϊο. Καιρὸ τώρα ψάχνω νὰ βρῶ μιὰ «πιασάρικη» ὀνομασία γιὰ τὴν ἄλυσίδα τῶν μαγαζιῶν μου. Ἐν ἀκόμη δὲν ἔχετε καταλάβει, δημιούργησα «Ἑλληνάδικα» γιὰ τὴν πνευματικὴ σας πρόοδο, πέρα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ποὺ ἀφοροῦν στὴ νυχτερινή σας διασκέδαση. Ὅπου ὑπάρχουν κόπανοι φτειάχνω καὶ μιὰ «κόμπανυ», γιὰ νὰ μὴν ἀφήνω τόση πελατεία νὰ περιφέρεται τζάμπα καὶ θερεσὲ ἀναζητώντας ἓνα ἰδεολογικὸ ἀποκούμπι. Τελικά, χωρὶς νὰ θέλω νὰ περιαντολογήσω, ἀφουγκράζομαι στὴν ἐντέλεια τὸν παλμὸ τῆς ἀγορᾶς.

Δεῦτε λοιπὸν πρὸς ἐμὲ πάντες οἱ ἠθικὰ καὶ προσωπικὰ ναυαγισμένοι, ἀποπροσανατολισμένοι, ἀποτυχημένοι, κι ἐγὼ θὰ σᾶς χορτάσω μέχρι σκασμοῦ. Δεῦτε οἱ ἀνέραστοι, οἱ καψούρηδες καὶ οἱ ἔχοντες τὸ νοῦ τους στὸν «μπουλκουμε», κι ἐγὼ θὰ σᾶς βολέψω μιὰ χαρά.

Δεῦτε οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, κι ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω φωστῆρες. Κανεῖς δὲν θὰ μείνῃ ἀπογοητευμένος, παιδιά. Ἔχω τὶς ιδεώδεις λύσεις γιὰ τὰ προβλήματα, τὶς ἀνασφάλειες καὶ τὶς νευρώσεις σας, καθὼς διαλέγω πρὶν ἀπὸ σᾶς γιὰ σᾶς καὶ καλύπτω τὰ κενὰ σας. Ἄπ' ὅλα ἔχει τὸ πρόγραμμα: ἐκδηλώσεις, ἐκδρομοῦλες, μαθήματα, κουτσομπολιό, παρεούλα, φλέρτ... κι ὅ,τι ἄλλο προκύψει. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ προσφοιτᾶτε «ὁ μὲν πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον», ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Λυσίας, ἐλάτε στίς ἑλληναράδικες ἐστίες μου νὰ βρῆτε τὸν ἑαυτὸ σας. Ἐκεῖ ὁ καημός σας θὰ γίνῃ ἀνακούφιση καὶ τὸ χάλι σας καμάρι. Θὰ ἔχετε τὴν αἴσθηση ὅτι «ἀνήκετε» κάπου, βρὲ ἀδελφέ, ὅτι διάγετε τὸν δίο σας γιὰ ἓνα σκοπὸ κι ὅτι δὲν εἶστε ξεκάρφωτοι στὴν παλιοκοινωνία. Δεκτοὶ πάντες, χωρὶς διακρίσεις, ὅ,τι κι ἂν κουβαλᾶτε μέσα σας. Ἐδῶ ἔχουν ὅλοι θέση, ἀπὸ τοὺς πιὸ πωρωμένους δωδεκαθεῖζοντες (ποὺ εἶναι ἐν ἀγνοίᾳ τοὺς γιαχδιστὲς μέχρι τὸ μεδούλι), μέχρι ὅσους «ἐρευνοῦν» γιὰ γκόμενα ἢ γκόμενο. Τὶ νὰ κάνουμε, ὁ πελάτης ἔχει πάντα δίκιο, ἀκόμα κι ἂν εἶναι σχιζοφρενής.

Ὅσο γιὰ τὸ ποιὸς εὐθύνεται γιὰ τὴν ὑπολανθάνουσα σχιζοφρένεια, γιὰ τὴν μοναξιά, τὴν ἡμιμάθεια καὶ τὴν κακομοιριά σας, καλύτερα νὰ μὴ με ρωτήσετε ποτέ. Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν ἔχω διάθεση γιὰ περιαντολογίες. Προπαντὸς ὅμως μὴ ρωτήσετε ποτὲ τὸν ἑαυτὸ σας. Ἀφήστε τον νὰ ἐπαναπαύεται στίς ὑπηρεσίες ποὺ τοῦ παρέχω καὶ μὴν τοῦ γαργαλᾶτε τὰ ψυχικὰ βάθη. Διότι, ἐὰν τὸν ξυπνήσετε καὶ ἀποκτήσῃ αὐτογνωσία, ἐγὼ θὰ πρέπει νὰ ἀλλάξω πλανήτη. Σκέφτεστε, τί κυνηγητὸ ἔχω νὰ ὑποστῶ, ἐὰν ὁ καθεὶς ἐξ ὑμῶν ἀφηνισθῇ καὶ βουτήξῃ ἀπὸ ἓνα (ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ ὅδῳ)

Σάρωθρον

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΥΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ Πώς ή έσθής και ή άσπίδα έσωζαν ζωές

Είναι οί άλεξιπτωτιστές και οί βατραχάνθρωποι στρατιωτικοί θεσμοί του πρό όλίγου παρελθόντος 20ού αιώνος, ή και αύτοί νά έπινοήθηκαν πρό χιλιάδων έτών;

Μελετώντας έκ τών «Ήθικών» του Πλουτάρχου τό διβλίο «*Συναγωγή Ιστοριών Παραλλήλων Έλληνικών και Ρωμαϊκών*» στη 13η «Παράλληλο» είδα άναφορά ιστορικών Ρωμαίων, και Έλλήνων, συνδυαζόμενη πρός παρόμοιες της «Βιβλιοθήκης» του Άπολλοδώρου, Β' 6.1. sq., τών «Τραχινίων» του Σοφοκλέους (351-365, 476-478), της «Βιβλιοθήκης Ιστορικής» Διοδώρου του Σικελιώτου (IV. 37, 5), της «Ίλιάδας» του Όμήρου (Β 730), τών «Γεωγραφικών» του Στράβωνος (Θ' 5.17) κ.ά.

Οί έσθήτες της Ίόλης και της Κλουσίας

Ο βασιλεύς Εϋρυτος της Οίχαλίας (της έν Εϋβοία πιθανώτατα, διότι ύπήρχαν πόλεις όμώνυμες στη Θεσσαλία, Άρκαδία και Μεσσηνία), άριστος τοξότης, κατά μίαν έκδοχήν δίδασκε στόν Ήρακλή τό τόξο. Κατ' άλλην έκδοχήν σέ τοξευτικούς άγώνες μέ έπαθλο τήν θυγατέρα του Ίόλη νίκησε ό Ήρακλής. Ο Ήρακλής έτοξεύθη από τά θέλη του Έρωτος, ιδών τήν ώραία παρθένο Ίόλη. Εϋρών αύτήν έκτός πόλεως της έξεμυστηρεύθη τόν έρωτά του και εκείνη τρομαγμένη κατέφυγε έντός τών τειχών της Οίχαλίας. Κατ' άλλην όμως έκδοχή παρ' ότι νίκησε στήν τοξοβολία και παρά τήν άποψι του πρεσβυτέρου υιού του Ίφίτου νά του δοθ ή Ίόλη, ό Εϋρυτος και οί λοιποί άδελφοί της Δείων, Κλύτιος και Τοξεύς τό άπαγόρευσαν. Μετά τήν άρνησι ό Ήρακλής πολιορκησε και πόρθησε τήν πόλι (σχετικό ύπήρξε τό έπος «Οίχαλίας άλλωσις» του Κρεωφύλλου του Σαμίου, κατ' άλλους του Όμήρου). «*ΗΊόλη*», άπελπισμένη, «*άπό του τείχους έρριψεν έαυτήν· συνέδη δέ, κολπωθείσης υπό άνέμου της έσθήτος, μηδέν παθεΐν, καθάπερ ιστορεΐ Νικίας ό Μαλλώτης*». Σημειωτέον ότι στα λεξικά «*Ηλίου*», «*Ελευθερουδάκη*», «*Μεγάλη Έγκυκλοπαίδεια Δρανδάκη*» κ.ά. άνακριδώς γράφεται ότι ή Ίόλη έσώθη, περιπλεχθείσης της έσθήτος εις θάμνον ή δένδρον: Χρηζουν ή ιστορία και τά λεξικά έκ νέου συγγραφής...

Ἔτοι ὑπώπτευσα, ὅτι ἡ ἐσθῆς τῆς Ἰόλης ὑπῆρξε ἡ πρώτη σύλληψη τῆς ιδέας τοῦ ἀλεξιπτώτου· ἔσπευσα ὁμως νά συμβουλευθῶ φίλο βετεράνο χειριστὴ τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας μὲ πολλαπλές πτώσεις δι' ἀλεξιπτώτου, ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ἀναφερόμενο φόρεμα (ἐσθῆς) ἔχη προδιαγραφές ἀλεξιπτώτου. Μοῦ ἀπάντησε ναί, ἀποτελεῖ τέλειο ἀλεξιπτωτο, ἔχει τὸ ἀνοιγμα στὸ λαιμό. Σχηματίζει ὁμβρέλλα ὡς τὸ ἀλεξιπτωτο καὶ ἰσορροπεῖ διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ λαιμοῦ. Στὰ ἀλεξιπτωτα εὐρυνόμενη ἡ ὀπὴ ἐπιταχύνει τὴν κάθοδο, στενούμενη τὴν ἐπιβραδύνει· κλεινόμενη δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ πηδαλιουχεῖ τὸ ἀλεξιπτωτο, ὥστε ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς προσγειώνεται στὸ ἐπιθυμητὸ σημεῖο ἀκτίνας ἐνὸς μέτρου πολλάκις.

Παραλληλίζεται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ἡ περιπέτεια τῆς πρώτης ἀλεξιπτωτίστρις Ἰόλης μὲ ἐκείνη τῆς Τούσκης (Ἑτρούσκης-Τυρρηνῆς, δηλ. Ἑλληνίδος) Κλουσίας: «... *Ρωμαῖοι πολεμοῦντες πρὸς Τούσκους ἐχειροτόνησαν Βαλέριον Τορκουᾶτον. οὗτος θεασάμενος τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα τοῦνομα Κλουσίαν ἤτειτο παρὰ τοῦ Τούσκου τὴν θυγατέρα, μὴ τυχὼν δ' ἐπόρθει τὴν πόλιν. ἡ δὲ Κλουσία ἀπὸ τῶν πύργων ἔρριπεν ἑαυτήν· προνοία δ' Ἀφροδίτης, κολπωθείσης τῆς ἐσθῆτος, διεσώθη ἐπὶ τὴν γῆν· ἣν ὁ στρατηγὸς διέφθειρε, καὶ τούτων πάντων ἕνεκα κοινῶ δόγματι ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς Κόρσικαν νῆσον πρὸ τῆς Ἰταλίας· ὡς Θεόφιλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν» (δ.π.). Περὶ αὐτῆς διέλαβαν καὶ οἱ Ὑγίνος, (Fab. 35), Servius εἰς Βιργιλίου, «Aeneias» viii. 291, «*Scriptores Rerum Mythicarum Latini*», ἔκδ. Bode, vol. i., pp. 129 sq., 131 sq. Τὶς δύο ἱστορίες παραθέτω, ὡς διεσώθησαν αὐτολεξεί, γιὰ νά ἐννοήσουν οἱ συνέλληνες ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀρχαία καὶ νέα Ἑλληνική, ἀλλ' ὅτι εἶναι κοινὴ καὶ μία ἡ γλῶσσα μας καὶ εὐκόλα κατανοητὴ σέ μᾶς.*

Ἡ ἀσπίδα τοῦ βασιλιᾶ Ἀριστομένη

Τρίτος μετὰ τὶς ἄνω Ἑλληνίδες ἀλεξιπτωτιστὴς ὁ ἐπιφανὴς βασιλιάς τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένης, ὁ ὁποῖος αἰχμαλωτίσθηκε ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν μὲ ὀπλίτες του. Τοὺς μὲν ὀπλίτες του γυμνωθέντας τῶν στολῶν καὶ ὅπλων ἔρριψαν σὲ βάραθρο, τὸν δὲ Ἀριστομένη, τιμῶντες τὴν ἀνδρεία του, ἔρριψαν ἐνδεδυμένο καὶ μὲ τὸν ὀπλισμό του. Ἐκεῖνος ἐνστικτωδῶς κρατῶν τὴν μεγάλην ἀσπίδα του τὴν ἀνεσήκωσε διὰ τῶν χειρῶν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ἀνακόψας ἔτσι τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεως ὡς δι' ἀλεξιπτώτου, προσγειωθείς σῶος καὶ ἀβλαβής. Ἀντελήφθη ὁμως ἐν μέσῳ τῶν πτωμάτων ὅτι ἀδύνατη ἦτο ἡ ἀναρρίχησί του, οὐδὲ ἐφαίνετο ὑφισταμένη ἐξοδος. Παρετήρησεν ὁμως ἀλεπούδες, ποὺ ἐξήρχοντο τοῦ βαραθροῦ. Ἦρπασεν ἐκ τῆς οὐρᾶς τὴν τελευταία καὶ παρὰ τὶς δαγκωματιές τῆς ἐσύρθη εἰς ὀπήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἀδιδε-

Ἡ Ἰόλη περιποιεῖται τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Εὐρυστο στὸ σπίτι τοῦ Ἰφίτου. Φέρει μακροτάτη «ἑσθία ἀναπνυσσόμενην» («κρινολίνο»), πὺν ἔπαιξε ῥόλο ἀλεξιπτώτου καὶ τὴν ἔωσε κατὰ τὴν πώση της ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Οἰχαλίας. (Κιονωτὸς κρατήρας τοῦ 600 π.Χ. Μουσείο Λούδρου.)

ξόδου βαράθρου. Τὴν ὁπὴ αὐτὴ διηύρυνε μὲ ὁστοῦν καὶ ἐξῆλθεν. Ἐναντιόταξε ἀμέσως τὸ στράτευμά του καὶ ἐβάδισε κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ὅταν τὸν ἀντίκρυσαν, ἀπῆλθαν λέγοντας: «αὐτὸς εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ θανάτου», ὥς διαλαμβάνει ὁ ἱστορικός Πολύβιος στὴν «Ἱστορία» του, Δ'.

Οἱ πρῶτοι βατραχάνθρωποι στὸ Ἀρτεμίσιο καὶ τὴν Τύρο

Αλλὰ καὶ ὁ θεσμός τῶν βατραχανθρώπων δὲν ὑπῆρξεν εὕρημα τῶν μέσων τοῦ ἀπελθόντος εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸν προηγήθησαν οἱ πρόγονοί μας. Πρῶτοι γνωστοὶ πρὸς τὸ παρὸν βατραχάνθρωποι ὑπῆρξαν δύο Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Σκιώνη τῆς Χαλκιδικῆς, ἀνήκοντες στὰ δύο φύλα καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένεια, πατὴρ καὶ κόρη. Εἶναι ὁ Σκύλλης ἢ Σκυλλίας ἢ Σκύλλος ὁ Σκιωναῖος καὶ ἡ θυγατέρα του Ὑδνα, ποὺ ἐπετέλεσαν ἄθλο μεγαλύτερον ἐκείνου τῆς καταστροφῆς ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου στὸ Πέρλ Χάρμπορ. Συγκεκριμένως ὁ Σκύλλης κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Περσικῶν πολέμων ὑπῆρξεν ὁ ἱκανώτερος καὶ βαθύτερα καταδυσόμενος δύτες (αὐτοδύτες, χωρὶς συσκευές). Ὡς μᾶς πληροφοροῦν συγγραφεῖς, ἐδίδασκε καὶ τὴν κόρη του Ὑδνα νὰ καταδύεται.

Κατὰ τὴν εἴσοδο τοῦ Ξέρξη μετὰ τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος στὴν Θράκη, κατερχομένου τούτου πρὸς νότον, ἐπεστρατεύθη καὶ ὁ Σκύλλης, ποὺ ἐπεζήτηε τρόπο νὰ λιποτακτῇ πρὸς τοὺς Ἕλληνες. Ἡ νίκη τῶν Ἑλλήνων στὴ Σαλαμίνα κατὰ τοῦ τεραστίου Περσικοῦ στόλου δὲν ἀπεσόδησεν ὀλοσχερῶς τὸν ἐκ τοῦ μεγάλου τῶν Περσῶν στόλου ἐπικρεμώμενο κατὰ τῶν Ἑλλήνων κίνδυνο. Ἡ εὐκαιρία ποὺ ἐπεζήτηε ἦλθε, ὅταν ὁ Περσικὸς στόλος πλέων στὸ Αἰγαῖον εὗρέθη χειμαζόμενος περὶ τὸ Πήλιον ἀπὸ πολλὰ μποφόρ. Πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου ναυαγίων κατέφυγε στὶς ἀκτὲς τοῦ Πηλίου.

Ἄς δοῦμε τὴν περιγραφὴ τοῦ Πausanίου στὰ «Φωκικά», 19: «Παρὰ δὲ τὸν Γοργίαν ἀνάθημά ἐστιν Ἀμφικτυόνων Σκιωναῖος Σκύλλης, ὃς καταδύναι καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχει φήμην· ἐδιδάξατο δὲ καὶ Ὑδναν τὴν θυγατέρα δύεσθαι. Οὗτοι περὶ τὸ ὄρος Πήλιον ἐπιπεσόντος ναυτικῶ τοῦ Ξέρξου διαίου χειμῶνος προσεξιργάσαντό σφισιν ἀπώλειαν, τὰς τε ἀγκύρας καὶ εἰ δὴ τι ἄλλο ἔρημα ταῖς τριήρεσιν ἦν ὑφέλκοντες. Ἀντὶ τούτου μὲν οἱ Ἀμφικτυόνες καὶ αὐτὸν Σκύλλιν καὶ τὴν παῖδα ἀνέθεσαν· ἐν δὲ τοῖς ἀνδριᾶσιν, ὁπόσους Νέρων ἔλαβεν ἐκ Δελφῶν, ἐν τούτοις τὸν ἀριθμὸν καὶ τῆς Ὑδνης ἀπεπλήρωσεν ἡ εἰκὼν· καταδύονται δὲ ἐς θάλασσαν γένους τοῦ θήλεος αἱ καθαρῶς ἔτι παρθέναι». Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀποσπάσματος ἀποκαλύπτεται, ὅτι κατεδύνοντο καὶ οἱ γυναῖκες στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα μέχρι καὶ τῆς ἐφηβείας καὶ ὅτι στὴν κοπὴ τῶν ἀγκυρῶν

καὶ παντὸς ἄλλου ἐρύματος τῶν χειμαζομένων περσικῶν πλοίων συνήρ-
γησεν ἡ κόρη τοῦ Σκύλλιδος Ὑδνα. Γιὰ τὴν τεράστια αὐτὴ προσφορά
τῶν στῆν Ἑλλάδα οἱ Ἀμφικτύονες ἀνέθεσαν στοὺς Δελφοὺς ἀγάλματα
τοῦ Σκύλλιδος καὶ τῆς Ὑδνας. Μάλιστα πληροφοροῦμεθα ὅτι μεταξὺ τῶν
ἀγαλμάτων ποὺ ἤρπασεν ὁ Νέρων περιελήφθη καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ὑδνας.

Ὁ Ἡρόδοτος στὴν «Οὐρανία» γράφει: «... ἐν τῷ στρατοπέδῳ (σημ. Περ-
σικῷ) τούτῳ Σκυλλίης Σκιωναῖος, δῦτης τῶν τότε ἀνθρώπων ἄριστος...
οὗτος ὁ Σκυλλίης ἐν νόῳ μὲν εἶχε ἄρα καὶ πρότερον αὐτομολήσιν ἐς τοὺς
Ἕλληνας, ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχεν ὥς τότε... λέγεται γὰρ ὥς ἐξ Ἀφετέ-
ων δὺς ἐς τὴν θάλασσαν οὐ πρότερον ἀνέσχε πρὶν ἢ ἀπίκετο ἐπὶ τὸ Ἀρτε-
μίσιον, σταδίους μάλιστα κη' (28) τούτους ἐς ὀγδώκοντα διὰ τῆς θαλάσ-
σης διεξελθὼν... περὶ μὲν τούτου γνώμην μοι ἀποδεδέχθω πλοῖω μιν ἀπι-
κέσθαι ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον. Ὡς δὲ ἀπίκετο, αὐτίκα ἐσήμαινε τοῖσι στρα-
τηγοῖσι τὴν τε ναυηγίην ὥς γένοιτο καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν
περὶ Εὐβοίαν».

Στὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ὁ Ἡρόδοτος ὁμιλεῖ περὶ τῆς προθέσεως τοῦ Σκυλ-
λίου νὰ αὐτομολήσῃ ἐκ τοῦ Περσικοῦ στρατοπέδου στοὺς Ἕλληνες καὶ
ὅτι ἐκ τῶν Ἀφετῶν κατεδύθη στὴ θάλασσα καὶ δὲν ἀνεδύθη πρὶν ἀφικθῆ
στὸ Ἀρτεμίσιον, στάδια 28, διὰ θαλάσσης 80 (= 15 χλμ. περίπου) διανύσας...
περὶ αὐτοῦ ἡ γνώμη τοῦ Ἡροδότου εἶναι ὅτι διὰ πλοίου ἀφίχθη στὸ Ἀρτε-
μίσιον. Ἐκεῖ ἐνημέρωσε τοὺς στρατηγούς περὶ τὰ ἀφορῶντα στὸ ναυάγιο.
Κατὰ τὸν Πλίνιον («Φυσικὴ Ἱστορία» 35, 11) Ρωμαῖος ζωγράφος τὸν εἶχε
«γράφει» (ζωγραφῆσει) νὰ κόπτῃ τίς ἄγκυρες τῶν πλοίων τῶν Περσῶν.

Τέλος καὶ ὁ Μέγιστος Ἀλέξανδρος, ὡς ὀρθῶς τὸν ἀποκαλοῦν οἱ Ἀρα-
βες, ἐχρησιμοποίησε βατραχανθρώπους κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Τύρου.

Τὴν ρῆσι τῶν προγόνων «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» ἐπαναλαμβάνο-
με προσθέτοντας: «διὰ τοὺς Ἕλληνας».

Βιβλιογραφία

1. Πλουτάρχου, «Ἠθικά», «Συναγωγὴ Ἱστοριῶν Παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ρωμαϊκῶν», 13η.
2. Ἀπολλοδώρου, «Βιβλιοθήκη», ii 6.1 sq., ἔκδ. Loeb Heinemann.
3. Σοφοκλέους, «Τραχίνιαι», στίχ. 351-365, 476-478.
4. Ὀμήρου, «Ἰλιάς», Π 730, ἔκδ. Loeb Heinemann.
5. Στράβωνος, «Γεωγραφικά», ix. 5.17, ἔκδ. Loeb Heinemann.
6. «Scriptores Rerum Mythicarum Latini», ἔκδ. Bode, vol. i, pp. 129 sq., 131 sq.
7. Διοδώρου Σικελιώτου, «Βιβλιοθήκη» VI, 1, ἔκδ. Loeb Heinemann.
8. Πολυβίου, «Ἱστορία», Δ, ἔκδ. «Παπύρου».
9. Πausανίου, «Φωκικά», ἔκδ. «Παπύρου».
10. Ἀθανασίου Σταγειρίτου, «Ὡκυγία», τόμος I.
11. Πλίνιου, «Φυσικὴ Ἱστορία» 35, 11.
12. Ἡροδότου, «Ἱστορία», Η' 8, ἔκδ. «Παπύρου».

Κωνσταντῖνος Γεωργανᾶς

Τσιμέντο να γίνη

Ώς από μηχανής θεός παρουσιάστηκε ένας καουμπόν. Κουβαλούσε μαζί του μιὰ τσάντα σχέδια με ὄψεις καὶ κατόψεις. «Μάγκες», εἶπε, «γιὰ νὰ γίνη κονόμα, τὸ μαγαζὶ “Ἀκρόπολη” πρέπει νὰ γίνη τσίφτικο. Ἀναλαμβάνω νὰ τὸ ἱσοπεδώσω καὶ νὰ τὸ ξαναφτειάξω μεταμοντέρνο ἀπὸ γυαλὶ καὶ σίδερο». Οἱ ἰθύνοντες τὸ σκέφτηκαν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ... «Δὲν κάνει σετάκι μετὰ τὰ ὑπολοιπα ἐρείπια, mister», τόλμησαν νὰ ψελλίσουν. «Ο.Κ.! Ο.Κ.!\», ἔκανε θαριεστημένα ὁ καουμπόν. «Ἀνατολίτικα παζάρια θὰ κάνουμε τώρα; Λοιπόν! Τελευταία προσφορά. “Ο,τι εἶπαμε, καὶ τὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης bar. Ἐκτὸς ἂν προτιμᾷτε τὸ Ἐρεχθεῖο ντισκοτέκ. Ἀλλὰ ντισκοτέκ μέγκλα. Μετὰ τὰ φωτορρυθμικά του καὶ μετὰ τὰ ὅλα του. Ὅσο γιὰ τὶς εἰσπράξεις μισὰ - μισὰ. Καί, you know, ἔχει ὠραία θέα. Θὰ χεστοῦμε στὰ ντόλλαρος».

Ἡ ἰδέα δὲν ἀκουγόταν ἄσκημα, ἀλλὰ ἐνδομύχως κάτι δὲν τοὺς καθόταν. Καθ' ὅτι δὲν μπορεῖς ἀπὸ τὴ μιὰ νὰ πιέξης τὸ Λονδίνο νὰ σοῦ γυρίσῃ τὰ μάρμαρα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη στάχτη καὶ μπούλμπερη τὸ μνημεῖο. Ζήτησαν χρόνο, γιὰ νὰ σκεφθοῦν τὸ ζήτημα. Τὸ πάλαιψαν ἀπὸ δῶ, τὸ φεραν ἀπὸ κεῖ, δὲν τοὺς ἔδβαινε. Κι ὁ καουμπόν νὰ διάζεται: «Μὰ τόσες κούδεντες γιὰ κάτι παλιόπετρες. Δέκα οὐρανοξύστες θὰ ἔχῃ σηκώσει στὸ Νιου Γιόρκ». Οἱ ἰθύνοντες νόες, πὺν ἐφοδοῦντο τὸ κράξιμο (καὶ ὄχι μόνον), ὅλο καὶ τὸ τραινάριζαν, ὥσπου ὁ καουμπόν δὲν ἄντεξε μιὰ μέρα καὶ ξέσπασε: «Καλὰ μοῦ λέει ὁ συνεργάτης μου Μωυσῆς Ἀαρὼν ὅτι σεῖς οἱ Ἕλληνες εἴστε ἐθνικιστές, πατριῶτες καὶ φασίστες, ἀφοῦ σκέφτεστε καὶ νὰ κουνήσετε μιὰ πέτρα ἐκείνου τοῦ πολεμοκάπηλου τοῦ, πῶς τὸν λένε, τοῦ Περικλῆ, πὺν ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν Ἀθηναϊκὴ ἡγεμονία. Φτοῦ σας, φασίστες. Ἔχει δίκιο δουνὸ ὁ Ἀαρὼν».

Εἶπε. Καὶ οἱ ἰθύνοντες νόες αἰσθάνθηκαν ντροπὴ, πὺν ὁ Μωυσῆς Ἀαρὼν τοὺς θεωροῦσε πατριῶτες, ἐθνικιστές καὶ φασίστες. Μὰ ἡ ντροπὴ τοὺς μετεβλήθη σὲ πανικό, ὅταν ἔγινε ὁ μεγάλος σεισμός. Ὅταν ἐπιτέλους ἦλθαν στὰ ἴσα τους, κάποιος ἀνεφώνησε: «Εὖρημα!» καὶ ἄρχισε νὰ πηδᾷ σὰν καγκουρὼ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. «Κύριοι», ἔκραξε, «θὰ ποῦμε στὸ πόπολο ὅτι ὁ Παρθενὼν ἔπαθε μεγάλη ζημιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ ταρακούνημα, εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ κατεδαφιστέος. Ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ πανόμοιο τσιμεντένιο. Καὶ σᾶς δηλώνω ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι φασίστας καὶ οὔτε ἔχω καμμία σχέση μετὰ τὸ γένος τῶν Ἀλκμεωνιδῶν». Ἀμέσως ὅλοι οἱ ἰθύνοντες νόες ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ρυθμικά «τσι-μέ-ντο», «τσι-μέ-ντο» καὶ παράλληλα νὰ ὑπογράφουν ὑπεύθυνες δηλώσεις ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὶς παραφνάδες αὐτοῦ. Ἀνέθεσαν τὴν ἐργολαβία στὸν καουμπόν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ δώσῃ τὶς ὑπεύθυνες δηλώσεις στὸν συνεργάτη του, πού, ὡς γνωστόν, εἶναι δημοκράτης, κοσμοπολίτης, ἀνεξίθρησκος καὶ εἰρηνιστής.

Γιῶργος Πετρόπουλος

Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΟΡΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟ «ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ» ΤΟΥ «ΝΗΠΙΟΒΑΠΤΙΣΜΟΥ»

Πώς οι Χριστιανοί εξαφάνισαν την ελληνικότητα

Ο νηπιοβαπτισμός θεωρείται ως τὸ πλέον σημαντικό χριστιανικό μυστήριο και αποσκοπεῖ σύμφωνα με τὴν Ἐκκλησία στὴν ἐγκαιρὴ ἀπαλλαγὴ τῶν νηπίων ἀπὸ τὸ «προπατορικό ἁμάρτημα». Θεωρεῖται θανάσιμο λάθος ἓνα δρέφος ἢ νήπιο νὰ φύγῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀβάπτιστο, διότι ἔτσι ἡ ψυχὴ του δὲν θὰ ἡσυχάσῃ ποτέ. Αὐτὰ γνωρίζουμε λίγο πολὺ ὅλοι μας καὶ συνήθως τὰ ἀποδεχόμαστε δίχως δευτέρη σκέψη.

Ὡστόσο τὰ ἀληθινὰ αἷτια τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ, τουλάχιστον ὅπως αὐτὰ προκύπτουν μέσα ἀπὸ τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆ βυζαντινῆ νομοθεσίας, φαίνεται νὰ εἶναι ἄλλα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν. Ὅπως θὰ δείξουμε στὶς ἀμέσως παρακάτω σειρές, ὁ νηπιοβαπτισμός υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ ἐγίνε θεσμός καὶ νόμος τοῦ Ἀνατολικοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους μὲ σκοπὸ ἀποκλειστικὸ στὴν πολιτιστικὴ ἐθνοκτονία τῶν ἐλληνικῶν πληθυσμῶν καὶ ἦταν ἐνταγμένος στὸ γενικώτερο σχέδιο τοῦ βίαιου προσηλυτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων στὸν Χριστιανισμό. Μπορεῖ μάλιστα νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς μιὰ μορφή «παιδομαζώματος». Ἀς πάρουμε ὅμως τὰ στοιχεῖα μὲ τὴ σειρά.

Ἡ Ἐκκλησία σύμφωνα μὲ ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς θεωρεῖ ὅτι ὅσοι ἔχουν βαπτισθῇ παύουν νὰ εἶναι πλέον Ἕλληνες, δηλαδή τὸ βάπτισμα σημαίνει ἀπόρριψη τοῦ πολιτισμικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ὅρου «Ἕλλην»:

«τούτους, λέγω, πάντας ὡς Ἕλληνας δεχόμεθα, ἤτοι ὡς πάντῃ ἀβαπτίστους, διότι αὐτοὶ ἢ τελείως δὲν ἐβαπτίσθησαν ἢ ἐβαπτίσθησαν μὲν, ὃχι ὅμως ὀρθῶς καὶ καθὼς βαπτίζονται οἱ ὀρθόδοξοι...» (Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Κανὼν Ζ' ἢ ἐρμηνεία τοῦ Κανόνα ὑπὸ Ἀγαπίου ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ).

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἕλληνες ἀρνοῦνταν νὰ γίνουν Χριστιανοὶ ἢ βαπτίζονταν φαινομενικά, γιὰ νὰ γλιτώσουν ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴν ἐξορία, ἐνῶ στὴν οὐσία διατηροῦσαν κρυφὰ τὶς πατροπαράδοτες λατρεῖες καὶ πατρῶες πεποιθήσεις περὶ τοῦ θεοῦ, τὸ Βυζαντινὸ Κράτος θέσπισε τὸν ὑποχρεωτικὸ νηπιοβαπτισμό ὡς τὴν πλέον ἀποτελεσματικὴ λύση στὸ «ἐλληνικὸ πρόβλημα». Ἀκολουθεῖ ἓνα λίαν ἀποκαλυπτικὸ ἐδάφιο ἀπὸ τὴ νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ:

«Θεσπίζουμε δὲ καὶ νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο τὰ παιδιά, ὅταν εἶναι σὲ μικρὴ ἡλικία, θὰ πρέπει νὰ βαπτίζονται ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀναβολή, ὅπως καὶ ὅσοι εἶναι μεγαλύτεροι στὴν ἡλικία θὰ πρέπει νὰ συγχάζουν στὶς ἱερώτατες ἐκκλησίες καὶ νὰ διδάσκονται τὶς θεῖες γραφές καὶ τοὺς θεῖους κανόνες. Ἔτσι, ἀφοῦ ἐννοήσουν καλὰ τὴν

ἀληθινὴ πίστις καὶ ἀποβάλλουν τὴν παλιά (= ἑλληνικὴ) πλάνη, θὰ μπορέσουν νὰ δεχθoὺν τὸ βάπτισμα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ δεχθoὺν καὶ θὰ προφυλάξουν τὴν ἀληθινὴ πίστις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ δὲν θὰ ἀλλάξουν πάλι τὴν πίστις τους πρὸς τὴν παλιά πλάνη» («Ἰουστινιάνειος Κώδικας» 1.11.10).

Ὁ νηποδιαπισμὸς λοιπόν, ὅπως ἀποδεικνύεται, εἶναι μέσο βίαιου καὶ ὑποχρεωτικοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων στὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἀποσκοποῦσε στὴν ἐξάλειψη τῆς ἐθνικῆς συνείδησης καὶ στὴν ἀλλοτρίωση τῶν Ἑλλήνων.

Γιατί ἀπαγορεύεται νὰ ὀρκίζεται κανεὶς στὸ θεῖο;

Συχρὰ ἔχουμε ἀκούσει φωνὲς διαμαρτυρίας, ποὺ ζητοῦν νὰ ἀπαλειφθῇ στὸν ὄρκο ποὺ δίδεται σὲ δικαστήρια, στράτευμα, δημόσιες ὑπηρεσίες, στὸ κοινοβούλιο καὶ ἄλλου ἢ ἐπὶ κλησὶ τοῦ θεοῦ. Οἱ χριστιανοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι ὄρκος στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἢ καὶ ἐπὶ κλησὶ τοῦ ὡς μάρτυρα γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ ὄρκου εἶναι ἁμαρτία, ποὺ προσβάλλει τὸ θεῖο. Καὶ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση ἀκοῦμε τὰ ἐπιχειρήματα, δίχως ὅμως νὰ γνωρίζουμε τὴν ἀληθὴ αἰτία αὐτῆς τῆς ἐμμονῆς. Συνήθως θεωροῦμε ὅτι πρόκειται περὶ «θεολογικοῦ ζητήματος», διότι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀλλὰ καὶ ἡ Καινὴ τὸ ἀπαγορεύουν. Εἶναι ὅμως μόνο θεολογικὸ τὸ ζήτημα;

Στὴν οὐσία τοῦ εἶναι ἀκόμη μία θέση, ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τὴ μεθοδευμένη ἐξαφάνιση τῶν πατρῶων ἑλληνικῶν παραδόσεων. Οἱ Ἕλληνες συνήθιζαν, ὅταν ὠρκίζονταν, νὰ ἐπικαλοῦνται ὡς μάρτυρά τους κάποιον θεὸ ἢ τὸν Ἥλιο. Ἡ ἐπὶ κλησὶ μάλιστα τοῦ Ἥλιου ἢ τοῦ Δία εἶναι ἀκόμα ζωντανὴ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας, ἰδίως στὰ Ἀνώγεια τῆς Κρήτης («μὰ τὸν Ζᾶ») καὶ στὴ Μεσσηνία («Διὸς σχωρέστον»). Οἱ Ὀρθόδοξοι λοιπὸν θεώρησαν ὅτι στὸ γενικώτερο σχέδιο ἀφελληνισμοῦ ποὺ ἐφάρμοζαν ἔπρεπε νὰ ἀποκόψουν τοὺς Ἕλληνες καὶ ἀπὸ αὐτὴ τους τὴ συνήθεια. Ἀκολουθεῖ ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου:

«Τοὺς ὁμνύοντας ὄρκους ἑλληνικοὺς ὁ κανὼν ἐπιτιμῶις καθυποβάλλει καὶ ἡμεῖς τούτοις ἀφορισμὸν ὀρίζομεν» (ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Κανὼν ΨΔ').

Πλέον ἀποκαλυπτικὴ στὸν παραπάνω κανόνα εἶναι ἡ ἐρμηνεία ποὺ δίνουν ὁ ἱερομόναχος Ἀγάπιος καὶ ὁ μοναχὸς Νικόδημος. Ἐξηγοῦν, ὅτι οἱ ἑλληνικὲς συνήθειες (ὅπως ὁ ὄρκος) πρέπει νὰ μισοῦνται ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, καὶ μάλιστα ἀπαγορεύουν κάθε ἀντιστοιχὴ ὀρκωμοσία, ἀκόμα καὶ ἂν ἀπευθύνεται στὸ θεὸ τῶν Χριστιανῶν, διότι εἶναι μίμησις πράξεως ἑλληνικῆς. Τὸ κείμενο ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Οἱ τῶν Ἑλλήνων συνήθειαις πρέπει νὰ μισοῦνται ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, διὰ τοῦτο ὁ παρὼν Κανὼν ἀφορίζει ἐκείνους τοὺς Χριστιανούς ὅπου κατὰ τὴ συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων ὁμνύουν ἢ εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς ἐκείνων, λέγοντες μὰ Δία ἢ εἰς τὰ στοιχεῖα οἷον μὰ τὸν Ἥλιον, μὰ τὸν Οὐρανὸν καὶ ἄλλα παρόμοια καθὼς καὶ ὁ πᾶ' (=81ος) τοῦ Βασιλείου Κανὼν εἰς ἐπιτίμια ὑποβάλλει αὐτούς. Πλὴν ὁ μὲν Βασίλειος ἐνδεκα χρόνους κανονίζει ἐκείνους ὅπου χωρὶς μεγάλῃ ἀνάγκῃ βασάνων ἀρνηθοῦν τὴν πίστιν καὶ φάγουν εἰδωλόθυστα' καὶ ὁμόσουν ὄρκους τῶν Ἑλλήνων, καθὼς αὐτοὶ δηλαδὴ τοὺς πιστεύουσιν. Ὁ δὲ παρὼν Κανὼν τῆς Συνόδου ἀφορίζει, ὡς λέγει ὁ Βασσαμών, ὄχι μόνον τούτους, ἀλλὰ καὶ τοὺς μὴ ἀρνηθέντας τὴν πίστιν Χριστιανούς, ὁμνύοντας δὲ ὄρκους κατὰ τὴ συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων».

1. *Εἰδωλόθυστα*: Ἔτσι ὠνόμαζαν οἱ Χριστιανοὶ τὸ κρέας τῶν θυσιαζομένων ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ζώων, τὸ ὁποῖο μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς μοιραζόταν στοὺς ἀπόρους. Οἱ θυσίαι στὴν ἑλληνικὴ λατρεία ἦταν στὴν πραγματικότητα κοινὰ συσσίτια, στὰ ὁποῖα προηγοῦνταν ἡ πατροπαράδοτη τελετουργία, ἀκολουθοῦσε ἡ προσφορά στοὺς θεοὺς ἐκείνων τῶν μελῶν (κόκκαλα, δέσμα) ποὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔτρωγαν καὶ στὸ τέλος οἱ συμμετέχοντες μοιραζόνταν τὸ κρέας ποὺ ἦταν κατάλληλο γιὰ τροφή. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε ἀπαγορεύσει στοὺς Χριστιανούς νὰ τρῶνε ἀπὸ τὸ κρέας ζώου ποὺ εἶχε θυσιασθῇ.

Γίνεται φανερό ότι πίσω από τις «θεολογικές» δοξασίες της Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ βρίσκεται κεκαλυμμένη μία βαθύτερη καὶ οὐσιαστική ἀνθελληνική αἰτία.

Οἱ φωτίες τοῦ Ἀἱ - Γιάννη καὶ ἡ Πρωτομαγιά

Η ἐπιχείρηση ἀφελληνισμοῦ, ποὺ διεξήχθη ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους μὲ τὴ συνεργασία καὶ ὑποκίνηση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, δὲν περιορίστηκε μόνο στὶς σφαγές, τοὺς ἐκτοπισμούς, τὶς ἐξορίες, τὴ δήμευση περιουσιῶν καὶ ἄλλα «θεάρεστα ἔργα», ἀλλὰ ἐπέτυχε καὶ μία συστηματικὴ ἐθνικονία (δολοφονία ἐθνικῶν συνειδήσεων), ἡ ὁποία ξεκινούσε, ὅπως εἶδαμε, μὲ τὸν ὑποχρεωτικὸ νηπιοβαπτισμό καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα συνεχιζόταν μὲ τὴ διὰ νόμου ἀπαγόρευση ὅλων τῶν ἐλληνικῶν ἡθῶν, ἐθίμων καὶ συνηθειῶν. Ἀξιοπροσοχῆς ὅμως εἶναι ὅτι οἱ ἐλληνικὲς συνήθειες ἐπιβίωσαν τῶν διωγμῶν τόσο στὰ πλαίσια τῶν παραδόσεων ὅσο καὶ τῶν πολιτικῶν ἡθῶν, ὅπως εἶδαμε γιὰ παράδειγμα μὲ τὸν ὄρκο. Ἡ Ἐκκλησία στὴν προσπάθειά της νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ἀνάμνηση τῆς ἐλληνικῆς συνείδησης, ὥστε νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὴ ρωμαϊκὴ – ρωμαιοχριστιανικὴ (ρωμοί, ρωμαίικο), ἀφώρισε καὶ ὅσες ἐκδηλώσεις λατρείας θύμιζαν τὸ ἐλληνικὸ παρελθόν, ἀκόμα καὶ ἂν ἀπευθύνονταν σὲ χριστιανοὺς ἁγίους. Ἐτσι χαρακτηριστικὰ ἀναφέρουμε ὅτι τὸ ἔθιμο τοῦ νὰ πηδάμε φωτιὲς τὴ μέρα τοῦ Ἀἱ - Γιαννιοῦ ἀφωρίσθηκε ὡς ἐλληνικὸ (παρ' ὅλα αὐτὰ ἐπιβίωσε μέχρι καὶ τὶς μέρες μας):

«Ἐπειδὴ καὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐθνικῶν μερικοὶ Χριστιανοὶ ἀναπτὰν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ οἰκίας τῶν πυρκαϊῶν, τὰς ὁποίας ἐπήδων καὶ διέπερνων ἐπάνωθεν, ἡ Σύνοδος αὕτη τοὺς μὲν κληρικούς, ὅπου πράξουν τοιοῦτον εἰς τὸ ἐξῆς, καθαιρεῖ, τοὺς δὲ λαϊκοὺς ἀφορίζει. Θέλουσα δὲ νὰ δείξῃ, ὅτι ἂν τὰ τοιαῦτα ἐλληνικὰ ἔθνη γινόμενα παρὰ τῶν ἀτελῶν Ἰουδαίων ἐκίνουν τὸν Θεὸν εἰς ἀγανάκτησιν καὶ ὀργήν, πόσω μᾶλλον αὐτὸν παροργίζουσιν, ὅταν γίνωνται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς τοὺς τελείους καὶ τοῦ Εὐαγγελίου μαθητάς...» (Ἑρμηνεία στὸν Κανόνα ΞΕ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου· πηγὴ: «Πηδάλιον»).

Ἐπίσης ἓνα ἄλλο ἔθιμο ποὺ ἐπιβιώνει μέχρι σήμερα, ἐκεῖνο τῆς Πρωτομαγιάς, ὅπου οἱ Ἕλληνες κάνουν ἐκδρομὲς στὴν ἐξοχὴ καὶ πλέκουν στεφάνια ἀπὸ λουλούδια, τὰ ὁποία φοροῦν καὶ στὴ συνέχεια μὲ αὐτὰ στολίζουν τὶς εἰσόδους τῶν σπιτιῶν τους, ἀφωρίσθηκε ὡς ἐλληνικὸ:

«Γίνονται δὲ οἱ Κλήδονες οὗτοι κατὰ τὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου, καθὼς καὶ οἱ πυρκαϊαὶ ἔμπροσθεν εἰς τὰς θύρας τῆς κάθε οἰκίας, τὰ ὁποία πρέπει νὰ ἐμποδισθοῦν μὲ ἐπιτίμια ἀφορισμῶν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς πνευματικούς, ὁμοίως καὶ οἱ Μάιοι, ἧτοι τὰ διάφορα ἄνθη καὶ λουλούδια, ὅπου δάνουσί τινες εἰς τὰς θύρας τῶν τῆν α' (1η) Μαΐου, ἐπειδὴ καὶ αὕτη εἶναι συνήθεια ἐλληνικὴ καὶ ἐθνικὴ καὶ ἄλλοτρία ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, καθὼς καὶ ὁ αἰδίδιμος ἐκεῖνος Πατριάρχης Μιχαὴλ, ὁ τῶν φιλοσόφων ὑπάτος, ἔλαβε μεγάλῃ ἐπιμέλειαν καὶ κατήργησε πάντα τὰ τοιαῦτα σατανικά καὶ ἐλληνικὰ ἐπιτηδεύματα» (Ὑποσημείωση 1 στὴν ἑρμηνεία τοῦ Κανόνα ΞΕ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου· πηγὴ: «Πηδάλιον»).

Ἡ Ἐκκλησία δολοφόνησε τὴν ἐλληνικὴ μας συνείδηση

Ανατρέχοντας στὸ «Πηδάλιον», τὸ βιβλίο ποὺ ἐμπεριέχει ὅλους τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνες (ὀνομάζεται καὶ «Σύνταγμα τῆς Ἐκκλησίας»), ὁ ἀναγνώστης μένει ἄφωνος μπροστὰ στὸ μῖσος ποὺ τρέφει ἡ Ὁρθόδοξία ἀπέναντι σὲ ὅ,τι ἐλληνικὸ. Τὰ ἐνδεικτικὰ ἀποσπάσματα ποὺ παραθέσαμε ἀποτελοῦν μόνο ἓνα μικρὸ

Ὁρειχάλκινη κεφαλή τοῦ Ὁρκίου Διὸς τοῦ ε' π.Χ. αἰ., στὸν ὁποῖο, ὅπως ἀναφέρει ὁ Πανσανίας («Ἡλιακά»), ὠρκίζονταν οἱ ἀθλητὲς ὅτι ἀγωνιζόμενοι θὰ τηρήσουν τὰ ὑψηλὰ Ὀλυμπιακά ἰδεώδη. (Βρέθηκε στὴν ἀρχαία Ὀλυμπία καὶ ἀπόκειται στὸ Ἐθνικὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο.)

κομμάτι τῶν ἀπαγορεύσεων πὺν ἔχει θεσπίσει ἡ Ἐκκλησία, ὥστε νὰ μᾶς ἀφελληνίσῃ. Καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς ἰσχυρίζονται κάποιοι ἱστορικοὶ καὶ κάποιοι κληρικοὶ ὅτι ὁ κλῆρος διέσωσε τοὺς Ἕλληνες κατὰ τὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, ὅταν στὸ «Πηδάλιον», τὸ ὁποῖο γράφτηκε ἀκριβῶς στὴν περίοδο τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ, βλέπουμε νὰ παροτρύνονται συνεχῶς ἱεράρχες καὶ ἀπλοὶ κληρικοὶ νὰ κάνουν ὅ, τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι τους, γιὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἐλληνικὴ συνείδηση τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἄν ὑπάρχῃ ἐλληνικὴ συνείδηση, ὀφείλεται στοὺς Ἕλληνες διαφωτιστές, πατριῶτες καὶ ἐπαναστάτες τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνα καὶ ὄχι στὸν χριστιανισμό.

Στέφανος Μυτιληναῖος

Ἀνώνυμος Ἐταιρεία Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ

Τὸ ὑπέρροχο Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καὶ ὁ ὑπουργὸς του ἔχουν – πέραν τῶν ἄλλων – συστήσει καὶ «Ἀνώνυμη Ἐταιρεία Γιὰ Τὴν Προβολὴ τῆς Ἑλληνικῆς Κληρονομιάς». Ὅμως ἐκτός ἀπ' τὴν μονόπλευρὴ καὶ συστηματικὴ προβολὴ τοῦ «χριστιανικοῦ Βυζαντίου» ποὺ ἡ Ἐταιρεία αὐτὴ ἐπιδίδεται, ὁ αὐτοχαρακτηρισμὸς τῆς αὐτὸς εἶναι πράγματι ὅ,τι πιὸται-ριαστὸ γιὰ τὸ Ρωμαϊκόν. Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι γι' αὐτοὺς στὴν καλύτερη περι-πτωση μία τουριστικὴ διομηχανία – ἂν δὲν εἶναι κάτι ποὺ πρέπει «νά ριφθῇ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον».

Π.Α.Κ.**Πλάγιες ἐπιθέσεις**

Ἐνθαρρυνέμενοι καὶ ὑποστηριζόμενοι ἀπὸ παντοῦ διάφοροι «ἐλληνίζοντες», βγαίνουν στὰ μέσα ἐνημέρωσης καὶ προβαίνουν σὲ «πλάγια» ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλη-νικοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖο ἀνυπεράσπιστο ἀμπαρώνεται ἀπὸ κακόνυχους ἐκδικητὲς (τὸ φῶς του ἐκθέτει τὸ μέγα τους ἔλλειμμα). Ὅταν ἀκούῃ κανεὶς τέτοιες σκηνοθετημένες ἐκπο-μπὲς στὴν τηλεόραση, ὅπου ἐπίσημα μέλη τῆς θρησκείας καὶ ἄλλοι «ἐλληνίζοντες», ποὺ πράγματι εἶναι κρυφὰ ὄργανά της, ἐμφανίζονται, σκέπτεται ὅτι, ἐὰν ἡ πολιτεία δὲν συρόταν στὸ ἄρμα μιᾶς ἀνθελληνικῆς «παγκοσμιοποίησης», οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ καταδικάζο-νταν γιὰ ἐσχάτη προδοσία. Καὶ δὲν εἶναι οἱ μόνοι παγκοσμίως, ὅταν αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ἰουδαϊσμὸς τοῦ Γιαχβὲ ἐπιχειρεῖ «τελικὴ λύση» ἀπέναντι στὸ «Ἑλληνικὸ «Πρόβλημα».

Χρησιμοποιοῦν τὴν ἴδια τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα, δόλια καὶ σκόπιμα παραποιημέ-νη, γιὰ νὰ τὴν στρέψουν ἐναντίον τῆς ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως! Γιατί ὁ ἐβραϊοχριστιανι-σμὸς μόνο μὲ δόλο καὶ ψέμα μπορεῖ νὰ σταθῇ ἀπέναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος. Αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν, ἀντιστρέφοντας τὴν ἱστορίαν καὶ θρῆσκοντας «στοιχεῖα» τοῦ χριστιανισμοῦ στὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα, τῶν ὁποίων διεκ-δικοῦν καὶ τὴν ιδιοκτησίαν!.. Ἀπίστευτο. Καὶ ὅμως τὸ ἴδιο κάνουν γιὰ 2.000 χρόνια.

Π.Γ.**Ἱπποκράτης καὶ ἅγιος Ραφαήλ**

Τὸ γεγονὸς ὑπῆρξε ἀναντίρρητα χαρμόσυνο, τὰ παρεπόμενά του ὥστόσο θὰ πρέπει νὰ μᾶς προβληματίσουν σοβαρά, ἀφοῦ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνε-ται. Ὁ μικρὸς Κώστας ἀπὸ τὸ Βόλο ἐπέστρεψε πρὸς δμήνιον ὑγιὲς ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ θεραπείαν, στὴν ὁποία ὑπεβλήθη. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς ἡ οἰκογέν-εια ἐσπευσε στὸ γνωστὸ σούπερ μάρκετ ἐλπίδων τῆς Λέσβου, γιὰ νὰ ἐκκληρώσῃ τὸ τάμα στὸν Ἅγιον. Ἀνάμεσα στὸ δρόμο τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς δεισιδαιμονίας κάποιον ἐπιλέγουν καὶ τοὺς δύο μὲ ἀποτέλεσμα τὸν διχασμὸ τῶν σινειδῶσών τους. Ἀπ' τὴ μιὰ ὁ Ἱπποκρά-της, ποὺ σώζει τίς ζωὲς καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ γιαχδικὴ μαγγανεία, ποὺ κάνει καλὰ τὴ δουλειὰ της. Τόσο δύσκολο εἶναι νὰ καταλάβῃ κανεὶς, πῶς ὅταν ὁ γιατρός μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ «θεία χάρις» βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο; Κι ἂν μὲν σωθῇ ὁ ἀσθενής, συρρέουν οἱ Ρωμοὶ στὶς ἐκκλησίες καὶ τίς μονὰς γιὰ ἐκφραση εὐχαριστιῶν καὶ δοξολογίες στὴν παντοδυνα-μία τοῦ Γιαχβὲ ἂν πάλι ἀποδῇ μὴ, ἔ, «ἦταν θέλημα Θεοῦ...»! Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ καθίσῃ τὸν ἅγιον στὸ σκαμνὶ (ἐνῷ τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τοὺς γιατροὺς). Ἡ σχιζοφρέ-νεια τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ» σὲ ὅλο τῆς τὸ μεγαλεῖο: Θυμίζει εὐστοχα τὴν παροιμία «ἄλλοῦ τὰ κακαῖσιματα κι ἄλλοῦ γεννοῦν οἱ κόττες».

Μ.Μ.

Χωρίς σχόλια

‘Ο Γάλλος ύπουργός Παιδείας κ. Ζάκ Λάνγκ στην «Έλευθεροτυπία»:
«Θά ήθελα νά δώ νά διδάσκονται τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά μὲ τὸν ἴδιο
ζῆλο, πὺν ἐπιδεικνύουμε ἐμεῖς, καὶ στὰ ἑλληνικά σχολεῖα».

Ω

Θριαμβολογοῦσα πολυκαιρία

Ἔτσουζε πάντοτε καὶ τσοῦζει δέβαια καὶ πονάει ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ οἱ ἐποχές πὺν ἕνας Τζιορντάνο Μπροῦνο παραδινόταν στὴν πυρά, ἕνας Ροῖδης ἀφωριζόταν κι ὁ Καΐρης εἶχε τὸ γνωστό του τέλος πέρασαν πιά ἀνεπιστρεπτί. Παρ’ ὅλ’ αὐτὰ ὅμως κάποιοι θιασῶτες αὐτῶν τῶν μεθόδων τάχα ἡ δῆθεν ἐκφραστές τῆς «ἀγάπης» θέλησαν νὰ ἀφορίσουν τὴν Λιλὴ Ζωγράφου, ἐπειδὴ μὲ ἑλληνικὴ παρησία στὸ μνημειῶδες ἔργο τῆς «Ἀντιγνώση» χρέωσε τὴ διάλυση τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας στοὺς προπάτορες αὐτῶν τῶν κυρίων...

Ἔτσι φθάσαμε στὸ σήμερα, ὅπου π.χ. ὁ «Δαυλός» ἀποκαλεῖται «περιοδικὸ παγανιστικοῦ αἰσχυρῶς», οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἐπανελλήνιση «εἰδωλολάτρες», «ἐχθροὶ τῆς πίστεως» καὶ ἄλλα πολλὰ φαιδρά. Γεννιέται ὅμως ἕνα καίριο ἐρώτημα: Ἄν οἱ ἡγήτορες τοῦ δόγματος θριαμβολογοῦν γιὰ τὴ δισχλιετὴ παρουσία τους, τότε οἱ Ἕλληνες γιὰ τὴν πολυχλιετὴ παρουσία - ἱστορία τους ἐπὶ τοῦ πλανήτη θὰ πρέπει νὰ σιωποῦν;

Δ.Α.

Θεοδωράκης - Μπιθικώτσης - ποιητές

ΠΑίρνουμε τὴ φωνὴ τοῦ δευτέρου, ὅπου μέσα τῆς περνοῦν τὰ ἄλλα δύο μέρη τοῦ τρίπτυχου, πὺν εἶχε τὴν ἐκφραστικὴ δύναμη νὰ ἐμφανίξῃ τὸ χρῶμα τους. Ὁ Γρηγόρης ἔφθασε στὸ καταπληκτικό: τὴν ἴδια στιγμή ἡ ὑπέροχη αἰσθητικὴ μετάλλαξη τῆς φωνῆς του νὰ θρίσκη τὶς αἰσθητικὲς μεταλλάξεις τῶν ἄλλων δύο μερῶν, πὺν σὲ ξεχωριστὸ ἐπίπεδο προσέφερε καὶ πὺν αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀνεξάρτητα δημιουργοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν μουσικὴ καὶ τὴν ποίηση, μέσα ἀπὸ τὴ μελωδία καὶ τὴν ἄρθρωση τοῦ λόγου. Τὰ δημιουργοῦσε καὶ τελικὰ τὰ ἔνωσε, χωρὶς κανέναν ἀπὸ τὰ τρία νὰ χάνῃ τὴν ἀτομικότητά του, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα νὰ ἐνεργῇ σὰν ἐνιαῖο σύνολο μέσα ἀπὸ τὴν τριπλὴ αἰσθητικὴ μετάλλαξη.

Τὰ κλασικὰ του τραγούδια, ὅταν ἀποκάλυπτε αὐτὸν τὸν κόσμον μέσα ἀπὸ τὴ δύναμη καὶ τὴ φρεσκάδα τῆς πρωτογενοῦς δημιουργίας, κάνουν τὴ φωνὴ του ἕνα σύμβολο γιὰ ἐμᾶς, ὅταν ἡ καλλιτεχνικὴ συγκίνηση πὺν μᾶς προκαλεῖ φθάνει στὴν ἀπόγνωση τοῦ ἀνεξήγητου. Ναι, ἔτσι εἶναι τὸ θαῦμα, τὸ θαῦμα τῆς ἀληθινῆς φύσης, ὅταν αὐτὴ μᾶς προσφέρει τὰ δῶρα τῆς μέσα ἀπὸ τὴν ἀνεπανάληπτη ἀλήθεια τῆς Ἀρμονίας - μέλος - λόγος ἐνώνουν τὶς φωνὲς τῶν τριῶν στοιχείων, τὰ ὅποια δὲν δανείζονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, παρὰ σὲ μιὰ μεγαλειώδη αἰσθητικὴ ἀνεξαρτησία καὶ αὐθεντικότητα συναντῶνται ψηλὰ στὴν ἔνωση τοῦ αἰσθητικοῦ ἀποτελέσματος.

Π.Γ.

Τζατζίκι καὶ σουβλάκι

Δείχνει δυσανεξία γιὰ τὸ κῦρος τῆς Ἑλλάδος στὸ ἐξωτερικὸ ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ δήλωσε πὺς «ἡ Ἑλλάδα εἶναι γνωστὴ μόνο γιὰ τὶς ἀκτές τῆς, τὸ σουβλάκι τῆς καὶ τὸ τζατζίκι τῆς». Γιατὶ κακοφαίνεται στὸν μακαριώτατο, πὺν ἡ Ἑλλάδα εἶναι γνωστὴ γιὰ τὴν ὡραία φύση τῆς καὶ τὰ καλὰ φαγητά τῆς; Τί ἄλλο ἀπέμεινε ἄλλωστε ἀπ’ τὸ ἑλληνικὸ μεγαλεῖο τῆς ἀρχαιότητος νὰ θαυμάσουν σήμερα οἱ ξένοι, ἀφοῦ οἱ ὁμοειδέατες του φρόντισαν πρὶν 17 αἰῶνες νὰ καταστρέψουν τὰ πάντα; «Τοῦ ρασοφόρου σύντριψε ὁ πέλεκυς κι ἡ ἀξίνα» ἄλλα πράγματα, ὅχι τὸ σουβλάκι καὶ τὸ τζατζίκι.

Π.Α.Κ.

ΗΘΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μία προσπάθεια ανά-μνησης

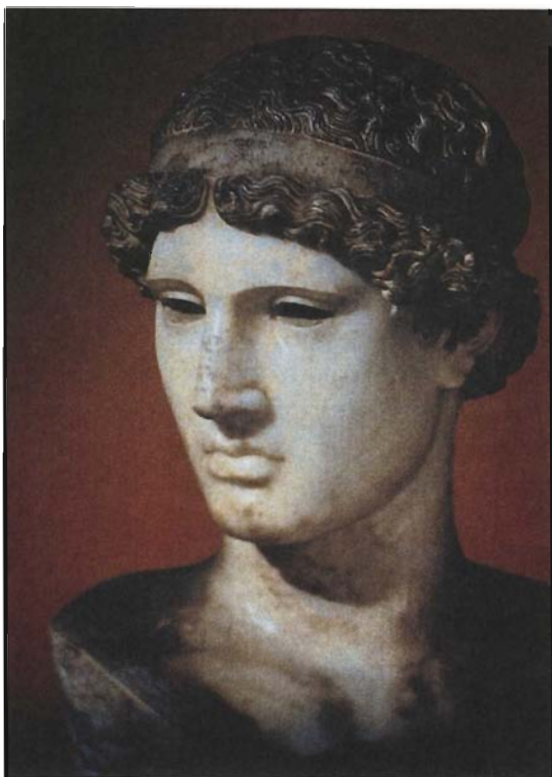
Κάθε πολιτισμός έχει τὸ δικό του ἦθος, δηλαδή τὸν τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν - φέρεσθαι. Τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν, ἀπόρροια τοῦ ἦθους, μεταβάλλονται στὸ χῶρο - χρόνο. Καὶ ἡ δυσκολία τῆς κατανόησής τους ἐγκείται στὴν προσέγγιση, πὺν συνήθως γίνεται μέσῳ τοῦ ἰσχύοντος ἥθους, πὺν στηρίζεται στὴν ἠθική. Αὐτὴ ὡς «*σύνολον κανόνων συμπεριφορᾶς*», ὅπως ὀρίζεται, σήμερα ἔχει σχέση κυρίως μὲ τὶς θρησκείες τοῦ «Κυρίου» (Γιαχβέ, Ἀλλάχ, Ματρίγια κ.λπ.) καὶ ὅχι μὲ τὴν κοινωνία - «πολιτεία». Στὸ κάτω - κάτω ἡ λέξη «*ἠθική*» δὲν ὑπῆρχε στὸ ἀρχαῖο λεξιλόγιο, οὔτε καὶ ἡ ἔννοια.

Καθαρίζοντας τὸ νοῦ ἀπὸ τὰ κατακάθια τῆς ἠθικῆς θὰ προσπαθήσουμε νὰ προσεγγίσουμε τὸ ἦθος (ἀμετάφραστη λέξη, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ ὅροι του) μὲ κλεῖδα τὴν Τετρακτὺν [τετράδα]: «Δ», τ. 239].

ΤΟ ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΜΑ. Ἡ ἐποχὴ - πολιτισμὸς μας, πὺν αὐτοδιαφημίζεται ὡς τεχνολογικός, μᾶς βεβαιώνει ὅτι εἰσερχόμεθα στὴν τρίτη φάση του, τῆς Πληροφορικῆς. Ἡ «*πληροφορία*» (info-) μὲ τὸν ὄγκο τῆς δὲν δηλώνει τὸ βάθος γνώσεως τοῦ ἀνθρώπου (ὡς ἐνημερωτικὴ μονάδα). Ἡ πλημμυρίδα τῆς μέσῳ Διαδικτύου καὶ ΜΜΕ δημιουργεῖ πνευματικὴ ὑπερφόρτωση. Ἐμεῖς θὰ ἐπιμένουμε στὴ χρῆση τῆς ρήσης τοῦ Ἀντισθένη «*ἀρχὴ σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκεψις*» = ἐρευνα (Ἐπίκτ. 1)· καὶ θὰ ὁμαδοποιήσουμε τὶς ἔννοιες τοῦ ἦθους σὲ τετρακτῦς, ἀναλύοντάς τες ἀπροκατάληπτα.

Η ΟΥΣΙΑ. Ἡ φιλοσοφία, προῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, εἶναι ἡ ἐκ τῶν ἔξω γνώση (νοητικὴ) τῆς φύσης καὶ ὁ προθάλαμος τῆς σοφίας, δηλαδή τῆς ἄμεσης ἔσω ἀντίληψης τοῦ γίγνεσθαι, τῆς προσωπικῆς ἐπίγνωσης. Γιατὶ ἄλλο ἢ φιλοσοφία, ἄλλο ἢ σοφία. Ὁ Σωκράτης ξεκαθαρίζει: «*οὐδ' εἴ τις ἄλλος σοφός, οὐ φιλοσοφεῖ*» («Συμπόσιον» 204).

Οἱ Ἕλληνες ἦσαν αἰσιόδοξοι· βεβαίωσαν τὴν ἀνθρωπότητα ὅτι ἡ σοφία εἶναι προσιτὴ σὲ ὅσους τὴν ἐπιθυμοῦν θαυύτατα: «*ἀνθρώποισι πᾶσι μέτεστι γιγνώσκειν ἑαυτοὺς καὶ σωφρονεῖν*» (Ἡράκλειτος). Οἱ ὑπόλοιποι; «*οὐδ' οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφοῦσιν οὐδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι*» («Συμπόσιον»).

Εικ. 1. Το εξαίσιο αντίγραφο (;) της Ἀθηνᾶς Λημνίας (= ἀφιέρωμα Λημνίων) ὡς Ἀθηνᾶ Μηχανίτις (;) -Μήτις. (Πανσανίας, «Ἀρχαδικά».)

Κάθε ἄτομο λοιπόν, λαός, πολιτισμὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῖ ἡσυχία εὐκόλα τὴν Μῆτιν, τὴν εὐφυΐα/σύνεση, ἀντὶ ὡς συνήθως τὴν Ἀτὴν, τὴν ἀπάτη, ταραχή, ποὺ ἐν τέλει φέρει τὸν ὄλεθρο. [Εἶναι ἐκπληκτικὸ ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ οἱ Ἕλληνες προσωποποίησαν ἀρετὲς καὶ θεσμοὺς μὲ δεκάδες θεοὺς, δὲν θεοποίησαν μὲ τὸ ὄνομά του κανένα στοιχεῖο τοῦ ἦθους πλὴν τῆς Μήτιος καὶ τῆς Ἀτῆς (Εἰκ. 1).]

Μὲ τὴν Μῆτιν ἐρχόμαστε σὲ ἐπαφὴ μέσῳ τῆς Οὐσίας, αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς φύσης τῶν πραγμάτων, τοῦ «ὄντως ὄντος» τοῦ Σωκράτη, τῆς Ὑπαρξῆς. Τὸ ἀντίθετό της εἶναι ἡ Γένεσις, ἐπομένως ἡ Οὐσία εἶναι καὶ τὸ Ἀεὶ ὄν.

Σήμερα τὸ κατεστημένο ἔχει σβῆσει τὴ λέξη αὐτὴ καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ τὴν ἁγία τριάδα τῶν ἀντιθέτων της: τὴν ἐξ-ουσία, τὴν περι-ουσία καὶ τὴν «ἀπαραιτήτη» παρ-ουσία (Μέσα Μαζικῆς ἀν-Ἐνημέρωσης). Βλέπεις, ἡ γυναῖκα τοῦ Καίσαρα δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἐνάρετη (τώρα πόρνη), ἀλλὰ καὶ νὰ φαίνεται!

Η ΒΑΣΗ - ΠΡΩΤΗ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ. Ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες ἀνεκάλυψαν τοὺς τέσσερις συμπαντικοὺς νόμους, μὲ τοὺς ὁποίους λειτουργεῖ ἡ Φύση, δηλαδὴ Ἀνάγκη - Ἀέναον - Ἰδιαιτερότης - Τετρακτὺς, ἐναρμόνισαν καὶ τὸ ἦθος μὲ αὐτοὺς («Δ», τ. 239). Ἔτσι γιὰ κάθε ὑπόσταση τοῦ τετραφυοῦς Ἀνθρώπου ἐδημιούργησαν τὴν ἀντίστοιχη κοινωνικὴ ἐκδήλωση (Πίν. 1).

Σῶμα	ἦθος = Νόμος
Ψυχὴ	Τέχνη = Ἐλευθερία
Πνεῦμα	Ἐπιστήμη
Ἐπίγνωση	Φιλοσοφία

Πίναξ 1.

Τὸ ἦθος εἶναι βέβαια ἡ **βάση** κάθε κοινωνίας, ἀκόμα καὶ τῆς πλέον πρωτόγονης ἢ ἐκφυλισμένης. Μία κοινωνία μπορεῖ νὰ ἐπιζήσῃ χωρὶς φιλοσοφία/ἐπιστήμη, μὲ κάποια ὑποτυπώδη τεχνική, ἀλλὰ χωρὶς ἦθος διαλύεται λόγῳ τῆς ἐμφυτῆς ἐπιθετικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Μάλιστα τὸ ἦθος δηλώνει καὶ τὸ εἶδος

της κοινωνίας, άφου είναι ή συμπεριφορά της και εκφράζεται με τή δυάδα «δί-αιτα/τρόπος» (= τρόπος ζωής/νοοτροπία). Και γνωρίζουμε, πόσο διαφορετική νοοτροπία έχει κάθε λαός αλλά και κάθε εποχή/πολιτισμός. Ο Έλλην άνθρωπος δημιούργησε τὸ τέλειον Ἡθος βάσει συμπαντικῶν νόμων και τὸ ἐξέφρασε με τή βασική τετρακτύν: τὶς Ἀρετές, τὶς Ἀξίες, τὶς Ἀρχές και τὰ Ἰδανικά – ἕκαστον ιδιαίτερη τετρακτὺς.

ΤΟ ΑΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΝ ΤΩΝ ΟΡΩΝ. Ἡ Ἑλληνική Γλῶσσα εἶναι πλέον ἀποδεδειγμένως ή μητέρα - γλῶσσα ὄλων τῶν βασικῶν γλωσσῶν σὲ ὅλα τὰ πλάτη και μήκη τῆς ὑφῆλίου. Ἑκατοντάδες σχετικὰ ἄρθρα ἐρευνητῶν ἐδημοσιεύθησαν στὸ «Δ» (ή συμβολή μας στὰ τ. 204, 213, 221, 222, 229, 242), ποὺ ἀποδεικνύουν ὅχι μόνο τὴ γλῶσσογένεση ἀλλὰ και τὸ ὅτι ή Ἑλληνική Γλῶσσα εἶναι ή μόνη νοηματική γλῶσσα (= μὴ συμβατική). Ἡ ἐπίσημη γλωσσολογία ὁμως ἀποδέχεται τὴν συμβατικότητα ὄλων τῶν γλωσσῶν· δηλαδὴ ἕνας λαὸς αὐθαιρέτως μπορεῖ νὰ δεχθῇ νὰ ἐκφράζῃ π.χ. τὴν ἔννοια μητέρα ὡς *gromle!* – πράγμα ἀνύπαρκτο.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ δεκάδες ὄροι, ποὺ ἀφοροῦν στὸ Ἡθος, στὴν ἑλληνική δηλώνουν τὸ νόημά τους, στίς ἄλλες γλώσσες ὅχι μόνο ἀποτελοῦνται ἀπὸ μὴ ἀναγνωρίσιμες ἑλληνικές ρίζες, ἀλλὰ παραδόξως τὸ νόημά τους εἶναι ἀμετάφραστον Παράδειγμα: ἔννοια [Σέβας] → ἑλληνικά *σέβας* < *σέ.βω*, ρῆμα με ἀρχική ἔννοια [=ὑποχωρῶ σὲ ἀνώτερό μου, τοῦ λέω σέ... σέ... σέ... ἀπλώνοντας τὴν παλάμη, γιὰ νὰ τὸν ἡρεμήσω!]. Ἐνῶ λ.χ. στίς εὐρωπαϊκές γλώσσες [Σέβας] = *re.spect* < **reco.specio* < *ρέμω* / *ρέ.πω* / *ρέ.φω* + *σκοπέω* = βλέπω, δηλαδὴ *respect* = βλέπε πίσω, ποὺ εἶναι τὸ [Σέβας]; Και ή ἴδια ή λέξη Ἡθος ἀμετάφραστη < *morals* < *μείρομαι* = παίρνω μερίδιο(!) ὡς και παλικαριά, νοοτροπία κ.ἄ.

Μετὰ τὴν παρέκκλιση ἃς μελετήσουμε τὰ ἐπὶ μέρους στοιχεῖα τοῦ Ἡθους.

ΑΡΕΤΕΣ. Εἶναι τόσο γνωστὸς ὁ ὅρος, ὥστε ταυτίζονται συνήθως με τὸ ἦθος. Πράγματι δὲν ὑπάρχει φιλόσοφος ή σοφός, ποὺ νὰ μὴν ἀσχολήθηκε με αὐτές. Εἰδικώτερα ὁ Ἀριστοτέλης και ὁ Πλάτων, ὁ πρῶτος με τὰ πολῦτομα «Ἠθικά» του, ὁ ἄλλος με τὸ ὅλον ἔργο του· οἱ διάλογοί του, οἱ συζητήσεις τοῦ Σωκράτη, περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὶς ἀρετές.

Εἶναι δὲ περίεργο (;) ὅτι ὅλοι εὗρηκαν τέσσερις και μόνο τέσσερις! Συγκεκριμένες ἐμφανίζονται στὸν κορυφαῖο Πλατωνικὸ διάλογο, τὸ «Συμπόσιον», ὡς τετρακτὺς: Φρόνησις - Σωφροσύνη - Ἀνδρεία - Δικαιοσύνη.

1. **Φρόνησις** < *φρονέω* = τὸ διανοεῖσθαι περὶ τοῦ πρακτέου· ή γνώση τοῦ σωστοῦ· τέλος ή σύνεση. Εἶναι ή βάση, τὸ ξεκίνημα γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν λοιπῶν ἀρετῶν μέσω τῆς γνώσης τῆς φύσης και τῆς αὐτογνωσίας (= «*γνώθι σαυτόν*»).

2. **Σωφροσύνη** < *σῶς* + *φρῆν* = ὑγιής νοῦς. Εἶναι ή ἐγκράτεια, ή κοσμότης και ή νηφαλιότης ήτοι ή ἐφαρμογή τῆς φρονήσεως/γνώσεως. Ἔτσι θεωρία και πράξη ταυτίζονται, τὸ ἄτομο ὁλοκληρῶνεται με τὴ σοφία και τὸ εὖ ζῆν.

3. **Ἀνδρεία** < *ἀνῆρ* < Γραμμική Γραφή Β: *wa-na-ta-ja* = [ἀναδραία (;)]. Ἡ πο-

λεμική ανδρεία είναι μία έκφραση της καθολικής ανδρείας, δηλαδή της λεβεντιάς, παλικαριάς, ανδροπρέπειας, ανθρωπιάς. Έπομένως δεν είναι προνόμιο τῶν ἀνδρῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀπαιτεῖ: «δεῖ (=πρέπει) τὴν γυναῖκα εἶναι σώφρονα καὶ ἀνδρείαν».

4. **Δικαιοσύνη** < δίκη = τὸ ὀρθόν, ἡ τάξις, ὁ νόμος. Ὅπως σωφροσύνη χωρὶς φρόνηση δὲν ὑπάρχει στὴν προσωπικὴ ζωή, ἔτσι οὔτε δικαιοσύνη χωρὶς ἀνδρεία στὴν κοινωνική.

ΑΞΙΕΣ. Τὶς θεωροῦσαν οἱ Ἕλληνες ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς προσωπικότητάς τους· καὶ καθώρισαν τέσσερις: τὸ Καλόν, τὸ Ἀγαθόν, τὸ Ἀληθές καὶ τὸ Ἐλεύθερον.

1. **Καλόν** = ἡ ὠραιότης, ὄχι μόνο ἡ σωματικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ (ἡ πρωταρχικὴ ἔννοια τοῦ καλοῦ ἐσχετίζετο μὲ τὴν υἰεῖα). Τὸ κάλλος εἶναι τὸ ἀναμφισβήτητο καὶ ἀνεπανάληπτο γνώρισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Σὲ ἐποχές εὐτελείας ὅπως ἡ σημερινὴ εἶναι ἡ πρώτη ἀξία, ποὺ ἐξαφανίζεται μέσα σὲ χεῖμαρρο κακογουστιάς.

2. **Ἀγαθόν.** Τὸ καλὸ - σωστό, τὸ ἐνάρετο. Καὶ τὰ δύο ἦσαν τόσο ἀλληλένδετα, ὥστε χρησιμοποιοῦσαν τὴν λέξη «καλοκαγαθία» = εὐγένεια.

3. **Ἀληθές** < ἀ + λήθω = ἀντιληπτόν, φανερόν, κατὰ συνέπειαν τὸ πραγματικό, τὸ ὄντως ὄν. Ἀπὸ τὸ «λήθω» στὸ «Ἀ-ληθές» εἶναι ἡ αἱματηρὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου· δηλαδή ἀπὸ τὸ «εἶμαι κρυμμένος στὰ σκοτάδια» μέχρι τὸ «φωτίζεται ὁ νοῦς» μου (= τὸ εἶναι μου) μὲ τὸ Λόγο, καὶ μὲ τὴν Ἐπίγνωση ἀνακαλύπτω τὸν ἑαυτό μου («γνώθι σαυτόν»).

Τὸ ἀντίθετο τοῦ Ἀληθοῦς, τὸ **Ψευδός** = ἀπάτη, δόλος, ἐμπαιγμός. Στὴν κοινωνία (εἰδικὰ σήμερα) εἶναι τὸ **ιδεολόγημα**, δηλαδή ἡ συνειδητὴ κατασκευὴ ἰδέας ἀπὸ τὴν Ἐξουσία, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ λαό. Μόνο ἡ Ἐπιστήμη, Φιλοσοφία καὶ Τέχνη τὸ ξεσκεπάζουν. Ὁ Σωκράτης μὲ τὴ «μαιευτικὴν τέχνην» του ἐδγάζε ἀπὸ τοὺς συνομιλητές του ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα τους, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν. Ἀποτέλεσμα ἡ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὴν ἄγνοιά τους καὶ τὸ ἐγὼ τους μὲ τὴν ἄμεση κατανόηση τοῦ «ὄντως ὄντος».

4. **Ἐλεύθερον** < ἐλεύθω, τοῦ ἔρχομαι. Ἀρχικὴ σημασία: αὐξάνω, ἀν-έρχομαι, τέλος πληροῦμαι/ὁλοκληρώνομαι καὶ ἀνέρχομαι/ἀνελίσσομαι. Ὁ ἐλεύθερος ταυτιζόταν μὲ τὸν **πολίτη** (μὴ δοῦλος) ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἀπαλλαγμένο ἀπὸ πράγματα/πίεση/καθοδήγηση: «ἐλεύθερος εἰπεῖν καὶ χαίρειν». Ὁ Σωκράτης τὸ ταυτίζει στὸν ἐπαθανάτιο διάλογό του («Φαίδων») μὲ τὴν ἀλήθεια: «ἀληθεία καὶ ἐλευθερία».

ΑΡΧΕΣ. Ἡ ἔννοια / λέξη εἶναι ἀρχέγονη καὶ βασικὴ· πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀδιευκρίνιστο ra-ja ἢ a-re-ja τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β (ὄχι στὴν εὐκόλη λύση τῶν κυρίων ὀνομάτων), σχετικὸ μὲ τὸ ὀρέγω = παρέχω, ἀρήγω = βοηθῶ καὶ τὸ ἀρχή = πρώτη αἰτία / δύναμη.

Οί ἀρχές ἦταν οἱ βάσεις λειτουργίας τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἀνεξαρτήτως πολιτεύματος, ἀφοῦ τὸ ζητούμενο ἦταν ὁ «ἐνεργὸς πολίτης». Ἡ ἐκφρασὴ τους ἦταν ἡ τρίτη τετρακτύς: Τιμή - Σέβας - Ἀμιλλα - (συμ)Μετοχή.

1. **Τιμή.** Ἡ ἀρχέγονη δισύλλαβη λέξη, ἓνα ἀπὸ τὰ «*πρῶτα ὀνόματα*» τοῦ Πλάτωνος, ἀρχικὰ ἐσήμαινε τὴν «ἀξία» ἐνὸς πράγματος, μετὰ τὴν ἐκτίμηση ποὺ ἀπολαύει κάποιος, τὴν καλὴ φήμη, τὴν ὑπόληψη· τέλος τὴ διάκριση/ἔπαινο. Εἶναι τὸ κίνητρο/ἀνταμοιβὴ γιὰ ἥρωικὲς πράξεις, πράξεις πέραν τοῦ ἐγῶ.

2. **Σέβας** = ὑποχώρηση ἐνώπιον ἀνωτέρου, ἀργότερα εὐλάβεια, μεγάλη τιμή, θαυμασμός, αἰδώς. Παρεμπιπτόντως ἀναφέρεται καὶ στὴ θρησκεία μόνον ὡς *σεβάσματα* = θεομοὶ τῆς πόλεως. Γιὰ ἀσέβεια τῶν «σεβασμάτων» κατηγορήθηκε ὁ Σωκράτης.

3. **Ἀμιλλα** = συναγωνισμός πρὸς ὑπεροχή, ἀγών. Εἶναι ἡ φυσικὴ δράση τοῦ ἀγγελαίου ἢ κοινωνικοῦ ὄντος γιὰ τὴν τοποθέτησή του σὲ βαθμίδα τῆς ἱεραρχίας. Στὴν ἐλληνικὴ πολιτεία: ἡ προσπάθεια ἀνάληψης λειτουργήματος πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πόλεως. Στὸν ἀθλητισμό: ἡ μεγίστη προσπάθεια γιὰ μία καλὴ κατάταξη. Ὁ Ἡσίοδος τὴν ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν «*σχετλὴν ἔριν*», τὴν κακουργία, καὶ τὴν ὀνομάζει «*ἀγαθὴν ἔριν*», ποὺ ὠθεῖ στὴ βελτίωση.

4. **Μετοχὴ ἢ Λειτουργία** = συμμετοχὴ στὰ κοινὰ κατ' ἰσομοίριαν: «*τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς κατ' ἰσότητά καὶ καθ' ὁμοιότητα ἀξιοῦσι*» (Ἀριστοτέλης, «Πολιτικά», 1279 α 10).

Ἡ **λειτουργία**, δηλαδή ἡ ἀνάληψη καθηκόντων **ἀμισθί**, **ἄπαξ** καὶ γιὰ ὀρισμένο χρόνο, εἶναι δικαίωμα/ὑποχρέωση τοῦ πολίτη (ὄρα «Δ», τ. 238, «*Πολιτεύματα*»). Τόσο ἀπαράδεκτη ἐθεωρεῖτο ἡ ἀδιαφορία συμμετοχῆς, ὥστε ὁ Πλούταρχος καυτηριάζει τὸ «*λάθε διώσας*». Ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπιτύμβιο σατυρικό: «*τέθνηκε λάθρα διώσας*».

ΙΔΑΝΙΚΑ. Ἰδέες - πρότυπα. Ἡ λέξη δὲν ὑπῆρχε στὴν ἀρχαιότητα, ἀντ' αὐτῆς τὸ *τέλος* = τὸ πέρασ, ἡ ἐκπλήρωση, ἐν τέλει ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός· ἐκφραζόταν μὲ τὴν τετρακτύν: Ὑγιεία - Ἡδονή - Πλοῦτος - Τιμαί. (Ἡ πρώτη δυάδα ἀφορᾷ στὸν ἀτομικὸν βίον, ἡ δευτέρη στὸν κοινωνικό.)

Ὅλα εἶναι στοιχεῖα τῆς τέλειαις/ἰδεατῆς ζωῆς, τῆς «*εὐζωίας*». Ὁ Ἀριστοτέλης βεβαιώνει, ὅτι «*τοῦ ζῆν καλῶς μάλιστα τοῦτ' ἐστὶ τέλος καὶ κοινὴ πᾶσι καὶ χωρὶς*» = καὶ γιὰ τὸ σύνολο καὶ γιὰ ξεχωριστὰ τὸν καθένα («Πολιτικά», 1278 b 24).

1. **Ὑγιεία.** Ἡ πανάρχαια λέξη δὲν δηλώνει σήμερα ἠθικὸν ὄρον. Στους Ἕλληνες ὅμως τὸ «*νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ*» ἦταν καὶ εἶναι ἀκόμα σύνηθες ἀποφθεγμα καὶ δὲν ἀναφέρεται μόνο στὴν εὐρωστία ἀλλὰ καὶ στὰ λοιπὰ ἀνθρώπινα στοιχεῖα: «*φρένες καὶ ἦθος...*», «*ὑγιεστάτη ψυχὴ*».

2. **Ἡδονή.** Εὐφροσύνη, χαρά, εὐδαιμονία. Ἄν τὸ σῶμα θεωρήθηκε ἀπὸ τὴν Γιαχβεδικὴ κοινωνία ὡς τὸ βρωμερὸ καὶ τρισάθλιο «δοχεῖον» προσωρινῆς κατοικίας τῆς «οὐράνιας» ψυχῆς, ἡ **ἡδονή** εἶναι τὸ φρικτότερο ἔγκλημα «διαβο-

λικής» επιρροής. "Ό,τι τὸ σαρκικὸν ἀπαγορευμένο, οἱ δὲ «ἡδονιστὲς» φιλόσοφοι Ἐπίκουρος, Ἀριστιππος κ.ἄ. στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον.

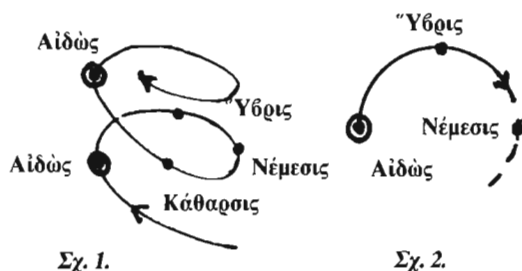
Ἡ φύση λειτουργεῖ μὲ τοὺς τέσσερις συμπαντικοὺς νόμους: Ἀνάγκη, Ἀέναον, Ἰδιαίτερον καὶ Τετρακτὺς. Εἰδικὰ ἐξ Ἀνάγκης (δράση - ἀντίδραση) στὴν ἠθικὴ δράση τοῦ ἀνθρώπου ἀνταποδίδεται ἡ Ἡδονή. Τίποτε τὸ «μετα» - φυσικό, πα-
ραφυσικό. Ἡδονὴ λοιπὸν ἀπὸ τὸ Ἥθος (σῶμα), ἀπὸ τὴν Τέχνη (ψυχὴ), τὴν Ἐπιστὴμη (πνεῦμα) καὶ τὴν Φιλοσοφία (ἐπίγνωση) («τὰς ἡδονὰς περὶ τὸ μαν-
θάνειν»: "Φαίδων" 4e).

[Ἀνεκαλύφθη πρόσφατα ὅτι ἡ κατάστασις εὐδαιμονίας (ἔρχεται ξαφνικὰ ἀναί-
τια καὶ διαρκεῖ ἐλάχιστα) ἐκφράζεται μὲ τὶς ἐνδορφίνες, ὁρμόνες τοῦ ἐγκεφά-
λου.]

3. **Πλούτος** < *πίμπλημι* = γεμίζω, ἱκανοποιοῦμαι. Ὁ πλούτος, ὅπως ὅλα τὰ ἰδανικά τῶν Ἑλλήνων, ἔχει σήμερα διαστρεβλωθῇ σὲ συσσώρευση χρημάτων/πραγμάτων/ δύναμης. Οἱ Ἕλληνες εἰρωνεύονταν τέτοιους πλούσιους ὅπως λ.χ. τὸν Κρίτωνα, ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσαν «ὁ πλούσιος». Ὁ πνευματικὸς καὶ ψυχικὸς πλούτος εἶχε σχέση μὲ τὸ **μέτρο**, τὴν αὐτάρκεια, τὴν ἀπλότητα, τὴν αἰδῶ.

4. **Τιμές.** Ὅπως προείπαμε, σημαίνουν τὴ διάκριση, τὸν ἔπαινο. Καὶ ὁ μέγας Καβάφης (αὐτοὶ εἶναι μεγάλοι, ὅχι ὁ Ναπολέων, ὁ Θεοδόσιος, ὁ Βασίλειος κ.λπ.) ἀναπολεῖ «...τοὺς στεφάνους, τὸν ἔπαινο τοῦ δήμου καὶ τῶν σοφιστῶν, τὰ δύ-
σκολα καὶ τ' ἀνεκτίμητα εὖγε». Τί σχέση ἔχουν μὲ τὰ «ἀξιώματα» τοῦ σήμερα, τὰ ποδιο.κατουρημένα, ποὺ κάνουν τὸν κατέχοντα εὐνοῦχο καὶ φερέφωνο τοῦ ἐξου-
σιασμοῦ;

ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ. Τὸ Ἥθος Ἑλλήνων, καταπιεσμένο, θαμμένο μὲ τὴ δύναμη τῶν ὅπλων, ξεχασμένο (:), ἀντικατεστάθηκε ἀπὸ τὴν Ἡθικὴ. Οἱ χιλιάδες ἀρχαῖες λέ-
ξεις τοῦ Ἥθους χάσανε τὸ νόημά τους, παρεφθάρησαν ἐσκεμμένως ὅπως ἀγά-
πη, φιланθρωπία κ.ἄ. Σήμερα ἄλλες οἱ ἀξίες, ἄλλα τὰ ἰδανικά: Ἡ ἐξουσία σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, ἡ ἀπομόνωση, ὁ καλοπερασισμός. «Κύριοι, ἀνθ' ἡμῶν ὁ Γουλιμής», ὅπως ἀνεφώνησε ὁ Χ. Τρικoupης, ὅταν ἐξελέγη ἀντ' αὐτοῦ ἀγνωστός τις. Ἀντὶ
λοιπὸν τοῦ Μπετόδεν - Θεοδωράκη ὁ Big Brother - Reality Shows. Καὶ ἡ ἀνε-
λίσσόμενη ἑλιξ τοῦ πολιτισμοῦ μας δὲν κλίνει οὔτε προχωρεῖ στὴν ἀνέλιξη (**Σχ.1**)

ἀλλὰ ἐλλειπὴς περιμένει τὴν Κά-
θαρση (**Σχ. 2**). Καὶ ἀντὶ τοῦ
«ἀρχὴ σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκε-
ψις» ἔχουμε τὸ «ἀρχὴ σοφίας φό-
βος Κυρίου». Τί χρειαν ἔχω μαρ-
τύρων;

Κων. Καρμιράντζος

Ἀρχιτέκτων ΕΜΠ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΣΤΗ ΠΡΟΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ;

Τὰ λάθη τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ τοῦ Ἑράσμου

Ἐγὼ κάνει κάποιες μελέτες γιὰ τὴν γλῶσσα καὶ τὴν γραφή. Ὁ «Δαυλὸς» ἦταν ἡ αἰτία (μὲ προβληματίσε-παρακίνησε), γιὰ νὰ τίς γράψω. Οἱ μελέτες αὐτές εἶναι:

- Α.** Ἡ ἑλληνική γραφή καὶ οἱ ἄλλες γραφές: Ἡ ἑλληνική εἶναι ἡ τελειότερη τοῦ κόσμου, μαθαίνεται καὶ μάλιστα τέλεια σὲ ἐλάχιστο χρόνο.
- Β.** Τὰ ψεύδη πού λέγονται γιὰ τὴν ἑλληνική γραφή: Γιὰ τὴν ἱστορική ἑλληνική γραφή, γιὰ τὸν ἐφευρέτη τῆς γραφῆς, γιὰ τὴν ἐπισεσυρμένη γραφή κ.ἄ.
- Γ.** Τὰ ψεύδη πού λέγονται γιὰ τὴν ἑλληνική γλῶσσα: Γιὰ τὴν «ἰνδοευρωπαϊκή» γλῶσσα, γιὰ τὴν «διαφορετική» ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα κ.ἄ.
- Δ.** Ἡ ἱστορία, ἡ φιλοσοφία καὶ ὁ μηχανισμὸς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ γραφῆς.
- Ε.** Τὰ ψεύδη πού λέγονται γιὰ τὴν δυσλεξία κ.ἄ.

Αὐτὰ ἀφ' ἑνὸς μὲ ἀποδείξεις καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ ντοκουμέντα ἀπὸ τὰ γραπτὰ μνημεῖα, κείμενα καὶ πινακίδες.

Στὴν πρώτη ἔρευνα, πού ἀκολουθεῖ, ἀποδεικνύεται τὸ λανθασμένο τῆς λεγόμενης «ἑρασμι(α)κῆς προφορᾶς» τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας.

1. Ἑρασμιστὲς καὶ Ροῦχλινικοὶ

Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὰ σχολικά καὶ πανεπιστημιακὰ βιβλία, σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὸ εἶδος τῆς ἑλληνικῆς γραφῆς βλέπουμε νὰ ἀναφέρουν ὅτι:

1 Σύμφωνα μὲ τὸν Πλάτωνα («Κρατύλος») ἡ γραφή μας εἶναι παραστατική, δηλαδή τὰ (ὁμόηχα) γράμματα ο καὶ ω, ι καὶ η καὶ ει... ὑπάρχουν στὸ ἀλφάβητο, γιὰ νὰ παριστοῦν στὴ γραφή ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἦχο καὶ τὴν ὀπτική εἰκόνα τῶν ιδιοτήτων τοῦ σημαίνοντος ἀπὸ τὴν λέξη πού γράφουμε, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ ἔχη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἡχητική καὶ τὴν ὀφθαλμική του εἰκόνα. Βάζουμε, λέει, στὴ γραφή π.χ. τὸ γράμμα Ι ἀντὶ τῶν Η, Υ, ὅταν τὸ σημαίνοντο ἀπὸ τὴ λέξη πού γράφουμε εἶναι κάτι λεπτό, μικρὸ καὶ διεισδυτικό· δάζουμε τὸ γράμμα Η ἀντὶ τῶν Ι, Υ, ὅταν αὐτὸ εἶναι κάτι μακρὸ, μὲ μήκος· δάζουμε τὸ γράμμα Ο ἀντὶ τοῦ Ω, ὅταν αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ στρογγυλὸ κ.τ.λ. Γιὰ τὸν Πλάτωνα κάθε γράμμα τοῦ ἀλφάβητου ἔχει καὶ τὸ σχῆμα μιᾶς ιδιότητος τῶν πραγμάτων, αὐτῆς πού καθορίζει τὸ νόημα τῆς φωνητικότητάς του κ.τ.λ.

2 Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς γραμματικούς («Γραμματικὴ Τέχνη» τοῦ Διονυσίου τοῦ Θρακικοῦ, «Περὶ συνδέσεως ὀνομάτων» τοῦ Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύς κ.ἄ.) τὰ διαφορετικὰ γράμματα: ο καὶ ω, ι καὶ η καὶ υ... ὑπάρχουν στὴ γραφή, γιατί παλιὰ δὲν ὑπῆρχαν μόνο πέντε φθόγγοι - φωνήεντα (= α,ε,ο,ι,ου) ὡς σήμερα, ἀλλὰ ἑπτὰ

(=α,ε,ι,ο,η,ω,υ), όπου τὰ ε, ο ἦσαν βραχύφωνα ἢ βραχύχρονα, τὰ ω, η ἦσαν μακρόχρονα καὶ τὰ α,ι,υ δίχρονα.

3 Σύμφωνα με τὸν Ὀλλανδὸ φιλόλογο Ἔρασμο (Desiderius – Erasmus, 1457-1536 μ.Χ., «*Dialogus de Recta Latini Graecique Serminis Pronunciatione*») ἡ νέα ἑλληνικὴ γραφὴ καὶ οἱ σημερινὲς γραφές με λατινικοὺς χαρακτήρες (Ἀγγλική, Γαλλικὴ κ.τ.λ. γραφές) εἶναι «ἱστορικές», δηλαδὴ γράφουν τίς λέξεις ὅπως τίς πρόφεραν κάποτε οἱ πρόγονοί τους καὶ ὄχι ὡς προφέρονται σήμερα. Ξεκινώντας ὁ Ἔρασμος ἀπὸ τὴ σκέψη ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ξεκινήσουν τὴ γραφὴ με πολλὰ σημεῖα (γράμματα) γιὰ τὸν ἴδιο φθόγγο, π.χ.: Υ καὶ Η καὶ Ι = [ι], Ο καὶ Ω = [ο], Ε καὶ ΑΙ = [ε]... κατέληξε στὸ ἐξῆς λάθος, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω, ὅμως ἀληθοφανὲς ὡς συμπέρασμα:

Α Ἡ νέα ἑλληνικὴ γραφὴ (ὅπως καὶ οἱ γραφές με τοὺς λατινικοὺς χαρακτήρες, ἐπειδὴ μιμοῦνται τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γραφὴ) εἶναι ἱστορική, ἀφοῦ διατηρεῖ ἀπὸ συνήθεια στὴ γραφὴ τῶν λέξεων τὰ γράμματα ω,η,υ, π.χ. τιμῶ, καλή..., ἐνῶ ἔπαψαν νὰ παριστοῦν φθόγγους τῆς Ἑλληνικῆς, ἐπειδὴ συνέπεσαν με τὴν προφορὰ τῶν ο,ι!

Β Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦταν διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ νέα, γιατί: α) ἡ ἀρχαία περιεῖχε καὶ τοὺς φθόγγους ποὺ γράφονταν με τὰ γράμματα ω,η,υ, ὅπου τὸ γράμμα Η προφερόταν ὡς μακρὸ [ε], δηλ. ὡς δύο παρατεταμένα [εε], τὸ Ω προφερόταν ὡς μακρὸ [ο], δηλ. ὡς δύο παρατεταμένα [οο] καὶ τὸ Υ ὡς τὸ [ου/υ]. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο τὰ δίψηφα καὶ τὰ συμπλέγματα: ΑΙ, ΕΙ, ΟΙ, ΥΙ, ΟΥ, ΑΥ, ΕΥ, ΗΥ... προφέρονταν ὡς δείχνουν τὰ ψηφία τους, δηλαδή: αι=[αί], ει=[εῖ], οι=[οῖ], ου=[ου], αυ=[αυ], ευ=[εου], ηυ=[εευ]... β) τὰ διπλᾶ ὅμοια γράμματα μι, νν, σσ... προφέρονταν καὶ τὰ δύο καὶ ὄχι μόνο τὸ ἓνα ποὺ προφέρουμε σήμερα, γ) τὰ γράμματα δ,β,γ προφέρονταν ὡς ντ, μπ, γγ καὶ ὄχι ὡς σήμερα!

Προφορὰ ἀρχαίων ἑλληνικῶν λέξεων σύμφωνα με τὸν Ἔρασμο: γεωργία = «γχεοοργκία», Εὐρώπη - «ἐουροόπее» καὶ ὄχι «εβρόπι», αὐστηρὸς = «αουστερὸς» καὶ ὄχι «αφστιρὸς», εἶναι = «εῖναι» καὶ ὄχι «ίνε», ἡῦρα = «ἐεοῦρα» καὶ ὄχι «ίβρα», θεῖοι = «θεῖοι» καὶ ὄχι «θίι»,...!!!

* Ἀρα ἐδῶ ἔχουμε τρεῖς διαφορετικὲς ἀπόψεις σχετικὲς με τὸ τί εἶδους γραφὴ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ (ἢ με τὴν ἀξία τῶν ὁμότητων γραμμάτων ο καὶ ω, η καὶ ι καὶ υ...), ὁπότε τίθεται τὸ ἐρώτημα γιὰ τὸ ποῖα τελικὰ ἰσχύει;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Καμμία:

Καὶ αὐτό, γιατί ἀπλούστατα τὰ γράμματα ο καὶ ω, η καὶ ι καὶ υ... εἶναι ὁμόηχα (τώρα καὶ πάντα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐπινοήσεώς τους), ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἑλληνικὴ γραφὴ ὄχι γιὰ τοὺς λόγους ποὺ εἶδαμε νὰ λένε πιὸ πρὶν ὁ Ἔρασμος, ὁ Πλάτων κ.λπ. ἀλλὰ γιὰ τεχνικοὺς, νοηματικούς: γιὰ νὰ ὑποδείχνουμε μ' αὐτὰ βάσει κανόνων ἀφ' ἑνὸς τὴν πιστὴ φθογιτικὴ σύνθεση τῶν λέξεων (νὰ καταγράψουμε πιστὰ φωνητικὰ τὸν προφορικὸ λόγο) καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐτυμολογία τῶν λέξεων (νὰ υποδείχνουμε ὀφθαλμικὰ στὸν ἀναγνώστη τὸ τί μέρος λόγου, τύπου καὶ παραγωγῆς ἢ σύνθεσης εἶναι ἡ κάθε λέξη ποὺ γράφουμε), ἄρα ὡς βοήθεια καὶ στὴν κατανόησή τους ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη καὶ στὴν διάκριση τῶν ὁμότητων.

Δηλαδή ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ εἶναι φθογιτικὴ-φωνητικὴ καὶ ταυτόχρονα ἐτυμολογικὴ, ἀφοῦ καταγράφει ἀπὸ τὴν μιὰ τοὺς φθόγγους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ τί ἐννοοῦμε ἐτυμολογικά.

Κάτι ποὺ ἀποδεικνύεται καὶ με πείραμα καὶ με ἀδιάψευστα ντοκουμέντα καὶ ἐπιχειρήματα. Παράβαλε π.χ. πρὸς τὸ παρόν, ὅτι:

1 Μὲ τὰ γράμματα ω,ει γράφουμε ὅλα τὰ ρήματα: καλῶ, καλεῖ, λέγω, πονῶ..., μὲ τὰ ο,ι ὅλα τὰ οὐδέτερα: καλό, ψωμί, τυρί..., μὲ τὸ η ὅλα τὰ θηλυκὰ ποὺ λήγουν σὲ φθόγγο -ι: καλή, σοφή..., μὲ τὰ οἱ ὅλους τοὺς πληθυντικοὺς τῶν ἀρσενικῶν ποὺ λήγουν σὲ φθόγγο -ι: καλοί, σοφοί... κ.τ.λ.

Παράβαλε καὶ ὅτι μ' αὐτὰ διακρίνουμε τὶς ὁμόηχες λέξεις ἢ μ' αὐτὰ καταλαβαίνουμε γιὰ ποιοῦ μέρος λόγου, τύπου κ.τ.λ. μιλοῦμε: καλῶ (μὲ -ω = ρήμα) καὶ καλό (μὲ -ο = ἐπίθετο). Ὅμοιος: κουτοὶ καὶ κουτὴ καὶ κουτί, λύρα καὶ λίρα...

Παράβαλε καὶ ὅτι, ὅταν μᾶς λένε μία λέξη γιὰ νὰ τὴ γράψουμε, π.χ. τὴ λέξη «ἀγαθί», ρωτοῦμε: μιλάτε (ἐννοεῖτε) γιὰ θηλυκὸ κύριο οὐσιαστικὸ (ἂν ἔτσι, τότε γράφουμε μὲ κεφαλαῖο Α, ὅπως ὅλα τὰ κύρια ὀνόματα, καὶ μὲ -ή, ὅπως ὅλα τὰ θηλυκὰ: Ἀγαθή)· ἢ μιλάτε γιὰ ἐνικὸ θηλυκοῦ ἀπλοῦ ἐπιθέτου (ἂν ἔτσι, τότε γράφουμε μόνον μὲ -ή ὅπως ὅλα τὰ θηλυκὰ: ἀγαθή)· ἢ μιλάτε γιὰ πληθυντικὸ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου (ἂν ἔτσι, τότε γράφουμε μὲ -οί, ὅπως ὅλοι οἱ πληθυντικοὶ ἀρσενικῶν: ἀγαθοί).

Παράβαλε καί: μὲ ταξὶ καὶ μεταξύ, καλὸ καὶ καλῶ, καλοὶ καὶ καλή, καλῶς καὶ καλός, «οἱ ἀδελφοὶ Κατσιμπόκοι» καὶ «ἡ ἀδελφὴ Κατσιμπόκη», «τῆς τιμημένης νεκρῆς» καὶ «τοῖς τιμημένοις νεκροῖς», «οἱ παραγωγοὶ τῆς Κρήτης» καὶ «ἡ παραγωγή τῆς Κρήτης», κριτικὸς καὶ κρητικὸς, ὅπου, ὅπως βλέπουμε, μὲ τὰ ὁμόφωνα γράμματα ι καὶ η..., ὑποδείχνουμε στὸν ἀναγνώστη γιὰ τὸ τί μέρος λόγου ἢ τύπος εἶναι ἡ κάθε γραπτὴ μας λέξη ἢ μ' αὐτὰ διακρίνουμε τὶς ὁμόηχες.

2 Ἄν λείψουν ἀπὸ τὸν γραπτὸ λόγο ἢ ἂν γράφουμε μόνον φθογγικά (χωρὶς τὰ ο καὶ ω, υ καὶ η...), ὁ ἀναγνώστης δὲν θὰ ἔχη βοήθεια ἀφ' ἐνὸς στὴν ἐτυμολογία (κατανόηση) τῶν λέξεων καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴν διάκριση τῶν ὁμοήχων. Δηλαδὴ δὲν θὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ, πότε οἱ λέξεις ποὺ γράφουμε μιλοῦν γιὰ ἀρσενικὸ καὶ πότε γιὰ θηλυκὸ σημανόμενο, πότε γιὰ ἐνικὸ καὶ πότε γιὰ πληθυντικὸ, πότε γιὰ ρήμα καὶ πότε γιὰ ὄνομα οὐσιαστικὸ κ.τ.λ., πρβλ. π.χ.: «καλί» = καλοὶ καὶ καλεῖ καὶ καλή, «φιλί» = φιλὶ καὶ φυλή, «λίπι» = λύπη καὶ λίπη καὶ λείπει...

3 Ἄν ἡ νέα ἑλληνικὴ γραφὴ ἦταν ἱστορικὴ, τότε:

α) ὅλες οἱ λέξεις τῆς νέας ἑλληνικῆς θὰ γράφονταν πάντα μὲ τὰ ἴδια γράμματα, ὅμως κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει, πρβλ. π.χ. ἀρχαῖα: τιμᾶω, φάος, κόνις, πυρεῖα, Ἑλλάς, ἀνθῆει, δένδρον... = νέα: τιμῶ, φῶς, σκόνη, σπίρτα, Ἑλλάς, ἀνθεῖ, δέντρο...

β) σὲ πολλὰς γραπτὰς λέξεις θὰ ὑπῆρχε διάσταση μεταξὺ προφορᾶς καὶ γραφῆς, ὅπως συμβαίνει στὴν ἀγγλικὴ γιὰ παράδειγμα ἱστορικὴ γραφὴ. Δηλ. θὰ παρουσιαζόταν τὸ φαινόμενο γιὰ τὸ ἴδιο γράμμα νὰ ἔχουμε πάρα πολλὰς ἢ διαφορετικὰς προφορὰς, ἢ μὲ ἓνα γράμμα νὰ παριστάνουμε διαφορετικοὺς φθόγγους, ὅμως κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει, πρβλ. π.χ. ὅτι στὶς λέξεις: καλή, σοφὴ, ὦρα, θεός, σύν, σφαῖρα, θεῖος,... τὸ γράμμα ο προφέρεται πάντα ο, τὸ γράμμα ε πάντα ε...

Ἀντίθετα παράβαλε π.χ. στὴν Ἀγγλική: ἰδέα>idea (=προφορὰ «αἰντία»), Εὐρώπη>Europe (προφορὰ «γιούροπ»), go (γκόου), doc (ντόκ), come (κάμ), one (οὐάν)... ὅπου, καὶ ὡς βλέπουμε ἐδῶ, τὰ γράμματα δὲν εἶναι πάντα μιᾶς καὶ μόνης προφορᾶς ἀλλὰ πολλῶν, ἀνάλογα μὲ τὴ λέξη (παράβαλε π.χ. ὅτι τὸ γράμμα ο προφέρεται πότε ὄου, πότε ο, πότε α, πότε οὐά...). Στὴν ἑλληνικὴ γραφὴ τὰ δίψηφα γράμματα: ου,ει,οι,υι,αι ἔχουν καὶ αὐτὰ πάντα τὴν αὐτὴν προφορὰ σὲ ὅλο τὸν γραπτὸ λόγο: καλοῦ, σφάλλει, ποῖοι... καὶ διάφορη ἀπὸ τοὺς διφθόγγους (=δύο φθόγγοι) οῦ, εῖ, οῖ, υῖ, αῖ: προϋπόθεση, θεϊκός, νατοϊκός, δυϊκός, Μάιος.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι:

α) στὴν ἑλληνικὴ γραφὴ τὰ ὁμόηχα γράμματα (= αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα ὑποδείχνουμε μὲ κα-

νόνες τὴν ἐτυμολογία τῶν λέξεων) εἶναι ἄλλα ἐνὸς μόνο ψηφίου: ο καὶ ω, η καὶ ι,... καὶ ἄλλα δύο ψηφίων: εἰ καὶ οἱ καὶ υι..., Καὶ αὐτὸ γιὰ τεχνικοὺς (νοηματικούς, ἐτυμολογικοὺς) λόγους.

6) Οἱ δίφθογγοι διακρίνονται ἀπὸ τὰ δίψηφα γράμματα μὲ τὰ διαλυτικά καὶ τὸ τονικὸ σημάδι: παῖδάκια, θεϊκός, Μάιος... (τά: αἱ, αἱ εἰ... = δίφθογγος) καὶ παιδάκια, θεῖος... (τά: αἱ, εἰ... = δίψηφο γράμμα), ὀρθογραφικά σημεῖα, ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴν λατινικὴ γραφὴ, μὲ συνέπεια οἱ γλωσσολόγοι τῆς γραφῆς αὐτῆς νὰ μπερδεύουν τοὺς διφθόγγους μὲ τὰ δίψηφα γράμματα καὶ νὰ λένε λάθος πράγματα (ὅπως ὅτι τά: αἱ, οἱ... προφέρονταν πρὶν ὡς αἱ, οἱ...), κάτι ποὺ παπαγαλίζουν ἀνεπίτρεπτα καὶ οἱ σημερινοὶ "Ἕλληνες γλωσσολόγοι.

4 * Ἄν τὰ γράμματα ω η υ ἦταν φθόγγοι, τέτοιοι ποὺ τὸ ω προφερόταν ὡς οο, τὸ η ὡς εε, τὸ υ πότε υ καὶ πότε υυ..., τότε:

α) οἱ λέξεις π.χ.: πλοῖαρχοι, ἀνθρώπινοι, παράγωγη... δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν τονικὸ σημάδι ἐκεῖ ποὺ ἔχουν, ἀλλὰ μία συλλαβὴ πρὶν κάτω, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τονιστῇ λέξη πρὶν πάνω ἀπὸ τὴν προ-παραλήγουσα (ἔπειτα αὐτὸ τὸ βραχὺ καὶ μακρὸ υ πῶς προφερόταν;)

β) πρὸς τί στὴν γραφὴ τά: εε, υυ, αα, υ... στὶς λέξεις νέες καὶ νῆες, εὐνυπόληπτος, πλέετε, Ἀθηνά καὶ Ἀθηνάα, μνάα, παρίσταμαι, διίσταμαι, διισχυρίσθη, διισχυρίσατο, ἔπλεε, ποιέεις, πειέει, ποίεε, ποίεετε, Ἐτεοκλέες..., προορίζω, πρόοδος, προοίμιον...;

Παράβαλε καὶ ὅτι χάριν αὐτῶν καὶ τῶν ὁμόφωνων ο καὶ ω... βοηθοῦμεθα στὴν ἐτυμολογία τῶν λέξεων στὴν γραφὴ: πρῶτος καὶ προ-ορίζω (μὲ τὰ δύο οο, καταλαβαίνουμε ὅτι ἔχουμε σύνθετη λέξη).

5 * Ἄν τὰ γράμματα Η καὶ Ι καὶ ΕΙ... στὴν ἀρχαία ἐποχὴ διέφεραν στὴν προφορὰ ἢ ἂν π.χ. τὸ δίψηφο γράμμα ΕΙ προφερόταν ὡς εἰ..., ὅπως λέει ὁ Ἑρασμος, τότε:

α) Γιατί οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν ὀρθογραφία καὶ ὄχι ὀρθοφθογγία ἢ ὀρθοφωνία;

β) Γιατί τὰ γράμματα Η, Ω πρὶν ἀπὸ τὸν 5ο/4ο π.Χ. αἰῶνα δὲν ὑπάρχουν στὶς ἐπιγραφές τῆς Ἀττικῆς, Γόρτυνας Κρήτης κ.ἄ. πλὴν μόνο σ' αὐτὲς μὲ τὸ ἰωνικὸ ἀλφάβητο; Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχαν, γιατί εἶχαν κάπως διαφορετικὸ ὀρθογραφικὸ σύστημα.

γ) Ὁ Πλάτων (στὸν «Κρατύλο») ἀφ' ἐνὸς δὲν θὰ ἔψαχνε νὰ βρῇ γιατί συμβαίνει αὐτὸ καὶ ἀφ' ἐτέρου δὲν θὰ ἔλεγε αὐτὰ ποὺ λέει, δηλαδὴ ὅτι τὸ γράμμα Ι τὸ βάζουμε ἀντὶ τοῦ Η ὅταν τὸ πρᾶγμα εἶναι κάτι μακρὸ, τὸ γράμμα Η τὸ βάζουμε ἀντὶ τοῦ Ι ὅταν τὸ πρᾶγμα εἶναι κάτι μικρὸ καὶ διεισδυτικόν..., καθὼς καὶ ὅτι τὸ γράμμα Ε στὴν λέξη «Ποσειδῶν» ἔχει μῆτι ἴσως γιὰ εὐπρέπεια, ἄρα δὲν διαβάζεται κ.τ.λ.: «Τῷ δὲ αὐτῷ ἰῶτα πρὸς τὰ λεπτά πάντα, ἃ δὴ μάλιστα διὰ πάντων ἴοι ἄν. Διὰ ταῦτα τὸ "ἰέναι" καὶ τὸ "ἰῆσθαι" διὰ τοῦ ἰῶτα ἀπομιμεῖται... Τὸ δὲ αὐτὸ ἄλφα τῷ "μεγάλῳ" ἀπέδωκε καὶ τῷ "μήκει" τὸ ἦτα, ὅτι μεγάλα τὰ γράμματα. Εἰς δὲ τὸ "γογγύλον" τοῦ οὗ δεόμενος σημείον τούτου πλείστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἀνεκέρασεν». («Κρατύλος» 426-427).

«Ποσειδῶνα, τὸ δὲ ε ἔγκειται ἴσως εὐπρεπείας ἔνεκα» («Κρατύλος», 402 e).

Σημειώνεται ὅτι:

1 * Ἡ ὡς ἄνω ἀποψη τοῦ Ἑράσμου προκαλεσε τότε ἀντίδραση σὲ πάρα πολλοὺς λογίους, Ἕλληνες καὶ ξένους, ὅπως στὸν Κλ. Ραγκαβῆ, στὸν Βαυαρὸ φιλόλογο Ι. Ρούχλιν (J. Reuhlin, 1445-1522 μ.Χ.), ἀπ' ὅπου ὠνομάστηκαν οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ἑράσμου «Ροῦχλινικοί» ἢ ἰωτακιστές, ἐπειδὴ πρόφεραν τὰ γράμματα η, υ, οἱ, εἰ, υἱ ὅπως καὶ τὸ γράμμα ι (καὶ ὄχι ἔτσι, ὅπως πρότεινε ὁ Ἑρασμος) λέγοντας ὅτι κάτι τέτοιο οὔτε στὴν βυζαντινὴ παράδοση οὔτε στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἀναφέρεται. Ὡστόσο δὲν ἔπεισαν καὶ ἡ ἀναληθὴς ὡς ἄνω ἀποψη γιὰ τὸ ἑλληνικὸ σύστημα γραφῆς εἰσχώρησε στὰ ἑλληνικά καὶ ξένα πανεπιστήμια.

- 2** Ἡ ὥς ἄνω ἐρασματική θεωρία, ἂν καὶ εἶναι λάθος, εἰσήχθη στὰ σχολεῖα τῆς Δύσης τὸν 16ο αἰῶνα καὶ ἰσχύει μέχρι σήμερα.

2. Ὁ Πλάτων καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ γραμματικοί

1 Τὰ λεγόμενα τοῦ Πλάτωνα γιὰ τὰ ὁμόφωνα γράμματα ω καὶ ο, η καὶ ι... ἔχουν μιὰ ἐπιστημονική βάση, μόνο ποὺ ἰσχύουν ὡς πρὸς τὸ γιὰ τί ἔχουν τὸ σχῆμα ποὺ ἔχουν τὰ γράμματα καὶ ὄχι ὡς πρὸς τὸ γιὰ τί ἔχουμε περισσότερα τοῦ ἐνὸς ὁμόφωνα γράμματα γιὰ ὠρισμένους φθόγγους, δηλαδὴ τὰ ο καὶ ω, η καὶ ι. Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἀντὶ νὰ δάλλῃ τυχαῖα γράμματα (σύμβολα), ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλες γραφές-ἀλφάβητα (βλέπε ἐβραϊκή, σφηνοειδῆ, γραμμικὴ κ.τ.λ.), ἔβαλε αὐτὰ ποὺ ἔχει, δηλαδὴ ἐπινόησε νὰ κἀνῃ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων σύμφωνα μὲ αὐτὰ ποὺ λέει ὁ Πλάτων (τὸ γράμμα ο νὰ εἶναι στρογγυλό, τὸ γράμμα ι μικρὸ καὶ διεισδυτικὸ κ.τ.λ.), ὥστε στὴ γραφὴ νὰ ἀποδίδονται καὶ ἄλλα νοήματα, αὐτὰ ποὺ λέει ὁ Πλάτων. Σοφοὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γραμματικοί. (Περισσότερα γιὰ τὶς ἀπόψεις τοῦ Πλάτωνα, καθὼς καὶ τὸ γιὰ τί ἔχουν τὰ γράμματα τὸ σχῆμα ποὺ ἔχουν, βλέπε: Α. Κρασσανάκη «Τὸ Ἑλληνικὸ Σύστημα Γραφῆς»).

2 Τὰ ὡς ἄνω λεγόμενα τῶν Ἀλεξανδρινῶν γραμματικῶν εἶναι μιὰ ἀλήθεια, ὅμως αὐτὰ ἰσχύουν σὲ ὠρισμένες λέξεις στὴν ἐκφώνηση τοῦ λόγου καὶ ὄχι γιὰ τὸν λόγο (αἰτία) ποὺ ἔχουμε ἐπιπλέον στὴν γραφὴ τὰ ὁμόφωνα γράμματα ο καὶ ω... Πιο ἀπλᾶ, ἐπειδὴ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ γραμματικοὶ δὲν γινώριζαν τὸ λόγο γιὰ τὸν ὅποιο οἱ κατασκευαστὲς τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἔβαλαν στὴ γραφὴ τὰ γράμματα ω, η, υ, ποὺ ἐνῶ εἶναι μὲ διαφορετικὸ σχῆμα, προφέρονται ὅμοια μὲ τὰ ο, ι καὶ ἐπειδὴ σὲ μερικές λέξεις, σὲ μερικοὺς καὶ συγκεκριμένους συνδυασμοὺς φθόγγων-γραμμάτων συμβαίνει: α) τὰ γράμματα υ, ι, α νὰ προφέρονται ἄλλοτε μὲ συστολή καὶ ἄλλοτε μὲ διαστολή, πρβλ. π.χ.: μία καὶ μιά, δύο καὶ δυό (τὸ φαινόμενο αὐτὸ σήμερα λέγεται «συνίζηση»: βλέπε «Ἑλληνικὸ Σύστημα Γραφῆς» Α. Κρασσανάκη) καὶ β) τὰ γράμματα ε, ο νὰ ἀποβάλλονται ἢ νὰ προφέρονται φαινομενικὰ πιὸ συντετμημένα σὲ σχέση πρὸς τὰ ω, η, πρβλ. π.χ.: τιμ(ά)ω>τιμῶ, ἀνθ(έ)ω - ἀνθῶ, γαλ(έ)α>γαλῆ... (τὸ φαινόμενο αὐτὸ σήμερα λέγεται «συναίρεση», βλέπε Α. Κρασσανάκη, «Ἑλληνικὸ Σύστημα Γραφῆς»), γι' αὐτὸ καὶ οἱ γραμματικοὶ αὐτοὶ νόμισαν -εἶπαν τὰ ὡς ἄνω. (Περισσότερα γιὰ τὶς ἀπόψεις τῶν Ἀλεξανδρινῶν βλέπε σὲ ἐπόμενη συνέχεια τοῦ παρόντος).

3 Ἐπειδὴ τὰ δίψηφα γράμματα: αἰ, οἰ, υἰ, εἰ, ου μοιάζουν μὲ τοὺς διφθόγγους αἶ, οἶ, υῖ, οῦ καὶ ἐπειδὴ ὠρισμένες ἀρχαῖες ἑλληνικὲς λέξεις ποὺ περιέχουν διφθόγγους ἔχουν ἀλλάξει σήμερα προφορὰ λόγῳ τῶν φθογγικῶν παθῶν καὶ ὅμως γράφονται πάλι μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς γράμματα, π.χ.: γαῖα > γαῖα («γάα»), ὁμοίως > ὁμοίως, θεῖ(κ)ός > θεῖος..., γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἐρασμος μὲ τοὺς ὁπαδοὺς του νόμισαν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ εἶναι ἱστορική. Φυσικὰ οἱ λέξεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ γράφονται πάλι μὲ ὅμοια γράμματα, ὅμως τώρα χωρὶς διαλυτικὰ ἢ μὲ τοποθέτηση τοῦ τονικοῦ σημαδιοῦ σὲ διαφορετικὸ γράμμα, π.χ. ὁμοῖα > ὅμοια, ὁμοίως > ὁμοίως... Πάντα στὴν ἑλληνικὴ γραφὴ, στίς λέξεις ποὺ ἀλλάζει ἡ προφορὰ τους, ἀλλάζουν ἢ τὰ γράμματά τους ἢ τὰ ὀρθογραφικά τους σημάδια (ἡ νέα προφορὰ φαίνεται-ὑποδεικνύεται μὲ τὴν ἀφαίρεση τῶν διαλυτικῶν ἢ μὲ τὴν τοποθέτηση τοῦ τονικοῦ σημαδιοῦ, παλιὰ τῆς περισπωμένης στὸ δεύτερο φωνῆεν κ.τ.λ.), παρᾶβαλε π.χ.: γαῖα > γαῖα, θεῖος > θεῖος... Δὲν κατάλαβε-πρόσεξε αὐτὰ ὁ Ἐρασμος, γιὰ τὸ τόσο τὰ διαλυτικὰ ὅσο καὶ τὰ διαφορετικὰ τονικά σημάδια δὲν ὑπάρχουν στὴν λατινικὴ τους γραφὴ.

Παρατηρήσεις:

- 1** Ἐπειδὴ κατὰ τὴν παραγωγή, σύνθεση καὶ μεταφορὰ μιᾶς λέξης σὲ ἄλλη γλῶσσα (ἢ σὲ διάλεκτο) ὁ φθόγγος Ε καθὼς καὶ τὸ σύμπλεγμα ΕΕ τρέπονται σὲ ι, ποὺ γράφε-

ται μέ Η ἀντὶ Ι (αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς γιὰ ὑπόδειξη αὐτοῦ τοῦ φθογγικοῦ πάθους καὶ ἀφ' ἑτέρου ἂν μιλοῦμε γιὰ πτωτικό ἢ ρῆμα κ.τλ.), π.χ.: ἔθος > ἡθική (λατινική *ethiki*), Ἑτεοκλέες («Ἀντιγόνη») > Ἑτεοκλῆς, χρέματα > χρήματα, πλεόν > πλῆθος, Μνεσίθεος > Μνησίθεος..., γι' αὐτὸ καὶ νομίστηκε ἀπὸ τὸν Ἑρασμο καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του ὅτι τὸ Η (η) προφερόταν πρὶν ὥς παρατεταμένο (μακρὸ) ε, δηλ. ὡς εε.

2 Ἐπειδὴ ὁ φθόγγος <u> δὲν ἀναφέρεται στὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο (δὲν ἀναφέρεται, γιὰτὶ γράφεται δίψηφα, δηλ. ΟΥ, ὁπότε ἀναφέρονται τὰ ψηφία του Ο+Υ) καὶ στὴν Λατινικὴ ὁ φθόγγος αὐτὸς γράφεται μὲ τὸ γράμμα U (u), ποὺ μοιάζει μὲ τὸ ἑλληνικὸ γράμμα Υ(υ), γι' αὐτὸ καὶ νομίστηκε ἀπὸ τοὺς Ἑρασμο καὶ ὁπαδοὺς του ὅτι τὸ γράμμα Υ(υ) προφερόταν πρὶν ὥς ου. Ὅμως ὅ,τι μοιάζει δὲν εἶναι ἴδιο.

3 Ἐπειδὴ τὸ γράμμα Ω(ω) μπαίνει ἀντὶ τοῦ γράμματος Ο(ο) στὴν συναίρεση τῶν: οο, αο, εο... νόος-ῶς ἢ νοῦς, τιμα-όμενος > τιμώμενος... γιὰ ὑπόδειξη αὐτοῦ τοῦ πάθους, γι' αὐτὸ καὶ νομίστηκε ἀπὸ τὸν Ἑρασμο καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του ὅτι αὐτὸ πρὶν προφερόταν ὡς παρατεταμένο (μακρὸ) ο.

4 Ἐπειδὴ τὰ δύο ΝΝ (νν), ΚΚ (κκ)... σὲ μερικές λέξεις προέρχονται ἀπὸ σύνθεση (ἐννομος, ἐκ-κλησία), γι' αὐτὸ καὶ νομίστηκε ἀπὸ τὸν Ἑρασμο καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του ὅτι καὶ τὰ δύο ψηφία τῶν ὁμοίων διπλῶν: ΜΜ(μμ), ΛΛ(λλ)... προφέρονταν πρὶν. Ὅμως αὐτὸ εἶναι λάθος, γιὰτὶ:

α) Δύο ὅμοια σύμφωνα (μμ, νν...) σὲ μιὰ λέξη (ἀκόμη καὶ ἂν προέρχονται ἀπὸ σύνθεση, π.χ. ἐκ-κλησία, ἐν-νομος, σύν-νομος...) μπορεῖ νὰ προφερθοῦν καὶ τὰ δύο μόνο ἂν ἡ λέξη κοπῇ στὰ δύο καὶ προφερθῇ ὡς δύο, μὲ δύο τόνους π.χ.: ἄλ.-λφάβητο, ἐκ. κλησία. Κάτι ποὺ δὲν γίνεται στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα πλὴν μόνο σὲ ἰδιωματικές προφορὲς τῆς ἰταλικῆς: *prattico* («πράτ-τίκο»), *statico* («στατ-τίκο»), *fonetic* («φόν-νετίκ»)...

β) Τὰ διπλὰ ὅμοια γράμματα μμ, νν... μπαίνουν συμβατὰ (τεχνικά, μὲ ὀρθογραφικούς κανόνες) στὸ φθογγικὸ πάθος τῆς ἀφομοίωσης γιὰ ὑπενθύμιση αὐτοῦ τοῦ φθογγικοῦ πάθους, πρβλ. π,β,φ + μ=μμ, ν+ν,λ,ρ,μ = νν,λλ,ρρ,μμ: συ(ν)-μαθητῆς > συμμαθητῆς, συν-ράπτω > συρράπτω, παν-λαϊκὸς > παλλαϊκός, ἐν-νομος > ἐννομος... ὁπῇ - ὁ(π)μα > ὁμμα > μάτι, κόδω - κό(β)μα > κόμμα, γράφω-γρά(φ)μα > γράμμα...

γ) Τὰ σύμφωνα δὲν προφέρονται ποτὲ μαζὶ μὲ ἄλλο σύμφωνο ἢ μόνα τους, ἀλλὰ πάντα μαζὶ μὲ ἓνα φωνῆεν, ἀπ' ὅπου καὶ τὸ ὄνομά τους = «σύν+φωνή». Σύμφωνο μὲ σύμφωνο προφέρεται μόνο ἂν ὑπάρχῃ δίπλα φωνῆεν καὶ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο σύμφωνα εἶναι ἡμίφωνο ἢ μὴ ἄφωνο – ὁ λόγος ποὺ δὲν βλέπουμε στίς λέξεις συνδυασμοὺς ὅπως π.χ. βφ, τχ, τβ.

5 Ἐπειδὴ τὰ γράμματα δ, β, γ δὲν ὑπάρχουν στὸ λατινικὸ ἀλφάβητο (δὲν ὑπάρχουν, γιὰτὶ οἱ φθόγγοι ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ὑποδείχονται μὲ τὰ γράμματα th, v, j καὶ μὲ κάπως παρὰξενον τρόπο, πρβλ. π.χ. στὴν Ἀγγλική: *jot* καὶ *yatagan*, *then* καὶ *thin*...) καὶ ἐπειδὴ τὰ συμπλέγματα ντ, μπ, γγ/γκ πολλῶν λέξεων τρέπονται στοὺς φθόγγους: δ, β, γ, π.χ.: γκαρίζω - γ(κ)αίδαρος > γαίδαρος, μπογιατζῆς > βογιατζῆς, Graecia - γραικός, συγγραφέας > συγ(γ)ραφέας..., γι' αὐτὸ καὶ νομίστηκε ἀπὸ τὸν Ἑρασμο καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του ὅτι τὰ γράμματα δ, β, γ, πρὶν προφέρονταν ὡς ντ(d), μπ(b), γγ(g)!

Α. Κρασσανάκης

[Σὲ ἐπόμενο τεῦχος: Γιατὶ ἡ Ἑλληνικὴ Γραφή-Γλῶσσα εἶναι ἡ μόνη μὴ συμβατικὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου (δηλαδὴ ἡ μόνη ποὺ κάθε λέξη τῆς ἔχει αἰτιώδη, μὴ συμβατικὴ, σχέση μὲ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ὀνομάζει).]

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΟΚΡΑΤΙΑ

Τὸ ὄραμα τοῦ Κόντ καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου

Στὰ 1928 ὁ μεγάλος ἑλληνιστὴς σερ R. Livingstone ἀναφερόμενος στὴν πνευματικὴ κατάσταση τῆς Εὐρώπης ἔγραφε: «*Σήμερα στὴ Δύση ὁ χριστιανισμὸς παραμένει τὸ μόνο σύστημα σκέψης ποὺ εἶναι γενικὰ ἀποδεκτὸ καὶ ἴσως τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ ὀνομαστῇ σύστημα, ὅσο κι ἂν ἡ ἀλήθεια του ἀμφισβητῆται εὐρύτατα. Ἐξω ἀπ' τὰ ὄριά του ἀπλώνεται ἓνα ἄγονο καὶ ἀχαρτογράφητο τέλμα. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ ὠφελιμισμοῦ νὰ θέσῃ ἐναλλακτικὰς προτάσεις φάνηκε μάταιη. Ὁ πραγματισμὸς πνέει τὰ λοιθία. Ὁ θετικισμὸς εἶναι νεκρὸς*»¹.

Σήμερα, ἑβδομήντα χρόνια ἀργότερα, ἡ ἴδια μᾶλλον κατάσταση ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται. Παρὰ τὴν ἐντυπωσιακὴ ἀνάπτυξη τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸ θέριμα τῆς γνώσης ὁ χριστιανισμὸς παραμένει στὴ Δύση ἀκόμη ἰσχυρὸ ἰδεολογικὸ καὶ κοινωνικὸ σύστημα· καὶ μάλιστα σὲ μιὰ ἐποχὴ, ποὺ μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ Διαφωτισμὸ ὁ χριστιανισμὸς ὡς κοσμοθεωρία ὑπέστη μεγάλη φθορά. Τὶς πρωταρχικὰς αἰτίες αὐτῆς τῆς παραδοξότητος –ποῦ, ἂς σημειωθῇ, ἀποτελεῖ μείζον ζήτημα τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ– θὰ προσπαθήσουμε ἐδῶ νὰ καταδείξουμε.

Οἱ πρῶτοι διαφωτιστὲς τοῦ 18ου αἰῶνα διεκήρυτταν τὴν πίστη τους στὸν ἄνθρωπο καὶ στὶς ἀπεριόριστες δυνατότητες τῆς νοήσεώς του. Πόσοι ἄνθρωποι ὅμως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν σὲ θέση νὰ κατανοήσουν τὴν ἐκρηκτικὴ σημασίαν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς; Ἀσφαλῶς ἐλάχιστα μόνο φωτεινὰ πνεύματα. Ἡ Εὐρώπη τότε ἔτεινε νὰ μετατραπῇ σὲ ἓνα ἀπέραντο προλεταριάτο, σὲ μιὰ ἀμόρφωτη καὶ πάλι ἐργατικὴ μᾶζα, ποὺ τὸ μόνο ποὺ μπορούσε νὰ διαισθανθῇ ἦταν ἡ ἀθλιότητά της μοίρας της, πάνω στὴν ὁποία ἐπένδυναν βέβαια οἱ νέες μορφές ἐξουσίας: Πολιτικά (ὁ σοσιαλισμὸς καὶ ἀργότερα ὁ μαρξισμὸς) καὶ ἐθνικιστικά «κινήματα».

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν καταπίεση ὁ χριστιανισμὸς ὡς μεταφυσικὸς ἔστω «τιμωρὸς τῶν ἰσχυρῶν» διεμβόλιζε καὶ πάλι τὶς συνειδήσεις τῶν λαῶν. Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ πείσῃ τοὺς κατατρεγμένους γιὰ παράδειγμα ἀνθρακωρύχους γιὰ τὸ ὑπεύθυνο μεγαλεῖο τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ὅταν κυριαρχοῦσε τὸ ἀνεύθυνο μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ;

Στὰ χρόνια τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης κατὰ τὴν περίφημη ἐποχὴ τῆς Τρομοκρατίας ὁ Ροδεσιπέρους παραμέρισε δυναμικὰ τὸν ρωμαιοκαθολικισμό, καθιερώνοντας νέα θρησκεία, αὐτὴν τοῦ «Ὑπερτάτου ὄντος»². Ἐθέσπισε καὶ τελετὰς λατρεί-

ας του «Υπερτάτου Όντος» και των θείων αρχών του: της Ἀλήθειας, της Δικαιοσύνης, της Φιλίας, της Ἀθανασίας· υποκινούσε δὲ τὸ λαὸ ὑπὲρ τῆς νέας λατρείας. Ποιὸς ὅμως μέσα στὴν παραπαίουσα πολιτική ζωὴ τῆς Γαλλίας μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὰ «καινὰ δαιμόνια» τοῦ Ροβεσπιέρου; Ἀλλὰ κι ὁ ἴδιος ἀκόμη πόσο μὴ χριστιανικά-θεοκρατικά συνελάμβανε αὐτὸ τὸ «Υπέρτατο Όν» του;

Τὸ ἀνεκπλήρωτο ὄραμα τοῦ Αὐγουςτου Κόντ

Εξήντα χρόνια ἀργότερα, στὶς 22 Ἀπριλίου τοῦ 1854, ὁ Αὐγουςτος Κόντ ἔγραφε στὸν κόμητα de Toulouze: «Εἶμαι θέβαιος, ὅτι πρὶν ἀπὸ τὰ 1860 θὰ κηρύξω τὸν θετικισμό στὴν Παναγία τῶν Παρισίων ὡς τὴ μόνη πραγματικὴ καὶ πλήρη θρησκεία»³. Τί πρόσθετε ὁ Κόντ; Ὅτι πίσω ἀπ' τὴ θρησκεία τους οἱ ἄνθρωποι λατρεύουν τὴν κοινωνία τους καὶ τὴ φυλὴ τους, δηλαδή τὸν ἄνθρωπο ὡς ἄτομο καὶ ὡς ὁμάδα. Γι' αὐτὸ, ἔλεγε ὁ Κόντ, ἡ πραγματικὴ θρησκεία τοῦ ἔλλογου ἀνθρώπου θὰ πρέπει νὰ στηρίζεται στὴ «λατρεία» τῶν πραγματικὰ ἀνωτέρων ἀνθρώπων, αὐτῶν ποὺ συνέβαλαν καὶ θὰ συμβάλουν στὴν πνευματικὴ πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητας καὶ στὴν ἐξοδὸ τῆς ἀπὸ τὴ βαρβαρότητα καὶ τὴ θεοκρατία. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν περίπτωση τοῦ Κόντ. Ποιὸς τότε θὰ μπορούσε νὰ καταλάβῃ τίς ἀλήθειες ποὺ ἔκρυβαν οἱ λόγοι του;

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τὸν θετικισμό καὶ στὴν ἐφαρμογὴ του. Στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα στὴ Βραζιλία ὁ θετικισμός ἐγίνε σχεδὸν τὸ ἐπίσημο κρατικὸ δόγμα. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας B. Constant ὥρισε τὴν «Ἐγκυκλοπαίδεια τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν» τοῦ Κόντ ὡς ἐγκύκλιο μάθημα στὰ σχολεῖα. Τὸ 1891 ἰδρύθηκε καὶ θετικιστικὸς ναός, ὅπου θὰ ἐτελεῖτο ἡ λατρεία τῆς Ἀνθρωπότητας⁴. Ὅμως ὅλα αὐτὰ γρήγορα ὠδηγήθηκαν στὴν ἀφάνεια –καὶ ἦταν ἐπόμενο. Γιατὶ πέραν μιᾶς ὀλιγάριθμης «ἐλίτ» ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὸν πραγματικὰ ἐνθουσιώδη –πλὴν ὅμως ἀμόρφωτο καὶ πεινασμένο– λαὸ μπορούσε νὰ προσδοκᾷ τὴ λύτρωσή του στὸ μέλλον μέσα στὸν Ναὸ τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου –σὰν τὸν ἴδιο– Θεανθρώπου;

Τὰ παραπάνω παραδείγματα κατέδειξαν τὸ ἄκαιρο ὅσων στοὺς προηγούμενους αἰῶνες, διαμορφώνοντας μιὰ νέα, ἐλεύθερη θεώρηση τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, ἐπιχείρησαν νὰ ἀμφισβητήσουν ἐμπράκτως τὸν χριστιανισμό στὴ Δύση.

Πέρασε σχεδὸν ἓνας αἰῶνας ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ σερ R. Livingstone διαπίστωνε πὺς τὸ μόνο γενικὰ ἀποδεκτὸ σύστημα σκέψης παρέμεινε ὁ χριστιανισμός, παρὰ τὴ μεγάλη πρόοδο τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Εἶναι λάθος ὅμως νὰ πιστεῖ κανεὶς σήμερα πὺς ἓνα τόσο βαθιὰ ριζωμένο στὴ συνείδηση τῶν ἀνθρώπων σύστημα σκέψης, ὅπως αὐτὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐκριζωθῇ ἢ νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὀριστικά. Ἡ νὰ ἰσχυρισθῇ πὺς τελικὰ ὁ μόνος τρόπος ἐπικράτησης ἑνὸς νέου συστήματος σκέψης εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δίδαξε ὁ χριστιανισμός: ἡ ἐπιβολὴ διὰ τῆς μαχαίρας. (Πράγματι ὁ χριστιανισμός ἐπικράτησε διὰ τῆς βανδαλικῆς καταστροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐρείας ἑκτασης ἐξολόθρευσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.) Εἶναι λάθος νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς κάτι τέτοιο. Καὶ τὸ καταδεικνύει ἡ ἴδια, ἡ πνευματικὴ κατάσταση τοῦ καιροῦ μας.

‘Ο σπουδαῖος Γάλλος φιλόσοφος Αὐγουστος Κόντ (1798-1857). Ὁραματίστηκε τὸν Δυτικὸ Κόσμο ἀπαλλαγμένον ἀπὸ τὸν θεοκρατικὸ δογματισμό, ἀλλὰ τὸ ὄραμά του προηγείτο τῆς ἐποχῆς του. (Πίνακας τοῦ Etex, Οἰκία Ὁγκυὺστ Κόντ, Παρίσι.)

Ἡ Γνώση καὶ ἡ διάχυσή της διὰ τῆς Πληροφορικῆς

Σε σχέση με τοὺς δύο προηγούμενους αἰῶνες ὁ Δυτικὸς Κόσμος⁵ παρουσιάζει σήμερα μία καίρια διαφοροποίηση: Ἡ Γνώση –παρ’ ὅτι στὴ θεωρία της μᾶλλον παρέμεινε στὸ ἐπίπεδο τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος– διὰ τῆς καθολικῆς ἀνάπτυξης τῶν ἐπιστημῶν πρὸς κάθε κατεύθυνση τοῦ ἐπιστητοῦ αὐξάνεται μὲ ἀλματώδεις ρυθμούς. Καὶ τὸ βασικώτερο: Ἡ γνώση εἶναι προσβάσιμη σὲ ὅλους καὶ διαχέεται πρὸς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

- α.** Οἱ ἐπιστημονικὲς ἐφαρμογές (τεχνολογία) ἀπαιτοῦν τὴ συμμετοχὴ πολυπληθοῦς ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ. Ἔτσι στὴ διαχείριση τῆς γνώσης συμμετέχει μεγάλο μέρος τῆς κοινωνίας (αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη θετικὴ συνεισφορὰ τῆς τεχνολογίας, ἡ ὁποία δὲν λέγεται συχνά).
- β.** Ἡ παραπάνω ἀνάγκη ὠδήγησε στὴν καθολικὴ ἐκπαίδευση τῶν νέων γενεῶν σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς θαθμίδες τῆς γνώσης.
- γ.** Ἡ ἐπανάσταση τῆς Πληροφορικῆς ἀπλοποιεῖ καὶ τὶς τελευταῖες δυσκολίες πρόσβασης στὴν γνώση ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο.

Ὁ σημερινὸς κόσμος δὲν εἶναι ἴδιος μὲ αὐτὸν τὸν ὁποῖο ἀπευθύνονταν οἱ διαφωτιστὲς τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνα. Εἶναι πλέον ἱκανὸς –καὶ ταχύτατα γίνεται ἱκανώτερος– ὄχι μόνο νὰ ἀντιληφθῇ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν παράδοσή του ἢ κάθε καινούργιο πού ἔρχεται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπινοήσῃ ὁ ἴδιος τὸ καινούργιο. Ὁ χριστιανισμὸς σ’ ὁλόκληρο

τὸ Δυτικὸ Κόσμο δείχνει νὰ ὑποχωρῇ κατ' ἀνάγκην ἀπὸ τὶς πάγιες ἠθικές, κοινωνικές καὶ δογματικές του ἀρχές, φροντίζοντας νὰ ἐνδυναμώσῃ τὰ δύο παντοδύναμα ὄχυνρά του, στὰ ὁποῖα καὶ θὰ ἀμυνθῇ μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις. Τὸ πρῶτο ὄχυνρό του εἶναι τὸ περὶ μετὰ θάνατον ζωῆς κήρυγμά του.

Μπροστὰ στὶς ἐγγενεῖς δυσκολίες τῆς σύγχρονης σκέψης νὰ ὑποδείξῃ μία σαφῆ ἠθικὴ καὶ γνωστικὴ ἀποψη γιὰ τὸ φαινόμενο τοῦ θανάτου καὶ τῇ σημασίᾳ του στὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασι, ἐξακολουθεῖ τὸ χριστιανικὸ δόγμα νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου γιὰ μετὰ θάνατον συνέχεια τῆς ζωῆς του.

Τὸ δεύτερο ὄχυνρό του εἶναι ὁ ὀργανωτικὸς του τομέας, ποὺ ἐκφράζεται διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ Ἐκκλησίες «ἐκλεψαν» τὸ ρόλο τῆς πόλης (στὴν ἀρχαιοελληνικὴ τῆς ἐκδοχῆς), καθὼς τὰ νεώτερα ἔμμεσα ἀντιπροσωπευτικὰ πολιτικὰ συστήματα ἄφησαν ἓνα μεγάλο πολιτικὸ κενό. Ἡ Ἐκκλησία ἀντὶ τῆς πόλης ἱερουργεῖ στὴν σύγχρονη κοινωνία. Ὅλες οἱ τελετές, ποὺ προσδίδουν κῦρος καὶ ἱερότητα στοὺς θεσμούς, τελοῦνται (διὰ ἀγιασμῶν, τρισαγίων κ.λπ.) ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ὁ κύκλος τῆς ἀτομικῆς ζωῆς ἀνοίγει μ' αὐτὴν καὶ κλείνει πάλι μ' αὐτήν: ἀπὸ τὴν τελετὴ ἑνταξῆς τοῦ ἀτόμου στὴν κοινωνία (βάπτισμα-ὀνοματοθεσία) μέχρι τὴν ἀποχώρησή του (ἐπικήδειος τελετὴ), κλέβοντας ἔτσι τὸ σέβας καὶ τὸ κῦρος τῆς πόλης.

Συνοψίζοντας:

Ἡ δυναμικὴ τοῦ σύγχρονου κόσμου ἔχει, ὡς φαίνεται, ἐπαρκῆς φορτίο, ποὺ στὸ ἄμεσο μέλλον θὰ ὀδηγήσῃ στὴν –μετὰ ἀπὸ δεκαεπτὰ αἰῶνες ἀπόλυτης πνευματικῆς κυριαρχίας– ἀφαίρεση ἀπὸ τὸν χριστιανισμό τῶν ἡνίων ἐλέγχου τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης. Ἡ κοσμοϊστορικὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ δείχνει νὰ ἐπέρχεται εἰρηνικὰ καὶ «αὐτόματα» καὶ σὲ καμμία περίπτωση δὲν θυμίζει τὴν αἵματηρὴ ἐπιβολὴ τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τοὺς 40 μὲ 60 μ.Χ. αἰῶνες. Ὁ νέος κόσμος ποὺ ἔρχεται μπορεῖ νὰ ἐνέχῃ κινδύνους νέων πνευματικῶν ἐκτροπῶν (ἐσωτερισμός, μεταφυσικὲς τάσεις, παραψυχολογία κ.λπ.), δείχνει ὅμως περισσότερο ὥριμος ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἱστορικὴ στιγμὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θεὸ τοῦ Ἀγνώστου καὶ νὰ πιστεῦσῃ στὸν Ἄνθρωπο καὶ στὶς ἀπειρες δυνατότητες τῆς διάνοιάς του. Ἡ πίστη στὸν Ἄνθρωπο καὶ στὸν φυσικὸ του οἶκο, τὴ Φύσιν καὶ τὸν Σύμπαν, ἦταν ἡ προχριστιανικὴ κοσμοθεωρία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ποὺ κάλυπτε τὸν πλοῦτο τῆς Γνώσης καὶ κυριαρχοῦσε τὶς συνειδήσεις. Τὸ κτίσιμο τῆς θεώρησης αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, στηριγμένης στὸν Λόγο, εἶναι ἢ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ συνεισφέρουν στὴν πρόοδο τῆς Ἱστορίας.

Βιβλιογραφία

1. R. Livingstone, «Ἡ Ἀποστολὴ τῆς Ἑλλάδας», σελ. 26-27, ἐκδόσεις «Θύραθεν» 2000.
2. F. Mignet, «Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης», ἐκδόσεις «Π. Πετρακόπουλος» 1969.
3. R. Aron, «Αὐγουστος Κόντ», ἐκδόσεις «Γνώση» 1984, σελ. 175.
4. Τὸ σύνθημα «Ordine e Progresso» (= Τάξις καὶ Πρόοδος), ποὺ ὑπάρχει καὶ σήμερα πάνω στὴ σημαία τῆς Βραζιλίας, ἦταν τὸ σύνθημα τῶν βετικιστῶν τοῦ 19ου αἰῶνα.
5. Δυτικὸς Κόσμος νοεῖται πλέον ὄχι μόνο ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ ἡ Βόρεια Ἀμερικὴ, ἀλλὰ περιλαμβάνει τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον λαοὺς καὶ τὰ ἄτομα ποὺ ἐνστερνίζονται τὸ δυτικότερο μοντέλλο ζωῆς.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΔΙΟΠΕΙΘΗ ΣΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΑ

Δέν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι πάντοτε, αλλά και τώρα, μέσα στις πιο σύγχρονες δημοκρατίες υπάρχουν κάποιες πανίσχυρες τυραννίες ή δικτατορίες, τα κατεστημένα. Αυτά τα κατεστημένα τα φτειαγμένα πάντοτε από συμφέροντα με τις δικές τους βλέψεις, σκοπιμότητες και με την ιδιάζουσα στατική έμπέδωσή τους είναι το «έτσι θέλω» του παρόντος· και όχι λίγες φορές είναι όπισθοδρομικά και γι' αυτό ανθρωποφάγα. Στην προκειμένη περίπτωση, έδω, στον ελληνικό χώρο, παρ' όλη τη φαινομενική τους δήθεν ελληνικότητα πολλά παραμένουν για δικούς τους λόγους καθαρώς ανθελληνικά κατεστημένα. Και τα λέω ανθελληνικά για τόν απλό λόγο, ότι θέλουν να κρύβουν την αλήθεια, που μαζί με την διαφάνεια αποτελούσαν και αποτελούν τον καθρέφτη της ελληνικής ελεύθερης σκέψης. Ένα σημερινό παράδειγμα τέτοιου ανθελληνισμού: τα Μέσα Μαζικής Ένημέρωσης, που απαγόρευαν την διαφήμιση του ιστορικού της απαγόρευσης των Όλυμπιαδων (βλέπε «Δαυλόν», τεύχος 230), που απέδειχθη με την έρευνα των Γερμανών αρχαιολόγων Ulrich Sinn, P. Siewert, Joachim Ebert των Kai Brodersen, που διενήργησαν πρόσφατα ανασκαφές στην αρχαία Όλυμπια και ανακάλυψαν ευρήματα, που αποδεικνύουν ότι οι Έλληνες συνέχισαν την τέλεση Όλυμπιακών Αγώνων και μετά την απαγόρευσή τους από τον Μεγαπύθηκο αυτοκράτορα Θεοδόσιο τον Α' με το γνωστό διάταγμα του 392 μ.Χ., με κίνδυνο μάλιστα να χάσουν τη ζωή τους και την περιουσία τους, όπως προέβλεπε τότε ο νόμος του σκοταδισμού. Η επίμαχη διαφήμιση που απαγορεύτηκε έλεγε:

«Στὸν “Δαυλὸ” πὸν κυκλοφορεῖ:

»Οἱ “Ἕλληνες συνέχισαν τὴν “ἐκτὸς νόμου” τέλεση Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων γιὰ 300 χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγόρευσίν τους καὶ τὴν ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς. Τὰ πρόσφατα εὐρήματα τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων, πὸν ἀνατρέπουν τὴν Ἱστορία.

»Στὸν “Δαυλὸ” πὸν κυκλοφορεῖ τὸ περιοδικὸ τῆς πρωτοποριακῆς ἱστορικῆς ἔρευνας».

Καὶ αὐτά, φίλοι μου, στὸ ἔτος 2001 μ.Χ.

Τώρα μπορεί πολύ σωστά να ρωτήσει ένας: Τί σημασία έχουνε όλα αυτά με τα χαμένα έργα των μεγάλων αρχαίων φιλοσόφων και μάλιστα με τα υπάρχοντα πάντοτε τέρατα-κατεστημένα, που αυτά τα τελευταία έχουνε κατά την λογική τους κάποια συμφέροντα να ενεργοῦνε όπως ενεργοῦνε; Ἀπαντῶ: Τὰ κατεστημένα, ὅποια καὶ νὰ 'ναι αὐτά, θέλουνε νὰ δείχνουνε τὰ πράγματα ὅπως θέλουνε αὐτά καὶ μ' ἓναν τρόπο πὸν νὰ τὰ συντηρῇ ἀπὸ τὴν μιά καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ διατηρῇ τὸ τάχα ἀδιάβλητο κύρος τους, ὅσο ψεύτικο καὶ νὰ εἶναι αὐτό. Δηλαδή νὰ συμβαίνει κάτι ἀκριβῶς ὅπως λένε οἱ Ἕλληνικοὶ στίχοι:

«Τὴν ζωὴ αὐτῶν πὸν ζήσανε

τὴν φτειάχουν οἱ ζωντανοί.»

” Ἀς σκεφτοῦμε τώρα κάτι ἄλλο; Ὅλοι οἱ μεγάλοι διανοητὲς τῆς Ἀρχαιότητος ζοῦνε καὶ παλεύουνε μαζί με πολλοὺς ἄλλους γιὰ τὴν ἀλήθεια τους; καὶ πάλι τὰ κατεστημέ-

να θέλουν νά μὴν τὴν παρουσιάσουν· κι ἂν τὴν παρουσιάσουν, νά γίνη αὐτό, ὅσο γίνεται, σὲ μικρότερη ἔκταση, ὥστε νά μὴν κλονισθῇ τὸ κύρος τοῦ κατεστημένου, ὅποτε κι ἡ ἐπίφασή του, ποῦ, ὑποτίθεται, εἶναι ὅλο διαφάνεια καὶ καλοὺς σκοποὺς.

Ἄς φέρουμε στὴν σκέψη μας, τί γινότανε μὲ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες φιλοσόφους καὶ τὰ σάπια κατεστημένα, ὅταν μάλιστα αὐτοὶ ζοῦσαν, κι ἄς φανταστοῦμε, τί μπορεῖ νά γίνη μετὰ τὸν θάνατό τους, ποῦ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μὲ τοὺς πολλοὺς καὶ ποῦ ἡ ζωὴ τους ὁλόκληρη ἦτανε μιὰ Ὀλυμπιάδα ἡθους καὶ καθαρῆς λογικῆς μὲ πάντοτε τοὺς ἑαυτοὺς τους ὀλυμπιονίκες. Ἡ ἀνθρώπινη μικρότητα καὶ θρωμιά πάντοτε ὑπάρχει καὶ σὰν ζωὴ ζητάει κι αὐτὴ νά διεκδικήσῃ κάτι. Τὸ σκεπτικό τους ἀπλό: Αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι ἦτανε ὅ,τι ἦτανε ὅσο ζοῦσαν, ἐμᾶς πῶς μᾶς συμφέρει νά τοὺς παρουσιάσουμε, ἂν δὲν μπορούμε βέβαια νά τοὺς ἐξαφανίσουμε τελείως; Διασύροντάς τους πρῶτα πρῶτα, γελοιοποιώντας τους, δείχνοντας πῶς εἶχανε φορικτὰ ἐλαττώματα καὶ ἄλλα παρόμοια. Μὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι νά μὴ μᾶς διαταράξουνε τὰ πράγματα, μὴ μᾶς διαψεύσουνε τὸ μῦθο μας, ποῦ τὸν παρουσιάζουμε σὰν ἀλήθεια. Οἱ ἐξυπνοφανεῖς ἡλίθιοι καὶ κακοήθεις (πιστεῦω πῶς αὐτὲς οἱ δύο ιδιότητες πάνε μαζί πάντοτε) σκέφτονται ὅτι μπορούνε νά διευθύνουνε τοὺς πιὸ ἡλίθιους ἀπ' αὐτοὺς καὶ νά τοὺς ἔχουνε συνέχεια ὑποχείριους τους. Μετὰ ἓνας κατώτερος ποῦ μπορεῖ νά δείξῃ πῶς κάτι εἶναι; Στὸ νεκρό, στὸν πεσμένο, νά πῇ τὸ μῦθο του, ποῦ θέλει νά τὸν «πασσάρῃ» γιὰ ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο δὲν θέλει νά ὑπάρχουνε κάποιοι ποῦ θ' ἀποκαλύψουνε τὴν ἀπάτη του.

Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα ἐλληνικὰ δημιουργήματα εἴτε Τέχνης εἴτε Σκέψης ἡ ἐπίφασή τους κι ἡ οὐσία τους ταυτίζονται· καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ ἐλληνικὸ θαῦμα τῆς ἁρμονίας. Ἀκριβῶς δηλαδὴ τὸ ἀντίθετο μὲ τὰ θρώμικα κατεστημένα, ποῦ ἄλλο δειχνουν ἀπέξω κι ἄλλο ἔχουν μέσα τους. Οἱ ἐλληνικοὶ ναοί, τοὺς βλέπεις, εἶναι ἐλληνικοὶ ναοί. Τὸ ἄγαλμά τους, τὸ βλέπεις, εἶναι ἄγαλμα ἐλληνικόν. Δὲν ἔχουν ἀνάγκη νά σοῦ ποῦνε φέμματα, γιατί οἱ Ἕλληνες ξέρον ἀπὸ πολὺ παλιὰ πῶς ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ὁμορφιά, ἀρκεῖ ὅμως νά μπορῇ νά τὴ βλέπεις.

Αὐτοὶ οἱ βολεμένοι τῶν κατεστημένων – δὲν ξέρω, δὲν ἔχω μπορέσει νά μπῶ στὴν ἀπαίσια ψυχολογία τους, μοῦ θυμίζονε ἐκεῖνα τ' αὐτοκίνητα μὲ τὰ φυμὲ τζάμια, ποῦ τοὺς ἔχει ἐπιτρέψει ἡ ἀναπηρούλα πολιτεία νά κυκλοφοροῦν καὶ ποῦ δὲν μπορεῖς νά δῇς ποιοὶ εἶναι μέσα σ' αὐτά, ἐνῶ αὐτοὶ ποῦ εἶναι μέσα σὲ βλέπουνε.

Πολλοὶ τέτοιοι ἄνθρωποι τῶν κατεστημένων μοῦ φέρνουνε στὸ νοῦ τὸν ἀνάπηρο μὲ τὸ ἀτροφικὸ χέρι ἱερέα Διοπείθη στὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ, ποῦ ἤθελε μὲ τὸ μοναδικὸ του γερὸ χέρι νά σφάξῃ-θυσιάσῃ νεαροὺς Σαμιῶτες, καὶ ποῦ ὁ Περικλῆς δὲν τὸν ἄφησε.

Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός, ποῦ τὰ ἔργα τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Ἀριστοτέλη κι ἄλλων ἔχουνε σωθῇ σχεδὸν στὸ ἀκέραιο, ἐνῶ ἀπὸ τὰ εἰκοσιδύο ἔργα τοῦ Διογένη τοῦ Σκύλλου δὲν ἔχει σωθῇ οὔτε στίχος, ὅπως καὶ ἄλλων φιλοσόφων τόσο αὐτῆς τῆς γνήσιας Σωκρατικῆς σχολῆς τῶν Κυνικῶν ὅσο καὶ τόσων ἄλλων.

Ἄγγελος Καρούσος

ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ... ΒΑΦΤΙΖΗ ΤΗΝ ΠΥΡΑΜΙΔΑ ΣΕ «ΠΥΡΓΟ»!..

(... για να μην ανατραπῇ τὸ δόγμα
«Ἐξ ἀνατολῶν τὸ φῶς» τῆς Βίβλου)

Ασφαλῶς θὰ θυμούνται οἱ παλαιότεροι ἀναγνώστες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ τὴν ταραχὴ ποὺ προκάλεσαν στοὺς κύκλους τοῦ Διεθνoῦς Ἐξουσιασμοῦ τὰ δημοσιεύματά μας τὰ σχετικὰ μὲ τὰ πανάρχαια πυραμιδοειδῆ κτίσματα τῆς Ἀργολίδος (βλέπε τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1994, 1995, 1996) καὶ τὴ συνακόλουθη ἐπιστημονικὴ χρονολόγησή τους ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν (ἀνακοίνωση 6/12/1996) καὶ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου, ποὺ ἐντόπιζαν τὴν χρονολογία κατασκευῆς τους στὰ τέλη τῆς 4ης ἢ τὶς ἀρχὲς τῆς 3ης π.Χ. χιλιετίας καὶ συνεπῶς κατεδείκνυναν τὴν χρονικὴ προτεραιότητά τους ἔναντι τῶν αἰγυπτιακῶν πυραμίδων. Ἐνα χρόνο μετὰ τὴ δημοσίευση τῶν στοιχείων αὐτῶν στὸ «Δ» διεθνεῖς κύκλοι, ποὺ προπαγανδίζουν τὸν Ἀφροκεντρισμὸ καὶ τὸ ἰουδαιοχριστιανικὸ «Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς», προσπάθησαν νὰ μετατοπίσουν τὸ χρόνο κατασκευῆς τῶν αἰγυπτιακῶν πυραμίδων ἀπὸ τὴν 3η στὴν 5η π.Χ. χιλιετία (!): δὲς περιοδικὸ «Der Spiegel», Ἰανουάριος '96, καὶ διὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ Θ. Μικροῦτσικου ἀπαγόρευσαν διὰ διαταγῆς (ἐγκύκλιος ΥΠΠΟ/ΑΡΧ/Α3/Φ61/20325 1313) ἀπὸ τοὺς κρατικoὺς ἀρχαιολόγους τὴ χρονολόγηση τῶν πανάρχαιων κτισμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου!

Σήμερα, ἔξι χρόνια μετὰ τὰ παραπάνω συμβάντα, τὸ ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ ἔξακολουθεῖ νὰ τηρῇ τὴν ἴδια βάρβαρη καὶ ἀναίσχυντα ἀνθελληνικὴ καὶ ἀντιεπιστημονικὴ στάση ἔναντι τῶν δύο μνημείων –σπουδαιοτάτων τεκμηρίων γιὰ τὴν παγκόσμια ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ. Στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα του (<http://www.culture.gr>) καὶ στὸν κατάλογο μὲ τὰ μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος παρουσιάζει μόνον τὴν πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ (ἀποσιωπᾷ ἐντελῶς τὴν πυραμίδα τοῦ Λιγυριοῦ) μὲ τὸν «σκοπευμένο» τίτλο: «**Ἑλληνιστικὴ Πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ**»! Τὸ ἐν λόγῳ μνημεῖο λοιπὸν τιτλοφορεῖται ὡς «**ἑλληνιστικόν**», ὥστε νὰ ἐπανεέλθουν στὴ... νομιμότητα ὅσοι πληροφoρηθήκαν μέσα ἀπ' τὸ «Δαυλὸ» ὅτι τὰ δύο αὐτὰ κτίσματα εἶναι προϊστορικά, ποὺ πέθανε τῆς ἱστορικῆς χρονολόγησής τους δημοσίευσε καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ πόρισμα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ποὺ οἱ ἐρευνητές της συνήγαγαν ὕστερα ἀπὸ ἐρευνες ἔξι ἐτῶν. Στὸ κείμενο τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν παραπάνω τίτλο, γράφονται καὶ τὰ ἑξῆς ἀσύλληπτα: «*Ἐχει σχῆμα πύργου μὲ ἐπικλινεῖς τὶς ἐξωτερικὲς πλευρὲς του, οἱ ὁποῖες περιβάλλουν ἓνα ὀρθογώνιο οἰκοδόμημα... οἱ ἐξωτερικοὶ αὐτοὶ τοῖχοι, ἀνερχόμενοι μὲ κλίση πλευρᾶς 60 μοιρῶν, σὲ ὕψος 3,50 μ. μετατρέπονται σὲ κατακόρυφους, γιὰ νὰ στηρίζουν τοὺς ὀρόφους τῆς ἀνωδομῆς*» (!). Μὰ εἶδε κανεὶς κάποιον πύργο στὴν πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ; Πῶς ἔχει σχῆμα

Τὴν θέλουν «τύργο ἑλληνιστικόν». Ὅμως ἡ πανάρχαια πυραμίδα τῆς Ἀργολίδας στέκεται ἀγέρωχη μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ σχῆμα τῆς ξεσπεπάζοντις τὴν «ἐπιστημονική» ἀθλιότητά τους μὲ συντριπτικὸ «χειροπιαστό» τρόπο.

πύργου ένα πυραμιδοειδές κτίσμα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλῆ: Ἀποφάσισαν νὰ ποῦν πὼς τὸ κτίσμα πάνω ἀπ' τὶς ἐπικλινεῖς πλευρὲς τοῦ σήκωνε παλιότερα ἕναν (φαντασιακὸ) πύργο, οὕτως ὥστε νὰ μὴν γίνεται λόγος γιὰ πυραμίδα. [Ἦδη ἐπιστράτευσαν τὸν κρατικὸ ἀρχαιολόγο Γ. Πίκουλα, ποὺ πρῶτος αὐτὸς ὑποστήριξε τὰ περὶ «πύργου τοῦ Ἑλληνικοῦ» καὶ ἔλαβε ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση ἀπὸ τὸν ἐρευνητὴ τοῦ «Δαυλοῦ» πολιτικὸ μηχανικὸ Β. Κατσαδράμη (τεῦχος 179/1996).] Εἶναι λοιπὸν πολὺ πιθανὸν στὰ ἐπόμενα χρόνια νὰ χαρακτηρίζεται «ἐπισήμως» τὸ μνημεῖο ὡς «Πύργος τοῦ Ἑλληνικοῦ»!

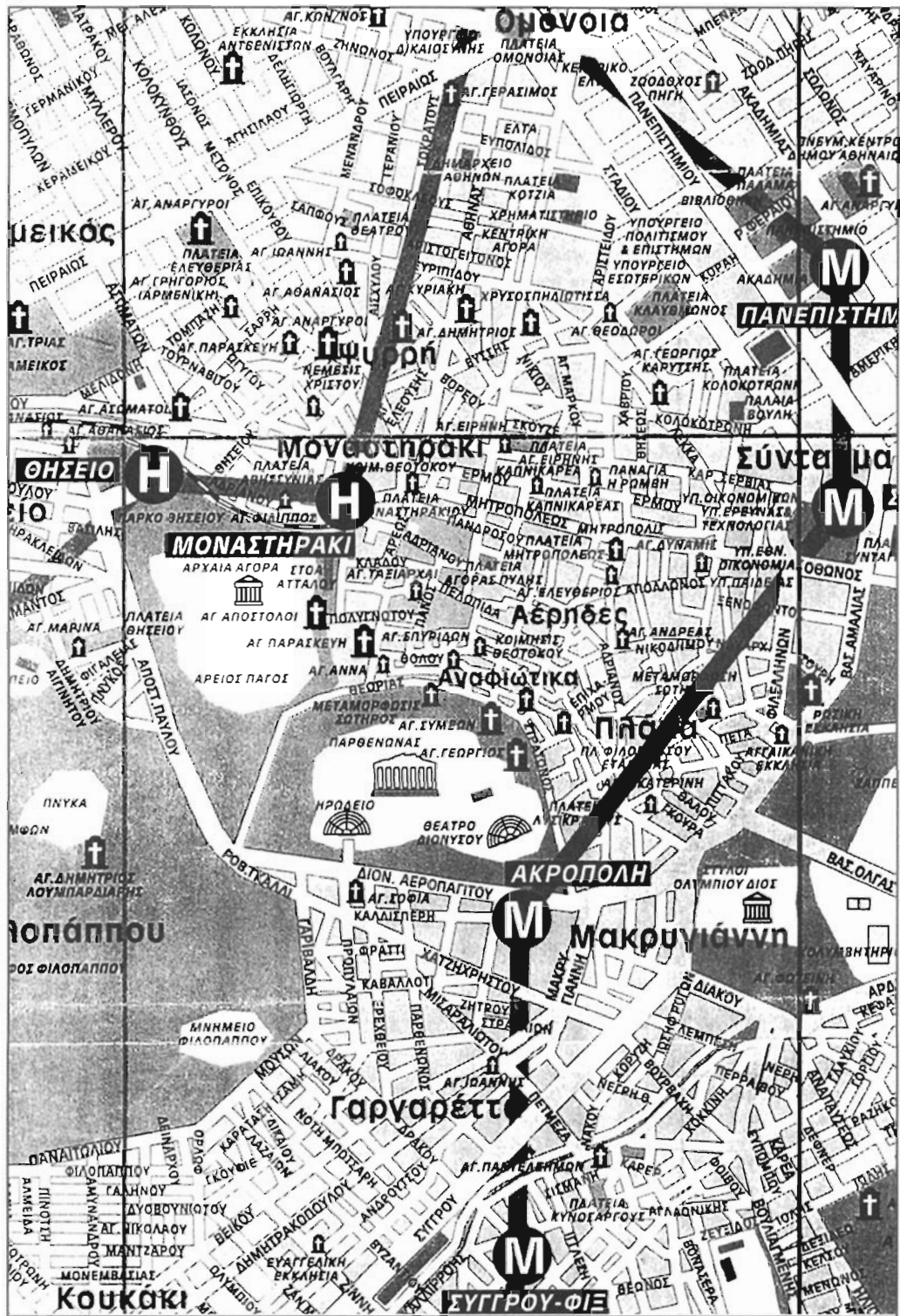
Ἀναφέρεται ἐπίσης πὼς: *«Σύμφωνα μὲ τὶς ἀνασκαφικὲς μαρτυρίες καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς δομῆς τὸν χρονολογεῖται στὰ τέλη τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος καὶ ὄχι στὴν προϊστορικὴ περίοδο, ὅπως πρόσφατα θέλησαν νὰ ἀποδείξουν ὠρισμένοι ἐρευνητές»* (!). Καταλογίζονται λοιπὸν καὶ ἀνιδιοτελεῖ κίνητρα στοὺς ἐρευνητὲς ἐμμέσως (*«θέλησαν νὰ ἀποδείξουν»*), ποὺ χρονολόγησαν τὰ ἐν λόγῳ μνημεῖα (κίνητρα φασιστικὰ ἢ ρατσιστικὰ –ποιοὺς ξέρει). Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἐρευνητὲς; Ἐκτὸς τοῦ «Δ» ἢ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδιμβούργου καὶ τὸ Ε.ΚΕ.Φ.Ε. «Δημόκριτος», ποὺ μὲ τὴ μέθοδο τῆς «ὀπτικῆς θερμοφωταύγειας» κατέδειξαν τὴν προϊστορικὴ κατασκευὴ τους. Ὅσο γιὰ τὶς *«ἀνασκαφικὲς μαρτυρίες»*, στίς ὁποῖες ἀναφέρεται ὁ συντάκτης τοῦ πανάθλιου αὐτοῦ κειμένου, ἐννοεῖ τοὺς Wiegand (1901) καὶ Lord (1938), ποὺ ἐντελῶς «περιγηγνικά» καὶ μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς τοὺς προσπάθησαν ἀνεπιτυχῶς νὰ κατανοήσουν τὴν σκοπιμότητα αὐτῶν τῶν «περίεργων» κτισμάτων. Οὐδεμία ἀναφορὰ στὸν Πλούταρχο καὶ κυρίως στὸν Πausanias, ποὺ περιγράφει τὰ κτίσματα καὶ τὶς παραδόσεις τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, ποὺ ἤθελαν κτίτορες τοῦ ἀναμνηστικοῦ αὐτοῦ ἔργου τοὺς προοιμικούς βασιλεῖς τοῦ Ἀργαίου Προῖτο καὶ Ἀκρίσιο ὕστερα ἀπὸ μία μεταξὺ τους μάχη, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας συμφιλώθηκαν.

Πάντως ἕνα εἶναι σίγουρο: Οἱ πυραμίδες τῆς Ἀργολίδας «καῖνε» καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ καῖνε τὴν Διεθνή Ἑξουσία, διότι ἀποκαλύπτουν πὼς τὰ «ἀρχαιότερα μνημεῖα τοῦ Ἀφροανατολικοῦ χώρου», οἱ αἰγυπτιακὲς πυραμίδες, ἔχουν τὰ πρότυπά τους στὴν Ἑλλάδα, πρῶτα ποὺ σημαίνει πὼς ἡ ἀρχιτεκτονικὴ γνῶσις κατασκευῆς πυραμιδοειδῶν κτισμάτων πέρασε ἀπ' τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἐπομένως τὰ «ἐπιστημονικά» δόγματα περὶ πρωτοκαθεδρίας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας στὴν γένεση τοῦ Πολιτισμοῦ ἀκυρώνονται γιὰ μία ἀκόμη φορὰ. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ γνῶσις πέρασε ἀπ' τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἀνατολὴ κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Τὸ μαρτυρεῖ ρητὰ ὁ Διόδωρος Σικελιώτης (I, 89, 3): *«Ὁ Μίνως (ἀπὸ τὴν Κρήτη) πρῶτος, κοντὰ στὴ λίμνη Μοίριδα (Αἴγυπτος) τάφον ἑαυτῷ κατασκευάσας πυραμίδα τετράπλευρον ἐπιστήσας καὶ τὸν θαυμαζόμενον λαδύρινθον οἰκοδομήσας...»*.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ἄς μὴ νομίση τὸ ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ πὼς μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο καταδικάζει τὰ πυραμιδοειδῆ κτίσματα τῆς Ἀργολίδας στὴν ἀπώλεια τῆς «ταυτότητάς» τους, τὴν ἀσημαντότητα καὶ τὴν ἱστορικὴ λήθη. Σὲ δεκάδες ἄλλα «site» τοῦ Διαδίκτυου –ἐλληνικά καὶ ξενόγλωσσα– ἐμφανίζονται τὰ ἐν λόγῳ μνημεῖα ὡς προϊστορικά, καὶ παρατίθενται τόσο οἱ ἱστορικὲς μαρτυρίες ὅσο καὶ οἱ ἐρευνες τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ τῆς Ἀκαδημίας. Εὐτυχῶς στὴν σημερινὴ Ἑποχὴ τῆς Πληροφορίας καὶ τῆς Πληροφορικῆς ἡ δυνατότητα μονοπωλιακῆς χυδαίας προπαγάνδας ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς κρατικῆς νομιμότητος ἔχει παρέλθει ὀριστικά.

Παν. Α. Κουβαλάκης

[Συστηματικὲς ἐρευνες γιὰ τὴν πανάρχαια Πυραμίδα τῆς Ἀργολίδας, τὴ χρονολόγησίν της καὶ τὴν ιδιότητά της ὡς ἀναμνηστικὸ ἔργον (καὶ ὄχι ὡς ὀχυρωματικὸ) θλέπετε στὸν «Δ», τεύχη 148, 149, 156, 163, 171, 172 καὶ 179.]

Η «ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ» ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ

Μοῦ ἀρέσει, ὅταν κατεβαίνω στήν Ἀθήνα (ἀπό τή Θεσσαλονίκη), νά ἐπισκέπτωμαι διάφορους ἀρχαιολογικούς χώρους καί ἰδιαίτερα τήν Ἀκρόπολη, τήν Παλαιά Ἀγορά, τὸ Θησεῖο κ.λπ. Στούς ἀτελείωτους ποδαρόδρομους γύρω καί μέσα στοὺς χώρους πάρα πολλὰ «κακῶς κείμενα» μοῦ ἔκαναν ἀπὸ καιρὸ ἐντύπωση.

Κανείς, ἦ, γιὰ νά μὴν εἴμαστε ἀπόλυτοι, ἓνα πολὺ μεγάλο μέρος τοῦ κόσμου ποτὲ δὲν ἀναρωτήθηκε, γιατί στὸ δρόχο τοῦ Ἀρείου Πάγου γιὰ παράδειγμα δὲν ὑπάρχει μία ἐπιγραφή γιὰ τὸ τί ἦταν αὐτὸς ὁ τόπος, τί ἐξέφραζε, τί πολιτισμὸ ἐσώκλειε, τί γινόταν ἐκεῖ τέλος πάντων. Ὑπάρχει ὅμως ἡ ὑβριστικὴ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὁμιλία-κήρυγμα τοῦ σκοταδιστῆ Παύλου (σὲ περίοπτη θέση), ἀπὸ τὰ κηρύγματα τοῦ ὁποῖου ἀπέρρευσε μετὰ ἀπὸ 300 χρόνια ἡ καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Πολλοὶ ἐπίσης δὲν ἀναρωτήθηκαν, γιατί οἱ δύο ὁδοὶ στοὺς πρόποδες τοῦ Ἱεροῦ Βράχου εἶναι ἀφιερωμένοι στὸν Παῦλο καί στὸν Ἑβραῖο τῆς Διασπορᾶς Διονύσιο Ἀρεοπαγίτη, καί δὲν φέρουν ὄνομα κάποιου Ἑλλήνα πού εἶχε ἐνεργὰ λάβει μέρος στὴ δημιουργία τοῦ μεγαλουργήματος πού περικλείουν οἱ δρόμοι αὐτοί.

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως αὐτοὺς πού δὲν ἀποροῦν καί ἄς ἐκπλαγοῦμε μὲ τὶς ἄπειρες πινακίδες πού ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο τῆς Ἀκροπόλεως καί μᾶς βοηθοῦν νά πᾶμε πρὸς τοὺς ἀναρίθμητους χριστιανικούς ναοὺς πού ὑπάρχουν μέσα, ἔξω, παρα-ἔξω, γύρω, κοντά, μακριὰ καί πιὸ μακριὰ, στρατηγικά (γιατί;) τοποθετημένοι. Βλέποντας τὴν πληθώρα αὐτὴ ἀπὸ ἐκκλησίες, πού σημειώνονται μὲ σταυροὺς σὲ ἓνα πολιορκητικὸ χάρτη τῆς περιοχῆς (βλ. **ἐναντι σελίδα**), ἔτσι ὅπως φαίνονται σὰν νά τὶς δλέπη κάποιος ἀπὸ ψηλά, σκέφτηκα ὅτι μὲ τὴν μαζικὴ αὐτὴ παρουσία τους μᾶς προειδοποιοῦν γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι τὸ ἀφεντικὸ στὸν τόπο. Naί! ἀφεντικό, πού στήριξε τὴ σκοτεινὴ ἐξουσία του μέσῳ τῆς θεοκρατίας ἐπάνω στὰ θεμέλια τοῦ γκρεμισμένου μας πολιτισμοῦ.

Καί ἐμεῖς, οἱ Ρωμιοί-νεο Ἕλληνες; Ἀκοῦμε τοὺς θρησκευτικούς ταγούς, νά μᾶς λέγουν ὅτι εὐλογοῦν καί ἀποδαιμονοποιοῦν οἱ ἐκκλησίες (τους) τοὺς ἀρχαίους «εἰδωλολατρικούς» χώρους: «δαίμονες οἰκοῦσι τὸν τόπον», ὅπως εἶχε πεῖ καί ὁ Μέγας (ἀνθέλληνας) Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γιὰ τὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἀκοῦμε νά μᾶς λέει ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὅτι «ἐξαγνίζουν» τὸν ἀρχαῖο ναὸ πού γκρεμίζουν καί μὲ τὰ ὑλικά του κτίζουν στὴ θέση του μία ἰουδαιοχριστιανικὴ ἐκκλησία. Καί ποιοὶ εἶναι οἱ δαίμονες; Ὁ Περικλῆς; Ὁ Φειδίας; Ὁ Ἀριστοτέλης; Ὁ Σωκράτης; Ὁ Ἡράκλειτος; Ὁ Εὐρυπίδης; Ὁ... Ὁ... Οἱ Ἕλληνες;

Τελειώνοντας θὰ ἤθελα νά πῶ ὅτι ὄχι μόνον αὐτὲς ἀλλὰ καί ἑκατονταπλάσιες ἐκκλησίες οὔτε στὸ ἐλάχιστο θὰ μπορούσαν νά σκιάσουν τὴν λάμψη τοῦ μνημείου, παρὰ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νά φαντάζουν σὰν φτωχοὶ συγγενεῖς ἀπέναντι στὴ δόξα καί τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἔστω καί βαρὶα λαθωμένου Παρθενώνα.

Παναγιώτης Ν. Ἰατροῦ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Π. ΤΣΙΝΑΣ, *Ἡ Θρησκεία τῆς Ἐρήμου*

Τὰ κατεστημένα τῆς Μεσογείου –μπροστὰ στὸν κίνδυνο τῆς αὐτοκατάρρησής τους ἐξαιτίας τοῦ διαρκῶς καὶ ραγδαίως ἐξαπλούμενου τολμηροῦ, καινοτόμου καὶ ἐξανθρωπιστικοῦ Πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων– συνώμασαν καὶ μὲ ὄργανό τους τὸν Κωνσταντῖνο –τὸν ὁποῖο γιὰ τὴν προδοσία του αὐτὴ ὠνόμασαν «Μέγα», «Ἰσαπόστολο» καὶ «Ἅγιο»– παρέδωσαν τὴν Εὐρώπῃ στὴν Ἀνατολή, γράφει ὁ ἐπίτιμος διευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ συνεργάτης τοῦ «Δ» κ.Π.Τσ. στὸ ἐν κεφαλίδι ἔργο του (σελ. 18).

Ὁ ἀσιατικὸς δογματισμὸς-σκοταδισμὸς «πλάκωνε» τὴν Εὐρώπῃ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες· ἡ «Ἀναγέννησις» «ἄργιε νᾶρθη...» πολὺ καὶ μερὶς τότε πληθὸς ἐπιστημόνων, λογίων καὶ καλλιτεχνῶν ρίχτηκαν στὴν πυρὰ, ἐπειδὴ οἱ ἐρευνες καὶ τὰ ἔργα τους κρίθηκαν ἐπιζήμια γιὰ τὴν «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ»... «Καὶ πὺν ἦλθε ὁμως ἡ Ἀναγέννησις, δὲν ἄλλαξαν τὰ πράγματα κατὰ πολὺ· διότι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἀναγέννησις ἦταν ἀπόλυτα ἐλεγχόμενη ἀπ' τὸ δογματικὸ κατεστημένο, πὺν καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ Μεσαιῶνος τελειοποιοῦσε τοὺς μηχανισμοὺς συντήρησης καὶ διαιώσεώς του. Ὁ «ἀναγεννηθεὶς» ἄνθρωπος ἔμοιαζε δυστυχῶς μὲ στρουθίον, τὸ ὁποῖον, οἴμοι, ἐνεπλέχθη εἰς θρόγιόν τι. Ματαίως προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ τοῦ θανάσιμου ἐναγκαλισμοῦ τοῦ δόγματος· νὰ ἀποβάλῃ τοὺς παραμορφωτικοὺς φακούς, πὺν τοῦ φόρεσαν στὰ μάτια οἱ ἐξουσιαστές. Ἡ Εὐρώπῃ, πὺν προέκυψε διὰ τῆς λεγομένης Ἀναγεννήσεως, εἶναι νεφροσκεπὴς, δυσνόητος, μηδενιστικὴ καὶ πνευματόδοξη, ἄσχετη ἐν πολλοῖς μὲ τὴν πολιτιστικὴν τῆς πηγὴ, τὴν Ἑλλάδα» (σελ. 23 κ.ε.).

Τὰ καλύτερα καὶ χρησιμώτερα ἐργαλεῖα στὰ χεῖρα τῶν διεστραμμένων καὶ τῶν κακοποιῶν ἀποδοῖνουν καταστρεπτικὰ· καὶ τὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα τῶν Ἑλλήνων (γραπτὰ, γλυπτὰ, εἰκονιστικὰ...). – «τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων» κατὰ τὸ Σολωμό, ὅπου κατοικοῦν ἡ Ἐλευθερία, ἡ Γνώσις καὶ κάθε πραγματικὴ Ἀναγέννησις– παραποιήθηκαν καὶ κακοποιήθηκαν ἔτσι, ὥστε ὁ σύγχρονος Δυτικὸς Πολιτισμὸς νὰ μοιάζῃ μὲ τὸ τέρας τοῦ Φραγκονοταίν.

Μαυσωλεῖα Λένιν καὶ ἱεροδιδασκαλεῖα

Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον κομμάτι στὸ τ. 240 τοῦ «Δαυλοῦ» περὶ Ταλιμὰν καὶ Χριστιανῶν: Συμφωνῶ ἀπολύτως στὸ περὶ κοινοῦ σκοταδισμοῦ τοὺς μέρους. Δὲν πρέπει ἐπιπλέον νὰ ξεχνᾶμε ὅτι, ὅταν τὸ Ἰσλάμ ἐξανθρωπίστηκε («παιδικὴ ἀσθένεια», ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέρρωσε πρὸ καιροῦ), χωρὶς νὰ ἀποβάλῃ πληθὸς καταπιεστικῶν στοιχείων του, δημιούργησε ἕναν σημαντικὸ πολιτισμὸ, πὺν οἱ Χριστιανοὶ ἄργησαν πολλοὺς αἰῶνες νὰ τὸν ἐπιτύχουν, ὅσον ἀφορᾷ στὰ ἀνθρωπιστικὰ του ἐπιτεύγματα (κατὰ μερικοὺς δὲν τὸ πέτυχαν ποτέ). Ὅμως τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρο ἔχει μερικὲς ἀνακρίβειες.

Ἄν καὶ οἱ Ἰουδαιογενεῖς θρησκείες σαφῶς κατέχουν τὰ πρωτεῖα σὲ σκοταδισμό, φανατισμὸ κ.λπ., δὲν εἶναι οἱ μόνες. Πρὸ τῆς ἐμφάνισής τῶν Ἑλλήνων δὲν νομίζω ὅτι κάποια θρησκεία εἶχε συντελέσει στὴν ἀνάπτυξη τοῦ πολιτισμοῦ ἢ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἀναζητήσεως. Ἐκτὸς ἂν κάτι τέτοιο ἔχῃ συμβῇ στὴν θεοκρατικὴ (πολυθεϊστικὴ) Αἴγυπτο (ὅπου ἡ Μαίρη Ρενὼ ἀποδίδει τὴ γέννηση τῆς «πόλης» στὸ βιβλίῳ της «Ὁ Ταῦρος τοῦ Μαραθῶνα») ἢ στὴν Ἀσσυρία!.. Μπορεῖ πάλι στὴν Καρχηδόνα, ὅπου μέχρι τὸν 3ο π.Χ. αἰῶνα γίνονταν μαζικὰ ἀνθρωποθυσίαι, ὅπως ἄλλωστε καὶ στὴ «δωδεκαθεϊστικὴ» Ρώμῃ (στοιχεῖα ἀπὸ τὸ Ρωμαῖο Τίτο Λίδιο)! Εἶναι πιθανόν, ὁ Ροῖδης νὰ εἶχε δίκιο καὶ ὁ προσηλυτισμὸς διὰ τῆς βίας νὰ ἄρχισε μὲ τίς τρεῖς «θρησκείες ἐξ ἀποκαλύψεως», ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι κάτι πὺν τὸ γνωρίζουμε μὲ σιγουριά. Π.χ. οἱ ἀρχαῖοι Πέρσες ἦταν, ὑποτίθεται, ἀνεκτικοὶ θρησκευτικὰ (Κύρος ὁ Μέγας, Δαρεῖος ὁ Α'), ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν σταθερό. Ὁ Ξέρξης ἦταν φανατικὸς (οἱ γραμμένες στὴ Βαβυλῶνα διακηρύξεις του γιὰ τὰ ἐπι-

Σήμερα, μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 από φανατικά όργανα της «Θρησκείας της Έρμης», θρυσκόμαστε μπροστά σε μία νέα πραγματικότητα, που επιβάλλει την σκέψη και τον προβληματισμό. Είναι ανάγκη να σκεφθούμε όλοι μας, και προπάντων οι πολιτικοί και πνευματικοί μας ταγοί, αν επιθυμούμε όντως την επιδίωξη και τον εξανθρωπισμό της οικουμένης. Στην καταφατική περίπτωση ανάγκη να επιστρέψουμε στην πηγή, απ' όπου οι δημιουργοί του συγχρόνου «Πολιτισμού» άντλησαν τις άπαρχές και τις ιδέες, τις οποίες δυστυχώς κακοποίησαν και εγκλιβώτισαν στα στεγανά των «κυκλώπειων» («κύκλωπες»: οι μονόφθαλμοι, οι στενοκέφαλοι) επιστημών, προκειμένου ν' ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του κατεστημένου.

Ουδείς αμφιβάλλει πιά, ότι ο πολιτισμός μας –κατά το μέτρο που είναι πολιτισμός– αποτελεί κληροδότημα των αρχαίων Έλλήνων· ουδείς αμφιβάλλει, ότι «*ολόκληρη ή σκέψη μας, οι έννοιολογικές κατηγορίες μέσα στις οποίες κινείται, οι γλωσσικές μορφές που χρησιμοποιεί και οι οποίες την κυβερνούν, όλα αυτά είναι δημιουργήματα των μεγάλων διανοητών του Παρελθόντος*» (Er. Schrödinger). 'Ανάγκη να «*όμολογήσουμε*» με τους Έλληνες, και μεγαλύτερη ανάγκη να γκρεμίσουμε τα τείχη που *«ανεπαίσθητως* μ*ας* έκλεισαν έξω από τον κόσμο» του Πολιτισμού· ν' αποβάλλουμε τους παραμορφωτικούς φακούς, που μ*ας* προσαρμόζουν παιδιόθεν, ώστε να μπορέσουμε να δούμε τον κόσμο απ' την καλή, τολμηρά και αδογμάτιστα.

Σαράντος Πάν

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Προαλφαθητικά Έλληνικά Γραφικά

Η γένεση και εξέλιξη της γραφής στον ελληνικό χώρο, είναι το νέο συγγραφικό πόνημα του συνεργάτη του «Δ» Γιώργου Πετροπούλου. Το περιεκτικό ύψος και ο άπλος τρόπος με τον οποίο διεξέρχεται το τεράστιο και νευραλγικό κεφάλαιο της ελληνικής γραφής από τα προϊστορικά χρόνια έως την εποχή της επινοήσεως του Αλφαριθμητικού καθιστούν το έργο αυτό μοναδικό, καθώς μέσα σε ένα μόλις σελίδες ο αναγνώστης δύναται να γνωρίσει με επάρκεια τόσο τον πλούτο όσο και τις τάσεις εξέλιξής της γραφής και συνακόλουθα της γλώσσας που γεννήθηκε, στοιχειοθετήθηκε εδώ και, προϊόντος του χρόνου, έγινε παγκόσμια.

Αναλίσκοντας το πρώτο κεφάλαιο στη δημιουργία και παρουσίαση της εικονικής γραφής, ο συγγρα-

τεύματα κατά άλλων θρησκειών το αποδεικνύουν), ενώ το αυτό έδειξε και ο Καμδύσης, τουλάχιστον στην Αίγυπτο (όπου η θρησκευτική καταπίεση έφτασε σε τρομακτικά επίπεδα, πιθανώς επειδή η θρησκεία αποτελούσε τη βάση της αιγυπτιακής εθνικής ταυτότητας).

Η θρησκευτική άνοχη του Αλεξάνδρου του εξασφάλισε την αυθόρμητη ύποταξη αυτών των πληθυσμών, κάτι που επί αιώνες δεν είχαν επιτύχει οι δήθεν ανεξίτητοι Πέρσες. Για να μη μιλήσουμε για το φανατισμό της Σασσανιδικής Περσίας...

Η δυτικότροπη Περσία του Σάχη έγινε Ιράν εν μέρει νικητή, γιατί ήταν δυτικότροπη όχι κατά ψυχήν αλλά με διατάγματα του Σάχη που καθώριζαν «δυτική» συμπεριφορά (π.χ. απαγόρευση δημόσιας κατηγορίας ή δυσφήμισης του Ισραήλ) με δαρύτατες, μονοσυλμανικές, ποινές. Κάτι ανάλογο βλέπουμε σήμερα στην κεμαλική Τουρκία: ποινικό και διοικητικό δίκαιο (φετβάδες) ισλαμικού τύπου και κατά τα άλλα πανεπιστήμια, μπιζνες και μίνι. Η ψυχή της είναι αυστηρά προσκολλημένη στο Ισλάμ και η άνωθεν επιβολή δεν θα μπορούσε να το αλλάξει. Προσπάθησε, αλλά στην πρώτη ρωγμή το φράγμα κατέρρευσε.

Και το ίδιο ισχύει για το Αφγανιστάν, μία χώρα που από τη Λίβνη εποχή διήλθε μόνο όσον αφορά στο τυφέκιο. Τί «λαϊκή δημοκρατία»... Σοβιετική αποικία είχε γίνει, και πολλοί πολίτες της –π.χ. γυναίκες– σαφώς και ωφελήθηκαν σε σχέση με το προηγούμενο καθεστώς. Όλοι οι αποικιοκράτες λένε τέτοια, που ενίοτε αληθεύουν, καθώς χειροφρετούν κάποια τάξη ντόπιων και την εκπαιδεύουν στα δικά τους ανώτερα πρότυπα, για να έχουν τοπικούς γεννήτορες στην υπηρεσία τους. Το είδαμε στην Αλγερία και στην Ινδία, και ακόμη καθαρώτερα στην Κύπρο. Έτσι στην Οθωμανική αυτοκρατορία χειροφρετήθηκαν οι

φέας περνά κατόπιν στην ιερογλυφική γραφή, στις Πρωτογραφμικές, στη Γραμμική Α, στο Κυπριακό Συλλαβάριο και καταλήγει στη Γραμμική Β, που είναι και ο τελευταίος σταθμός στην ιστορία της γραφής πριν από την εμφάνιση (ή μάλλον την επικράτηση) των διαφόρων κατά τόπους ελληνικών αλφαβητών. Ο σπονδυλωτός τρόπος της ιστορικής παρουσιάσεως των γραφών διανθίζεται με την παράθεση μετά από κάθε σχετική ενότητα διαφόρων τυπικών παραδειγμάτων γραφής για κάθε εποχή, όπως τα ακιδογραφήματα του Παγγαίου, ο Δίσκος της Φαιστού, οι πινακίδες των Πρωτογραφμικών και Γραμμικών Γραφών (της Ελλάδος, της Κύπρου, και όχι μόνον), πλήθους εικόνων και ερμηνευτικών πινάκων, αλλά και εν κατακλείδι μιάς συνοπτικής παρουσιάσεως γραμματικών κανόνων της Γραμμικής Β. Τέτοιες προσπάθειες, όπως άλλωστε γνωρίζουν οι τακτικοί αναγνώστες του «Δ», έχουν δει το φώς της δημοσιότητας μέσα από τις σελίδες του Περιοδικού στα είκοσι χρόνια της κυκλοφορίας του, με κυριώτερες τις ερμηνευτικές προσεγγίσεις των Γραμμικών Γραφών, τις οποίες αναδημοσιεύει και ο Γ. Πετρόπουλος στο διδύλιό του.

Αί «Προαλφαβητικά Έλληνικά Γραφαί» είναι το καταλληλότερο έγχειρίδιο για όσους ενδιαφέρονται να γνωρίσουν με τρόπο εύληπτο και συνοπτικό το είναι της προϊστορικής γλωσσικής και συγγραφικής δημιουργίας των προγόνων μας και να διαπιστώσουν το μέγεθος του μεγάλου αυτού κεφαλαίου της πολιτιστικής κληρονομιάς μας.

Μάριος Μαρανέας

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ:

α) Στο άρθρο του κ. Κων. Καρμυράντζου με τίτλο «*Η Έλληνική Γλώσσα τροφός της Τουρκικής*», τ. 241, να διορθωθούν τα κάτωθι: Στη σελ. 15526, στην άριστερή στήλη, στον 17ο στίχο από το τέλος, η λέξη «zagaz» να διορθωθεί σε «ağaz». Όμοιως στη σελίδα 15527 στον 8ο στίχο από την αρχή της δεξιάς στήλης, το «valik» να διορθωθεί σε «balik». Στον 26ο στίχο της ίδιας σελίδας μπροστά από την λέξη «dolabi» να προστεθεί η λέξη «buz». Στη σελίδα 15530, στον 13ο στίχο της δεξιάς στήλης, μετά τη λέξη «τοσπάνης» να προστεθούν στη σειρά οι λέξεις «φάκα = fak < παγίς». Όμοιως στον 26ο στίχο να προστεθούν οι λέξεις «χαλί = hali < κάλυμμα». Στον 25ο στίχο της σελίδας 15531 η λέξη «συν-χορδία» να διορθωθεί σε «συν-χορεία». Στο 13ο στίχο από το τέλος η λέξη «θεμέλιο» να αντικατασταθεί από τη λέξη «θεραπεία» και ακολουθώντας να τεθεί «θεμέλιο = timel».

β) Στο άρθρο του κ. Μ. Μαρανέα με τίτλο «*Η λεηλασία μιάς αμύθητης καλλιτεχνικής κληρονομιάς*», τ. 241, στο 13ο στίχο από την αρχή της σελ. 15554 το όνομα «*Ιμίλκας*» να διορθωθεί σε «*Αμίλκας*». Στον 7ο στίχο από την αρχή της σελίδας 15558 το όνομα «*Καντέρμπορ*» να διορθωθεί σε «*Κάντερμπούρν*».

ὀρθόδοξοι παπᾶδες, πὺν ἀπέκτησαν διοικητικὴ καὶ δικανικὴ ἐξουσία (σὲ ὠρισμένους βαθμούς), κάτι πὺν οἱ θυζαντινοὶ αὐτοκράτορες γεννιῶς δὲν εἶχαν ἐπιτρέψει!!! Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀφγανιστάν ὅμως ἔμεινε προσηλωμένη ἄλλου, καὶ ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν Σοβιετικῶν ἔδειξε ὅτι ὄντως ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς χώρας καὶ ὄχι μερικοὶ «ἀντιδραστικοί». Οἱ λίγοι «ἐκπολιτισθέντες» καλοὶ κομμουνιστὲς Ἀφγανοὶ ἦταν μιά εὐνοηθεῖσα ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ μειοψηφία («μηδίσαντες» θὰ τοὺς ἀποκαλοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες), πὺν πιθήκιζε ἤθη μιάς ἄλλης χώρας. Ἦθη διαφορετικὰ, ἐλασικώτερα καὶ ὄχι ἀναγκαστικὰ καλύτερα.

Ἐπὶ παραδείγματι ἡ «κρυμμένη πλὴν δογματικὴ θρησκευτικότητα» τῶν λαϊκῶν δημοκρατιῶν (πὺν λεγόταν Μαρξισμός-Λενινισμός) μὲ τὰ τεράστια Μανσουλῆα καὶ τὰ μαθήματα τῆς ἀντιστοιχῆς φιλοσοφίας καὶ σκέψης ἐλάχιστα διαφέρει ἀπὸ τὸν τρόπο διδασκαλίας θρησκευτικῶν σὲ «μετριοπαθεῖς» ἰσλαμικὲς χώρες (Κουνδὲιτ, Σ. Ἀραβία) ἢ ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ πλὺση ἐγκεφάλου γιὰ τὰ καλὰ τῆς «Ἐλευθερίας» (ἔτσι ὀρίζεται, σημειωτέον, ἡ ἀποδοχὴ τῆς «ἐλευθερῆς ἀγορᾶς», πὺν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἔχει θεϊκὴ ὑπόσταση—ὅταν τὴν συμφέρει, ἀλλῶς ὑπάρχει ὁ προσατεντισμός τοῦ Κογκρέσσου—καὶ ἐπιτρέπει νὰ ξεκινοῦν ἀρμάδες ἀεροπλανοφόρων, γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὰ δόγματά της). Δυστυχῶς ὁ σκοταδισμός εἶναι πολὺ ἐγγύτερα σὲ ὄλους μας.

Ἀπλῶς τὸ θεοκρατικὸ τοῦ πρόσωπο εἶναι περισσότερον ὁρατὸ καὶ ἐμφανές, ἀλλὰ ὄχι περισσότερον εἰδεχθὲς ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα, πὺν κρατᾶ ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα (ναί, ἐνίοτε μὲ φερετζέ).

Δρ. Μ.Ε. Καμπούρης

N. Ὑερόση, ΗΠΑ